42. “O gün, inkâr edip peygambere baş kaldırmış olanlar, yerle bir olmayı ne kadar isterler ve Allah'tan bir söz gizleyemezler.”

Yaşadıkları bu dünya hayatında Allah’ı örtmüş, Allah’ın âyet-lerini örtmüş, Allah’ın gönderdiği hayat programını ve bu hayat programının yeryüzünde pratiği olan Allah’ın elçilerini gündemlerinden düşürerek, yok farz ederek bir hayat yaşamış olan, peygamberlere isyan içinde bir hayat yaşamış olan, peygamberleri ve onların getirdikleri hidâyeti diskalifiye ederek bir hayat yaşamış olan kâfirler isteyecekler ki keşke yerle bir olsak, keşke toprak olsak, yok olup gitsek. Keşke şu anda yok olup gitsek de sözümüz, ismimiz, esamemiz okunmasa diyecekler. Toprakla özdeş olmayı, toprak olup gitmeyi isteyecekler.

Nebe’ sûresinde de böyle bir ifade vardı: Kâfir insan hesabın, kitabın korkunçluğunu görünce, amellerinin, hayatlarının, hayat programlarının kitaba uygunsuzluğunu görünce diyecekler ki, bugün ne cennet, ne de cehennem görmeden hayvanlar gibi keşke toprak olsaydım. Çünkü o gün hayvanlar da dirilecek ve onların hesabı, kitabı kolay bitecek. Çünkü onlara: Sizi insanlar için yaratmıştım diyecek Allah, onlar da toprak olacaklar. Onların böyle kolay bir hesapla işlerinin bittiğini gören kâfir de böyle diyecek. Keşke bizler de hayvan olsaydık da hesabımız böyle kolayca görülseydi, diyecekler.

İşte böyle bir durumda, böyle bir ortamda insanların hali nice olur diyor Rabbimiz.Yaşadıkları bir dünya hayatını Allah için değil de toplum için, in-sanlar için yaşamış olanlar, yaşadıkları hayatta Allah’ı hesaba katmadan yaşamış olanlar, Allah’ın kitabından ve Allah’ın elçilerinin örnekliklerinden habersizce bir hayat yaşamış olanlar, pey-gamberlere isyan içinde bir hayat yaşamış olanlar, mallarını Allah için değil de toplum için, toplumun değer yargıları istikâmetinde harcamış olanlar o gün eyvah diyecekler, ama geçmiş olsun. O gün nasıl yanıldıklarını, nasıl hata ettiklerini anlayacaklar ama anlamaz komaz olsunlar. Çünkü ne kıymeti olacak da bu anlamalarının? Zorunlu olarak anlayacakları ve karşı gelemeyecekleri bir ortamdan önce burada anlayacaklardı bunu. Burada anlayacaklardı da ona göre bir hayat yaşayacaklardı.

Bakın Rahmeti bol olan Rabbimiz merhameti gereği yarın olacakları bugünden bize haber veriyor. Yarın iş işten geçtikten sonra eyvah demeyelim diye o günün görüntülerini bugünden bizim gözlerimizin önüne seriyor. Artık bize düşen bugünden Allah’ın razı olacağı bir hayatı yaşayarak yarın perişan bir duruma düşmemektir. Onlar Allah’tan hiçbir sözü de gizleyemezler. Hiçbir söz, hiçbir tavır, hiçbir a-mel, hiçbir isyan unutulmayacak, zayi olmayacaktır. Şa-hitlerin huzurunda her şey açığa çıkarılacak, her şey ortaya dökülecektir. Hiçbir kimse yaptığı bir şeyi ben bunu yapmadım diyemeyecek, yaptıklarından kaçıp kurtulamayacaktır. Çünkü melekler şahit, peygamberler şa-hit, azalarımız şahit, arz şahittir tüm yaptıklarımıza.

43. “Ey İnananlar! Sarhoşken, ne dediğinizi bilene kadar, cünüpken, yolcu olan müstesna gusledene kadar namaza yaklaşmayın. Eğer hasta veya yolcu iseniz yahut biriniz ayak yolundan gelmişseniz veya kadınlara yaklaşmışsanız ve bu durumda su bulamamışsanız tertemiz bir toprağa teyemmüm edin, yüzlerinize ve ellerinize sürün. Allah affeder ve bağışlar.”

Ey mü’minler, sarhoşken namaza yaklaşmayın. Tâ ki ne dedi-ğinizi bilene kadar. İnsanlara sarhoşluk veren içki belli merhaleler sonucunda haram kılınmıştır. Bu konuda ilk gelen âyet-i kerîme şudur:

"Hurma bahçelerinin ve üzüm bağlarının meyvele-rinden hem bir sarhoşluk verici şey çıkarırsınız hem de güzel bir rızık."

(Nahl: 67)

Âyeti gelmiş. Bu âyet-i kerîmesinde Rabbimiz içkinin haram olduğunu bildirmemekle beraber diğer rızıklar için kullandığı güzel ifadesini kullanmamıştır. Bu kadarcık bir işareti kavrayan sahâbenin bir kısmı içkiyi terk ettiler ama yine içmeye devam edenler de vardı. Sonra ikinci merhalede Hz. Muaz ve beraberlerindeki bir kısım sahâbeyle gelmişler Allah’ın Resûlüne ve: "Ey Allah’ın Resûlü! Bize içkiyle alâkalı bir şeyler söyle! Biz bunlardan çok rahatsız oluyoruz! İçki aklı giderdiği için çok çirkin şeyler oluyor! Bu konuda bize bir şeyler demeye-cek misin? Bir fetva vermeyecek misin?" deyince Bakara sûresindeki âyet-i kerîme nâzil oldu. Peygamberim sen deki onlara içki ve kumarda hem büyük günah vardır hem de insanlara birtakım faydalar vardır. Bu âyet-i kerimede de içkinin yasaklığı belli olmakla birlikte caiz olma ihtimali de yok değildi. Bu kadarcık bir açıklamayla da olsa sahâbeden pek çoğu da içkiyi terk etti. Ama kesin yasak olmadığı için içenler de vardı.

Sonra sahâbe arasında cereyan eden bir namaz olayında sahâbeden birisi içkili olması sebebiyle Kâfirûn sûresini yanlış okuması sonucunda hemen akabinde Nisâ sûresindeki bu âyet geliyordu. Ey iman edenler! Sarhoş olduğunuz halde namaza yaklaşmayın! Ta ki ne dediğinizi bilinceye kadar. Buradaki emrin biraz daha sertleşmesinden sonra sahâbe arasında içkiyi terk edenlerin sayısı artarken, iç-meye devam edenlerin sayısı da yok denecek kadar azaldı. Bir ara iç-ki yüzünden pek çok densizliklerin yaşandığından rahatsız olan Sad Bin Ebi Vakkas Rasulullah’a gelerek şikâyette bulunmuş ve Allah’ın Resûlü de:

"Allah’ım! Şarap hakkında bize yeterli beyanda bulun!"

Diyerek dua etti ve hemen arkasından Mâide sûresindeki:

"Ey iman edenler! Şarap, kumar, dikili taşlar (putlar) fal ve şans okları birer şeytan işi pisliktir. Bunlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz...."

(Mâide: 90,91)

Âyeti inmiş ve böylece kesin olarak şarabın haramlığı ortaya konmuştur. Rabbimiz buyuruyor ki sarhoşken, ne dediğinizi bilmez bir vaziyette namaza yaklaşmayın. Aynen sarhoşluk gibi uykusu gelen kimseyi de Allah'ın Resûlü namazdan menetmiştir. Bakın Rasulullah Efendimiz bu konuda şöyle buyurmaktadır:

"Sizden birinizin namaz kılarken uykusu geldiği za-man namazı bıraksın ve ne dediğini bilene kadar uyusun. Çünkü böyle bir durumda kişi istiğfar edeceğim derken kendi kendisine hakaret edebilir."

İçkili olan, ya da namazda uyuklayan kişi ne dediğini bilmez bir vaziyette Allah'a teslimiyet bildirirken belki isyan içine düşebilir. Sarhoşken Allah'ı övecekken belki de Allah'ın gazabını celp edecek sözler söyleyebilir. İşte insan eğer namazda ne dediğini, ne okuduğu-nu bilemeyecek kadar sarhoşsa namaza yaklaşmayacak. Namaz kılamayacak kadar aklı olmayan kişi namaza duramaz. Böyle bir adamın namaz kılması caiz olmadığı gibi ona bir şey de anlatılamaz. Tıpkı uyuyan bir kimseye bir şeyler anlatmaya benzer buna anlatmak. Zira sarhoştur o.

Tabi herkes içki sarhoşu değildir. Hattâ hayatta insanı sarhoş eden öyle şeyler vardır ki içkiden daha beterdir. Çünkü içkinin tesiri geçince insan ayıkır ama onların tesiri ölünceye kadar geçmez. Meselâ adam mal sarhoşudur, makam sarhoşudur, kadın sarhoşudur, ben bilirim sarhoşudur ki ölünceye kadar bu sarhoşluklarının tesiri geçmez. İşte görüyoruz, kimi insanlar dünyalık elde edeceğiz diye namazda ne dediklerinin, ne okuduklarının farkında değiller. Okudukları sûrelerin ne anlama geldiğini? O sûrelerle Allah'a nasıl bir taahhütte bulunduklarını? Allah'tan hayatlarını düzenlemek üzere ne tür mesajlar aldıklarını bilmemektedirler. Yâni namazda ne dediklerini, ne okuduklarını bilmeden, kalplerinde, kafalarında, akıllarında, dünyalarında Allah huzurunda olmanın şuurundan uzak altın, gümüş, para, pul, çek, senet düşünceleri olduğu halde sarhoşça bir namaz kılmaktadırlar.

Ekonomik sarhoşluklar, siyasal sarhoşluklar, ailevi sarhoşluklar içinde kılınan bir namaz da herhalde bu yasağın kapsamı içine girecektir. Bu sarhoşluklardan kurtulup okuduğumuz sûrelerin ne anlama geldiğini, o anda Allah'la nasıl bir diyalog halinde olduğumuzu anlayacak bir noktaya gelmek zorundayız. Dünyada bu kadar şeylere zaman bulabilen bir Müslüman okuduğu sûreleri tanıyacak kadar bir zamanı kalmamışsa sarhoş değil de nedir bu adam? Elbette dünyaya verdiği değeri dinine vermeyen bir Müslüman dünyada sarhoşluğun daniskasını yaşıyor demektir.

Namaza başlarken ***"Allahu Ekber"***derken, ***"Elhamdü lillahi Rabbil âlemin"*** derken, ***"Sübhanallah"*** derken, ***"İy-yake nabudu ve iyyake nesteiynu"*** derken bunların ne anlama geldiği bilmeden bir namaz kılıyorsa bir Müslüman, onun kıldığı namaz sarhoşun kıldığı namazdan farksızdır. Allah için bu konuda kendimizi bir daha gözden geçirelim. Allah için birkaç hafta, birkaç ay tüm işlerimizi bırakalım, tüm meşgalelerimizi terk edelim ve namazları-mızda Allah'ı hamd etme, Allah'ı tesbih etme, Allah'ı yüceltme, Allah'ı zikretme, Allah'tan mesaj alma, Allah'a tekmil verme sözlerimizin ne anlama geldiğini öğrenelim. Bu din işi yahu. Dünya işine benzemez. Tüm dünyayı kaybetseniz bile ne önemi var? Dünyanın da âhiretin de en büyük değer ölçüsü olan namazı düzgün kılarak ebedî hayatımızı kurtarmaya çalışalım. Düzgün bir namaz kılarak dünya hayatımızı da düzene koyalım. Namaza özdeş bir hayat, hayata özdeş bir namaz kılalım inşallah.

Ben böyle deyince kimi müslümanları şöyle serzenişlerde bulunduklarına şahit oluyoruz. Ne yani şimdi işimizi, aşımızı bırakalım mı? Dükkanlarımızı mı kapatalım? Böyle diyenlere diyorum ki: vallahi siz bu kitabı kapatıp bir hayat yaşarken dükkanı kapatmışsınız, açmışsınız ne fark eder? Allah için bir düşünün; on yıl öncesine oranla bugünkü mal varlığınız ne kadar arttı? Bir de Kur'an sünnet bilginize bakın. Bu on yıl içinde ne kadar artmış? Allah'tan korkun.

Arkadaşlar, bir de âyet-i kerîmeden anlaşılıyor ki sarhoş olan birisinin irtidatı da geçersizdir. Çünkü az evvel ifade ettiğim gibi sahâbeden bir zatın sarhoş iken kıldırdığı namazda Kâfirun sûresinde ki ***"La a'büdu ma ta'büdun"*** "Ey kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmam" âyetindeki ***"La"*** yı nafiyeyi hazfederek okuduğu halde, yâni "Ey kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza taparım" şeklinde okuduğu halde sahâbeden hiç kimse onun küfrüne hükmetmemiştir. Ve işte bu âyet-i kerîmesinde Rabbimiz da: "Ey İman edenler! Sarhoş olduğunuz halde namaza yaklaşmayın" buyurarak onların mü'min olduklarını tescil buyurmuştur.

Ve cünüp iken de yolculukta olmanız hariç gusledinceye kadar namaza yaklaşmayın. Evet demek ki bir Müslüman cünüp iken de, abdestsiz iken de namaza yaklaşmayacak. Abdestsiz iken abdest alıncaya, cünüp iken de gusledip cünüplükten temizleninceye kadar namaza yaklaşmayacak. Ancak yolculuk müstesnadır. Yolculukta olanlar yıkanma imkânlarının kısıtlı olması sebebiyle teyemmüm ile namazlarını kılabileceklerdir.

Eğer hasta veya yolculukta iseniz, veya biriniz ayak yolundan (Hacet yerinden) gelmişseniz, yahut kadınlara dokunmuş, helâl yoldan kadınlarıyla beraber olmuş da gusledeceği yahut abdest alacağı bir dönemde su bulamamışsanız, bu durumda temiz bir toprakla teyemmüm edin. Hafifçe yüzlerinize ve ellerinize sürün. Muhakkak ki Allah sizin için çok afuv ve Ğafûr

olandır. Sizin için çok affedici ve ğufran sahibidir. Görüyor musunuz Rabbiniz ne kadar affedici, ne kadar ve kusurlarınızı, eksiklerini görmezden gelicidir.

Evet kadınlara dokunmuşsanız. Buradaki dokunma anlamına gelen ***"Lemese"*** kelimesinin anlamı konusunda ihtilaf edilmiştir. Hz. Ali, Abdullah İbni Abbas, Ebu Mûsâ El Eş'ari, Übey Bin Ka'b gibi kimi selefimiz bunun kadınlarla cinsel ilişki anlamına geldiğini ki Ebu Ha-nife bunu tercih etmiştir. İbni Mes'ud, Hz. Ömer, ve İbni Ömer gibi ki-mi sahâbe de kadına elle dokunmak mânâsına anlamışlardır ki İmam Şâfiî de bu anlayışı tercih etmiştir. Bu konuda bir üçüncü görüşü de İmam Mâlik Efendimiz tercih etmiştir ki o da kadınlara cinsel haz veren bir dokunuşla dokunmadır şeklindedir. Ama hiçbir cinsel arzu hissetmeksizin gerçekleşen dokunmalar bunun dışındadır der İmam Mâlik.

Hastasınız, yahut seferdesiniz ve su bulamadınız. Bu hadîsenin ilk başlangıcı da Hz. Ayşe annemiz sebebiyledir. Ayşe annemizin bir seferde gerdanlığı kayboldu da onu arama sebebiyle Müslümanlar namazlarını geciktirdiler, sonra su da bulamadılar, Mevlâ'mız teyemmümü meşru kılıverdi. Rabbimiz kullarına böylece bir lütufta bulunuverdi. İşte Ayşe annemiz sebebiyle o günkü Müslümanlara gelen bu lütuf böylece kıyamete kadar tüm Müslümanlara bir lütuf olarak devam ediverdi. Mâide sûresinin 6. âyetinde de aynı husus anlatılır. Teyemmüm bir şeye niyet etmek, kast etmek anlamına gelir. Bilirsiniz niyetle eller iki kere toprağa vurulur, yüz ve eller dirseklere kadar sü-rülüp meshedilir.

Şâfiîler bu âyetin mânâsını şöyle anlamışlar: Namaz kılınan yerlere yâni mescitlere cünüp haldeyken yaklaşmayınız. Ancak oradan geçmek hali müstesnadır şeklinde anlamışlardır. Yâni bir iş için, bir zaruret için oradan geçmeniz müstesna o haldeyken mescitlere girmeyin şeklinde anlamışlardır.

44. "Kendilerine Kitaptan bir pay verilenlerin sapıklığı satın aldıklarını ve sizin yolu sapıtmanızı istediklerini görmüyor musun?"

Görmedin mi? Şu kitaptan kendilerine nasip verilenlere bir baksana peygamberim. Bunlar ehl-i kitabın bilginleridir. Kendilerine kitaptan bir nasip verilmiş, kitap bilgisine sahip oldukları halde, kitaptan haberdar kılındıkları halde, kitabı yüklendikleri halde ona tahammül edememiş, kitabı kaybetmiş, kitapla amelden uzaklaşmış, kitaptan habersiz bir hayat yaşayanlar kast edilmektedir.

Evet, bir baksana ey peygamberim. Adamların kitapları var. Ellerinde Tevratları, İncilleri var. Ellerinde hayatlarını düzenleyebilecekleri Kur'an'ları var. Ama adamlar satmışlar kitaplarını, satmışlar imanlarını, satmışlar kitap bilgilerini, satmışlar peygamber bilgilerini, satmışlar hidâyetlerini, satmışlar

hakkı, satmışlar cenneti. Dünya menfaati sebebiyle hakkı, hidâyeti satmışlar da sapıklığı, dalâleti satın almışlar. Kendileri saptıkları gibi aynı zamanda sizin de sapmanızı istemektedirler. Adamlar Îsâ (a.s)'ı tanımışlar, İncil'i tanımışlar, Al-lah-ın elçisine, Allah'ın kitabına inanmışlar, kitap ve peygamber bilgisine ulaşmışlar, Tevrat'ı tanımışlar, Mûsâ (a.s)'ı tanımışlar, iman etmişler ama dünya menfaati sebebiyle Allah'ı, kitabı, peygamberi satmışlar da sapıklığa talip olmuşlar. Cenneti satmışlar da cehenneme talip olmuşlar.

Evet, gerek ben Tevrat'ın mü'miniyim, ben İncil'in mü'miniyim, ben Kur'an'ın mü'miniyim, ben kitap ehliyim, benim kitabım var, ben Allah'ın peygamberine inandım, Mûsâ (a.s) benim peygamberimdir, Îsâ (a.s) benim peygamberimdir, Muhammed (a.s) benim peygamberimdir diyen, bu kitaplara, bu peygamberlere inandığını iddia ettikleri halde, bu kitapları ve bu peygamberleri tanıyıp iman ettikleri halde dünya menfaatleri sebebiyle sapan ve kendileri saptığı gibi başkalarını da saptırmaya çalışan insanlar anlatılıyor burada. Din bilenler anlatılıyor. Din bilgisine, kitap ve peygamber bilgisine sahip oldukları halde yamukluk yapanlar ve insanları da yamultanlar anlatılıyor. Bunların Allah'ın lânetine maruz kalmış kimseler olduğu ortaya konduktan sonra bakın Rabbimiz buyurur ki:

45. "Allah, düşmanlarınızı çok iyi bilir. Allah size dost olarak da yeter, yardımcı olarak da yeter."

Allah düşmanlarınızı en iyi bilendir. Allah kendileri sapmış ve sizi de saptırmak isteyen bu tür sapıkları çok iyi bilmektedir ve bu bilgisini size açarak sizi de bilgilendirmektedir. Öyleyse ey Müslümanlar bu tipleri çok iyi tanıyın. Sizi İslâm'dan, kitaptan ve Resulden uzaklaş-tırmak isteyen, sizi vahiyden koparıp kendi sapıklıklarına çekmek isteyen bu insanları Allah en iyi biliyor ve sûreleriyle, âyetleriyle size de böylece tanıtıyor. Eğer sizler sürekli Rabbinizin kitabına, Rabbinizin âyetlerine kulak verir, O'nun kitabı ve peygamberinin uyarılarıyla hareket ederseniz asla sapıtmaz, yanlışa düşmezsiniz.

Ama unutmayın ki kendinizi Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine teslim edip bir hayat yaşayacak yerde kitaptan sünnetten uzaklaşıp bu tip insanlara kulak verecek olursanız, dünya menfaatleri sebebiyle dinlerini satma özelliğine sahip olan din adamlarına teslim olacak olursanız o zaman bilesiniz ki sapmak zorunda kalacaksınız.

Öyleyse bizler sapmamak için, sapıtmamak için, aklımızı, fikri-mizi, duyularımızı başkalarına teslim etmek yerine sadece Allah'a ve Resûlüne teslim etmek zorundayız. Kitap ve sünnete teslim olmak zorundayız. Kitap ve sünnetle birlikte olduğumuz sürece Allah bize bu tür düşmanlarımızı da tanıtacak ve bizler de Rabbimizin yardımıyla bu tür sapıklardan korunma imkânı bulmuş olacağız inşallah.

Gerek yahudi ve hıristiyan âlimlerinden, gerekse Kur'an'a inandıklarını, Kur'an bilgisine sahip olduklarını iddia eden bu tip insan-ların velâyetinden uzaklaşıp sadece Rabbimizin velâyetini kabul etmek zorundayız. Çünkü dost ve yardımcı olarak, velî olarak Allah bize yeter. Eğer şu anda dünya üzerinde egemen güçler olan, hâkim güçler olan bu sapıkları bırakır da sadece Allah'ı velî kabul edersek, onların bizim adımıza aldığı kararları reddederek sadece Rabbimizin bizim adımıza aldığı kararlarını uygulayarak, sadece Rabbimize güvenir dayanırsak Rabbimiz bize yardım edecek, bizi koruyacaktır.

Evet şu anda yeryüzünde egemen gibi görünen, güçlü gibi görünen İslâm düşmanı yahudi ve hıristiyanları, kâfirleri ve müşrikleri dinlemez, onlar onaylı bir hayata değil de Allah onaylı bir hayata razı olursak, Allah bize yardım edecek ve bizi koruyacaktır. Büyün mesele velimiz olan Allah'ın bizim hayatımızı düzenlemek üzere bize gönderdiği kitabından ve o kitabın pratik uygulaması olan peygamberinin sünnetinden, hayatından, uygulamalarından haberdar olmaktır. Eğer gece gündüz bu kitabı ve bu peygamberinin hadislerini elimizden bı-rakmaz, her an en doğru bilgilere ulaşmamızı sürdürür, Rabbimizin rahmeti gereği bize açtığı bu bilgilerle beraber olursak, kesinlikle bilelim ki tüm yeryüzü kâfirleri bizi saptırmak için bir araya gelseler bile bize hiçbir şey yapamayacaklardır.

Ama velîmiz olan ve bizim adımıza aldığı kararlarla bizi dünya-da da, ukba'da da huzur ve saâdete ulaştıracak olan Rabbimizin velâyetinden çıkar da bu kâfir dünyanın velâyeti altında bir hayattan yana olursak kesinlikle bilelim ki dünyada onlar gibi rezil bir hayatın sahibi olurken âhirette de onların gittiği yere gitmek zorunda kalacağız. Çünkü bu kâfirlerin yeryüzünde bir tek dertleri var, o da ne yapıp yapıp müslümanları saptırmak, müslümanları kâfirleştrmek ve onları da kendi cehennemlerine götürmektir. Kitabımızın hemen hemen her sûresinde ısrarla Rabbimizin bizi uyardığı en önemli konulardan birisi işte budur. Öyleyse buna çok dikkat edeceğiz. Bu sapıkları asla dost bilmeyeceğiz. Hiçbir konuda onları dinlemeyecğiz. Çünkü bizim velîmiz Allah'tır ve o ne güzel bir vekil, ne güzel dost ve ne güzel bir yardımcıdır.

46. "Yahudilerden, sözleri yerlerinden değiştirip: "İşittik ve karşı geldik, kulak vermeyerek dinle" ve dillerini eğip bükerek ve dine saldırarak: "Bizi de dinle" diyenler vardır. Şâyet: "İşittik ve itaat ettik, dinle ve bizi gözet" demiş olsalardı, onlar için daha iyi daha doğru olurdu. İşte Allah inkârları yüzünden onlara lânet etmiştir. Onların ancak pek azı inanır."

Bu Allah düşmanı yahudilerden bir grup Allah'ın kelâmını tahrif ediyorlar, kitabın âyetlerini değiştiriyorlar, kelâmı vaz olundukları mânâlarının dışına çıkarıyorlar, Allah'ın muradını farklı yorumlayarak değiştiriyorlar. Allah'ın demediğine dedi, dediklerine de demedi diyerek âyetleri alt üst ediyorlar, tahrifat yapıyorlar, hafriyat yapıyorlar, gizliyorlar, üstünü örtüyorlar.

Kelâmı yerinden oynatıyorlar, sağa sola çekip sündürüyorlar, haramını helâl, helâlini haram yapıyorlar. Kitaplarındaki gelecek ahir zaman peygamberinin sıfatlarıyla alâkalı, son kitap Kur'an'la alâkalı haberleri gizleyip değiştiriyorlar. Yahudiler bunu kendi kitapları olan Tevrat'a yaptıkları gibi, aynısını İncil'e de yaptılar ve şu anda aynısını Allah'ın son kitabı Kur'an'a da yapmaya çalışıyorlar.

Allah yasası gereği Kur'an'ın âyetlerine dokunamıyorlar, değiştiremiyorlar ama yorumunu değiştirmeye çalışıyorlar. İçimizdeki çö-mezleri vasıtasıyla olmadık yorumlar getirmeye ve Müslümanların zihinlerini idlâl etmeye çalışıyorlar. Müslümanların kitaba karşı, sünne-te karşı bakışlarını bozmaya çalışıyorlar. Kitap şöyle olmalıdır, sünnet böyle olmalıdır, din şöyle olmalıdır, böyle olmalıdır, kitabın fonksiyonu şöyle olmalıdır, peygamberin dindeki yeri şudur, sünnet dinde şu anlama gelmelidir diyerek yorumlarda bulunuyorlar. Kitap bir tarafta onların yorumları bir tarafta insanların karşısına çıkmaya çalışıyorlar. Allah bir tarafta, din bir tarafta onların yorumları bir tarafta. İnşallah kitaplarına ve peygamberlerine sahip çıkan bu ümmet bu sapıkların yorumlarına itibar etmeyecektir.

Dün peygamber (as), bugün de bizler onları imana çağırdığımızda derler ki ***"Semi'na ve asayna."*** İşittik ve isyan ettik derler.

Tevrat'ı ve İncili okuduktan sonra, kendilerine Tevrat'ın ve İncilin bilgisi verildikten sonra aynı kaynaktan ve kitaplarının ve peygamberlerinin her bir dönemde kendisine iman konusunda kendilerinden ahit aldıkları, avuçlarının içi gibi bildikleri, kendi öz evlâtlarından daha yakın tanıdıkları son elçinin dâvetini duydukları zaman da işittik ve itaat ettik, işittik ve iman ettik, işittik ve gereğini yerine getirmeye yöneldik diyecekleri yerde diyorlar ki:

Dinle sözü dinlenilmeyesi. Dinle sözü dinlenmez olası. Dinle sözü dinlenilmez adam. İşit bizim sözlerimizi, işitmemesi, duymaması için hakkında bedduada bulunduğumuz kişi. İşit sözü dinlenmez olası. Duy dâveti kabul edilmez olası, dâveti insanlar tarafından hüsnü kabul görmeyesi, dâveti icabet görmeyesi.

Alçaklar peygamberle alay edebilmek için, peygambere hakaret edebilmek için birkaç mânâya gelen ifadeler kullanıyorlar. Ey Muhammed sen o kadar saygın bir kimsesin ki, senin bulunduğun mecliste senin sözünün üzerine kimse söz söyleyemez.

Veya hoşuna gitmeyecek söz duyasın gibi anlamlara geldiği gibi, sen söz söylemeye değmez birisin, sözü dinlenilmeyecek, dâveti kale alınmayacak birisin, veya Allah senin belânı versin gibi anlamlara da gelebilen bir ifade kullanıyorlar, peygamber (a.s)'a bedduada bulunuyorlardı.

Bize çoban ol, bize çobanlık et diyorlar. Dillerini de eğip büküyorlar. Ve de dine tan ederek, dini kötüleyerek, Allah'ın dinine saldırarak, dillerini eğip bükerek, dillerini haktan bâtıla çevirerek zâhiren tazim ifade eden, saygı ifade eden ama aslında peygamber (a.s)'a hakaret kastıyla söylüyorlardı bunları.

Arkadaşlar, bu "RAİNA" kelimesi yahudilerin kendi aralarında bir tür sövme anlamına kullandıkları bir kelimeydi. Ey bizim çoban! Ey bizim çobanımız! Güdücümüz anlamına kullanıyorlardı bunu. Ra'y, raiy, hayvanlarla ilgili bir sözdür. Yahudiler peygambere bu kelimeyi kullanırlarken şöyle demeye getiriyorlardı: Ey çoban, ey bizim çobanı-mız, sen çoban bizlerse sürüleriz, biz senin ne dediğini, bizi neye çağırdığını anlamıyoruz, anlayamıyoruz. Biz senin bizi kendisine imana çağırdığın mesajını anlayamıyoruz, senin okuduğun kitabı anlamak-tan uzağız demeye getiriyorlardı. Sen çoban bizlerse sürüleriz demeye getiriyorlardı.

Tıpkı şu anda onların ağzını kullanan, peygamber karşısında, peygamberin dâveti karşısında, peygamberin sünneti karşısında, pey-gamberin getirdiği kitap karşısında biz kim bunları anlamak kim? Bunları bizler anlayamayız. Bunları ancak âlimler ve büyük zatlar anlar diyerek sürüler kesilmeye çalışan kimi zavallı Müslümanlar gibi. Onların bu kitap karşısında, peygamber karşısında takındıkları bozuk tavırları-nı gündeme getirerek Rabbimiz Bakara sûresinde Müslümanlara buyurdu ki: Ey Müslümanlar! Sizler bu yahudiler gibi, bu Allah düşmanları gibi Peygamber karşısında sürüler kesilmeyin! Peygamberi çoban, kendinizi sürü makamında görmeyin! Sizler peygamberi dinleyin! Peygamberin okuduğu kitabı ve onun dâvetini dinleyin, söze iyice kulak verin! Onun ne dediğini? Neye çağırdığını anlayacaksınız. Ve onların kullandıkları bu başka mânâlara çekilebilecek kelimeleri kullanmayın! buyuruyordu.

Veya "raina ey Muhammed" Yâni sen bize riâyet et, sözümüze kulak ver ki biz de sana riâyet edelim, biz de senin sözünü dinleyelim şeklinde pazarlıklı bir ifade anlamına geliyormuş. Yâni böyle Peygam-berin konumunu rencide edici, anlaşmalı, pazarlıklı, eşit bir riâyet talep ediyorlar. Halbuki Rasulullah'ın ümmeti arasındaki ilişkisi, öğret-men öğrenci, usta çırak ilişkisine asla benzemez.

Ehl-i kitabın sapıtanları Kur'an'la, Kur'an gerçeğiyle, peygam-ber gerçeğiyle karşı karşıya geldikleri zaman bunların devri geçti ar-tık, bunların modası geçti, artık bunlara itibar edilmez diyorlar. Bizim ehl-i kitap, bizden olan ehl-i kitap da aynı şeyleri söylüyorlar bugün. Kur'an'a ve peygambere inandığını iddia eden bizim kitap ehlinden ki-mileri de Allah'ı peygamberden, peygamberi Allah'tan, kitabı sünnet-ten, sünneti kitaptan ayırmaya çalışıyorlar. Kur'anla peygamberin arasını açmamaya çalışıyorlar. Bize sadece Kur'an yeter,

Kur'an'dan başka kaynağa ihtiyacımız yoktur ve zaten peygamberden bize hiçbir şey ulaşmamıştır. Ulaşmış olsa bile senin sözün dinlenmez diyorlar. Peygamberin sözü dinlenmez diyorlar.

Yâni peygamberin sözü, peygamberin uygulaması sadece kendisini, kendi dönemini, kendi dönemindekileri bağlar, bizi bağlamaz diyorlar. Peygamberin din konusunda söz söylemeye hakkı yoktur, o sadece bize kitabı ulaştırmıştır o kadar diyorlar. Tıpkı ehl-i kitabın kâfirleri gibi davranıyorlar. ***"Semi'na ve asayna"*** İşittik ve isyan ettik diyorlar. Sözü dinlenmezin sözlerini işittik ama isyan ettik diyorlar. Çünkü peygamberin sözü itaat edilecek bir söz değildir diyorlar. İtaat edilecek, gereği yerine getirilecek söz sadece Allah sözüdür, sadece Kur'andır diyorlar. Halbuki:

Eğer gerçekten böyle diyeceklerine, böyle yapacaklarına ***"Se-mi'na ve eta'na"*** İşittik ve itaat ettik, işittik ve iman ettik, işittik ve gereğini yerine getirmeye yöneldik deselerdi, Rasulullah'ı hayatların-da diskalifiye etmek, onun örnekliliğini reddetmek, onu sözü dinlen-mez kabul etmek yerine onun örnekliliğinde bir hayata talip olsalardı onlar için daha hayırlı olacaktı.

Ey Allah'ın Resûlü bizi dinle, bizi gözet, bize mühlet tanı, biz anlayıncaya, kavrayıncaya ve istenilene ulaşıncaya kadar bize yardımcı olup yol göster deselerdi, kendileri hakkında daha hayırlı olacaktı.

Evet şu anda da peygamberle, peygamber gerçeğiyle, peygamber sünnetiyle, peygamber uygulamalarıyla karşı karşıya gelen bir Müslüman bunu demek zorundadır. Peygamberin getirdiği kitapla, peygamberin anlayıp pratikte uyguladığı o kitabın pratiği olan sünnet istikâmetinde bir hayat yaşayan kişinin hayatı hakkında hayırlı olan budur. Ben bu kitabın mü'miniyim, ben bu peygamberin müminiyim diyen bir Müslümana, ben kitap ehliyim, benim kitabım ve peygamberim vardır diyen bir Müslümana yakışan da budur.

Bir Müslümana yakışan ***"La İlâhe illallah Muhamme-dün Rasulullah"***sözüne, ahd-ü peymanına yakışır bir şekilde Allah'tan başka İlâh olmadığı gerçeğine ve bu gerçeği pratikte en güzel bir biçimde uygulayıp gösteren Muhammed (a.s) örnekliliğinde bir hayata sahip çıkmaktır.

Değilse ben Mûsâ (a.s)'a inanıyorum, ben Îsâ (a.s)'ı kabul ediyorum, ben Muhammed (a.s)'ı peygamber ve örnek kabul ediyorum deyip de, ne Mûsâ (a.s) nın , ne Îsâ (a.s) nın ne de Muhammed (a.s) in örnekliğinde bir hayatı yaşamayanlar adları ne olursa olsun, kendi-lerini neye nisbet ederlerse etsinler, ister kendilerine yahudi, hıristiyan desinler, isterse Müslüman olduklarını iddia etsinler kesinlikle onların cennete girmeleri mümkün olmayacaktır. Ben yahudi'yim dedikleri halde Müslümanca hareket etmeyenler, ben hıristiyanım dedikleri hal-de Müslümanca hareket etmeyenler, ben Müslümanım dedikleri

halde Müslümanca hareket etmeyenler, Muhammed (a.s) in gösterdiği hayatı yaşamayanlara Allah lânet etmektedir.

Küfürlerinden ötürü, Allah'ın âyetlerini örtmelerinden, örtbas etmelerinden ötürü, Allah'ın istediklerini gündemlerinden düşürerek bir hayat yaşamalarından ötürü Allah onlara lânet etmiştir. Zaten çok az iman ederler, ya da çok azı iman etmiştir.

47. "Ey Kitap verilenler! Yüzleri silip arkaya çevirerek enseler gibi dümdüz yapmadan, yahut cumartesi güncüleri lânetlediğimiz gibi lânetlemeden önce, elinizdeki Kitabı tasdik ederek indirdiğimiz Kur'an'a inanın; Allah'ın emri daima yapıla gelmiştir."

Ey kitap ehli! Ey kitaba iman iddiasında olanlar! Ey bizim de kitabımız var, biz de kitaplıyız diyenler! Ey biz kitapsız değiliz diyenler! Ey biz hayatımızı kitap kaynaklı düzenliyoruz diye hava atanlar! Ey kitabımız Tevrat, kitabımız İncil, kitabımız Kuran'dır diyenler! Ey yahudiler, ey hıristiyanlar ve ey Müslümanlar iman edin kitaba! İman edin indirdiğimize.

Rabbimiz herkesi kitaba imana, kitap kaynaklı bir hayat yaşamaya çağırıyor. Kitabım var dedikleri halde, biz de, ben de kitap ehliyim dedikleri halde, biz kitapsız değiliz dedikleri halde gece gündüz kitabın okuyucusu, kitabın anlayıcısı, kitabın amel edicisi olmaları gerekirken, kitapla hayatlarını düzenlemeleri, kitap kaynaklı bir hayat ya-şamaları gerekirken ve kitabın en büyük yorumcusu olan Hz. Muham-med (a.s) in gösterdiği şekilde bir hayat yaşamaları gerekirken, kitabı da peygamberin sünnetini de bir kenara bırakıp o kitabın yorumlayıcılarının oluşturdukları kitaplara yönelerek, o kitabın önüne başka şeyleri geçirerek, o kitabı az bakılır bir konuma indirgeyerek kendilerince bir dünya yaşayanlara sesleniyor Rabbimiz. Gerek yahudi, gerek hı-ristiyan ve gerekse Müslümanlardan kitaplarıyla ve peygamberleriyle diyalogu kesenlere sesleniyor Rabbimiz. İman edin bu kitaba. Taabi olun bu kitaba. Hayatınızı sorun bu kitaba. Kitap kaynaklı yaşayın. Kitap tarif etsin siz yapın. Takip edin kitabı. Elinizden düşürmeyin onu. Öyle bir kitap ki:

Yanınızdakini tasdikçi olarak indirdiğimiz bu kitaba inanın! Sizler sizden başkalarının yanında olmayan bir bilgiye sahipken, kitap bilgisine, peygamber bilgisine sahipken sakın bu kitaba inanmazlık yapmayın! Elinizdeki Tevrat'ı ve İncil'i doğrulayan, tasdik eden bu kitaba iman edin. Ya da Tevrat ve İncil'e inandığını iddia eden, Mûsâ (a.s)'a ve Îsâ (a.s)'a iman ettiğini iddia eden sizler, onları gönderen aynı kaynaktan gelen ve üstelik de onları reddetmeyen bu mesajın yeryüzündeki insanların hayatını düzenleme konusunda en doğru yol olduğunu bile bile, bu bilgiye sahipken bu kitaba iman etmemek size yakışmaz.

Evet Rabbimiz yahudilere sesleniyor. Halbuki bu kitap kendi yanlarındakini kabul ediyor ve reddetmiyordu. İşte Rabbimiz bundan dolayı elinizdekini tasdik edici ve ondaki bozulmuşları düzeltici, eksikleri tamamlayıcı

ve kıyamete kadar değişmeyecek bir özelliğe sahip kılınmış olan Kur'an-ı Kerîmi kabul edin! Ona inanın! diyordu. Hemen ona iman edin, o kitabın istediği Müslüman'ca bir hayata yönelin. Hayatınızı o kitaba sorarak yaşayın. Yaptıklarınızı kitap kaynaklı yapın. Kitabı hayat programı yapın. Hayatınızı kitapla özdeşleştirin. Kitaptan habersiz bir hayat yaşamaktan vazgeçin. Kendi kendinize hayat programı yapmaktan vazgeçin.

Yüzleri dümdüz edeceğimiz bir gün gelmeden önce. Birtakım yüzleri silip, dümdüz edip enseler haline getirmeden önce. Yüzleri yüz kılığından, o yüzlerin sahiplerini insanlıktan çıkarmadan önce, veya Yâsîn 66. âyetinde ifade edildiği gibi gözlerini silme görmez hale getirmeden önce. Yüzdeki göz, kaş, burun, ağız gibi organlarınızı, çizgi-lerinizi silmeden, yüzlerinizi enselerinize çevirmeden önce.

Veya yüzlerinizdeki kullanmadığınız o organlarınızı geri alıp hakkı göremez, hakkı duyamaz, hakkı söyleyemez ve hidâyete yöne-lemez bir duruma getirmeden önce. Ve de cumartesi ashabını, cumartesi yasağını ihlâl edip de lânetlediklerimiz gibi sizleri de lânetlemeden önce gelin bu kitaba iman edin. İnsanlıktan çıkıp hayvanlık derekesine düşürülmeden önce gelin bu kitabın hayatınızdaki kıymetini bilip hayatınızı onun istediği gibi düzenleyin.

Gelin bu kitabın önüne başka şeyleri geçirmeyin. Gelin bu kitabı arkaya almayın. Kim tarafından yazılmış olursa olsun hiçbir kitap bu kitabın yerini tutamaz. Hiçbir kitap bu kitabın önüne geçirilemez. Hiçbir kitap bu kitaba tercih edilemez. Ve Muhammed (a.s) da Allah'ın onayladığı, Allah'ın tescil buyurduğu yasal örnektir. Hiçbir insan, hiçbir lider, hiçbir önder, hiçbir reis, hiçbir şeyh, hiçbir büyük, hiçbir hoca, hacı bu peygamberin önüne geçirilip yasal örnek kabul edilemez. En güzel yaşantı, en güzel hayat, en güzel örnek Rasulullah Efendimizin hayatıdır.

Ama siz bilirsiniz. İsterseniz Allah'ın dediğinin dışında bir hayat yaşayın. Ama unutmayın ki Allah'ın emri mutlaka yerine gelecektir. Öyle yaparsanız insanlıktan çıkarılacak, maymunlaşacak, Allah dışın-da her şeyden etkilenen, her sese kulak veren, her rüzgardan etkile-nen, her bâtılın peşine düşen, her çobanın kavalına yönelen hayvan-lar gibi bir hayata razı olmak zorunda kalacaksınız. Zaten bugüne kadar tarih boyunca Allah'ın emri hep olagelmiştir. Kimse Allah'ın emri-nin önüne geçemez. Tarih boyunca Allah'ın kendilerine hayatlarını düzenlemeleri için kitap gönderdiği kimseler her ne zamanki bu kitabı terk etmişler, her ne zamanki peygamberlerinden habersiz bir hayat yaşamaya yönelmişlerse Allah onları bu tehditleriyle yakalamış ve yeryüzünün en zelil varlıklar haline getirmiştir.

Ama her ne zaman da, ne durumda, hangi konumda olurlarsa olsunlar Rablerine dönmüşlerse Rablerini affedici bulmuşlar, bulacaklardır.

48. "Allah kendisine ortak koşmayı elbette bağışla-maz, bundan başkasını dilediğine bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse, şüphesiz büyük bir günahla iftira etmiş olur."

Allah sadece şirki bağışlamaz. Sadece müşriki affetmez, ama onun dışında tüm günahları kullarından dilediği için bağışlar. Kim Allah'a şirk koşmuşsa o da Allah'a iftira ederek büyük bir günah işlemiş olur.

Rabbimiz tüm günahları affedeceğini müjdeliyor ama bir şartla. Şirk olmayacak. Kişi Allah'ın huzuruna şirk koşmadan, Allah'a ortak koşmadan, Allah'ın yetkilerini başkalarına vermeden, Allah'a yetki sınırlaması getirmeden gelmiş olacak. Değilse şirki asla affetmem di-yor Rabbimiz. Şirkin dışında hangi tür günah olursa olsun, ne kadar büyük olursa olsun affederim diyor Allah.

Zaten kul günaha girerken Allah'ın kulu olarak yapmıştır bu günahları. Allah'ı, Allah olarak, Rab olarak, Rahmân ve Rahîm olarak bildiği ve kabul ettiği müddetçe kulun işleyeceği günahların büyüklü-ğü, Allah'ın büyüklüğü yanında ne olabilir ki? Allah'ı böylesine tüm gü-nahları affedebilecek bir Rab olarak kabul eden bir kişinin günahları Allah'ın büyüklüğü yanında ne kadar olabilir de? Ama kişi şirk koşar, böyle kendisini anlattığı biçimde Allah'ı kabul etmez, kendi sıfatlarıyla muttasıf, noksan sıfatlardan münezzeh olarak Allah'a inanmaz ve şirke düşünce, her konuda, hayatın her alanında söz sahibi ve egemen olarak yalnız Allah'ı değil de başka Rableri, başka ilâhları, başka efendileri de kabul edince, işte o zaman iş değişmiştir.

Çünkü bu durumda onun günahlarını affedebilecek büyüklük-te, otoritede, hâkimiyette bir tek Allah'ı yoktur artık. Onun inandığı Allah bölünmüş, parçalanmış, gücünü kaybetmiş, yerdeki otoritesini yitirmiş bir Allah'ı vardır onun. Hayatında tek başına egemen olmayan, hayatın bazı alanlarında yetkilerini, gücünü, kuvvetini başkalarına devretmiş bir Allah. Böyle bir Allah nasıl affedebilir onu? Zira müşrik hep böyle bir Allah inancı içindedir. Onun inandığı Allah kanun yapmasını bilmez, kanunu insanlar yapmalıdır. Onun inandığı Allah hukuktan anlamaz, bu konuda onun bu eksikliğini giderecek, ona yardım edecek yerde bir kısım hukuk tanrıları olmalıdır. Eğitim konusun-da bilgisi ve gücü yoktur o Allah'ın, ona bu konuda yardımcılar gere-kir, eğitim uzmanlarına ihtiyacı vardır. onun inandığı Allah onun hayatının pek çok bölümüne karışmaz.

Meselâ düğününe, derneğine, kazanmasına, harcamasına, kılık kıyafetine, yemesine, içmesine, karışmaz o Allah. Tüm bu konular-da sadece Allah yetkili değildir. Allah'tan başka dinlemesi gereken varlıklar vardır. Nefsini, çevresini, toplumu, âdetleri, modayı, yönetmelikleri, yasaları, tâğutları da dinlemelidir bu

konuda. Ne okuyacağı-na, ne yiyeceğine, nerede kazanıp nerede harcayacağına, çocuklarını nasıl eğiteceğine karışmaz o Allah. Bunlara kendisi karar vermelidir. Veya Allah ve Resûlüne değil de başkalarına sormalıdır. İşte böyle müşrikçe Allah'a inanan, inandığı Allah'ın yeryüzünde bir çok konuda ortakları bulunabileceğini düşünen kişinin inandığı bu Allah güçsüz, kuvvetsiz, yetkileri parçalanmış olduğu için böyle bir Allah nasıl o kadar günahı affedebilir? Nasıl güç yetirebilir buna?

Meselâ rızık konusunda Allah'a tümüyle güvenmeyip de ikinci üçüncü derecedeki Rezzâklarının korkusundan ötürü bir kısım görevlerini yapmaktan çekinen kişinin inandığı Allah nasıl affedebilecek de günahları? Veya ilimde Allah'a tam olarak güvenmeyip yerde onun eksikliğini tamamlamak üzere birtakım gayb biliciler aramaya kalkışan bir adamın inandığı böyle aciz ve bilgisiz bir Allah nasıl affedebilir onu? Rubûbiyette Allah'a güvenmeyip yerde Allah'ın bu eksiğini tamamlamak üzere bir kısım kanun koyucular arayan, bir kısım program yapıcılar arayan ve bunların, bu yapay tanrıların ve tanrıçaların kanunlarını da kanun bilen bir insanın inandığı bu Allah ne yapabilir de? Şifa konusunda Allah'a güvenmeyip, Allah'ı tek Şafi bilmeyip yerde bir kısım şifa dağıtıcılar arayan kişinin inandığı bu Allah'ın ne gücü olabilir de?

Öldürmede diriltmede, ruh vermede Allah'a güvenmeyen biri-nin Allah'ı ne becerebilir de? Veya Allah'ı Azîz bilmeyip, izzeti sadece Allah'ta değil de başkalarında, malda, mülkte, makamda mansıpta arayan birinin inandığı bu Allah elbette kendisini affedebilecek bir Allah değildir. Mağfirette afta tevbede Allah'ı ikinci plana atarak bir kısım aracılara sığınmaya çalışan birinin ya Allah'ı elbette onu affede-meyecektir. Veya kendi kendisini kontrol etmede murakabe etmede Allah'ı ikinci plana atarak bir kısım aracıları etkin ve yetkin bilen ve onların koltuğunun altına girmeye, onlara sığınmaya çalışan birisinin Allah'ı elbette onu koruyamayacak ve kurtaramayacaktır. Ama şirk koşmadan Allah'a Allah'ın istediği biçimde inanan mü'minlerin günahlarını affedecektir O Allah.

Buradan anlıyoruz ki büyük günah işlemiş olanlar Allah'a şirk koşmadıkları sürece, yâni bu günahlarını şirke dönüştürmedikleri sürece dilerse Allah onu affeder, dilerse de cezalandırır. Bu Onun dilemesine kalmıştır. Ama yanlış anlamayalım bu şirkin dışındaki büyük günahların işlenebileceğine bir ruhsat değildir. Bu ifade şirkin ne büyük bir günah olduğunu vurgulamak içindir.

Evet Allah şirkin dışındaki günahları affediyor, şirki de affediyor. Kitabımızın başka bir ayetinin beyanına göre kâfir tevbe edip Müslümanlığa yöneldiği zaman tıpkı anasından doğmuş gibi tertemiz günahlarından arınmış

olur. Müşrik de şirkinden vazgeçer ve İslâm'a yönelirse onun da önceki hayatı affedilecektir.

Küfrün de, şirkin de affı bunları bırakıp tevhide yönelmektir. Müslüman olan bir kimsenin işlediği günahlar da tevbe ederek, yönünü değiştirerek Allah'a yönelmekle affolunur. Allah büyük merhamet sahibidir. Müslümanlar da affediyor, kâfiri ve müşriki de affediyor Rabbimiz. Şu anda yeryüzünde hiç kimsenin, hiçbir kulun önü kapalı değildir. Herkes için yollar açıktır. Herkes istediği takdirde Müslüman-ca bir hayata ve Allah'ın affına ulaşabilir.

Ama kim de Rabbimizin bu rahmetini, bu affını istismar ederek, görmezden ve duymazdan gelerek Allah'a şirk koşmaya devam edecek olursa, yalnız Allah'a kulluk etmeyerek başkalarına da kulluğa yönelecek olursa, sadece Allah'ı dinlemeyerek başkalarını da dinlemeden yana, başkalarının yasalarını da uygulamadan yana bir tavır sergileyecek olursa, Allah'la birlikte Allah'la çatışan modayı da, âdetleri de, toplumu da, çevreyi de, yönetmelikleri de, amiri, müdürü de dinleyip, onları da razı etmeye çalışacak olursa, 24 saatlik bir gece ve gündüz hayatının bir bölümünü Allah'a verip, öteki bölümlerini Allah-tan başkalarına verecek olursa, Allah'ın hakkına tecavüz edecek olur-sa gerçekten o Allah'a en büyük bir iftirada bulunmuş demektir Allah korusun.

49. "Kendilerini temize çıkaranları görmedin mi? Allah dilediğini temize çıkarır ve kendilerine kıl kadar haksızlık yapmaz."

Peygamberim! Şu kendilerini tezkiye edip temize çıkaranları görmedin mi? Hem Allah'a iftira edip, Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayıp, Allah'ın kitabından peygamberinin örnekliğinden habersiz bir hayat yaşayıp hem de kendilerini biz şu anda Allah'ın istediği hayatı yaşıyoruz, bizler Allah'ın sevgili kullarıyız, bizler cennetin ta ortasına lâyık kimseleriz diyerek tezkiye edenleri görmedin mi?

Biz kitap ehliyiz, bizim kitabımız var, bizim Tevrat'ımız, bizim İncilimiz, bizim Kur'an'ımız var diyerek kendilerini temize çıkardıkları halde, biz kitapsız değiliz dedikleri halde kitaplarıyla uzaktan ve yakından hiçbir ilgileri olmayan insanları görmedin mi?

Aman kendimizi temize çıkarmadan yana, tezkiye etmeden yana, durumumuzdan mutmain olmadan yana olmayalım. Kendimize güvenmeden yana olmayalım. Ben şu yaptığım konuşmalarımla, sizler haftada bir kere gelip beni dinlemelerinizle veya infaklarınızla, ikramlarınızla, berikiler cemaatlarıyla, ötekiler hocalarıyla, hacılarıyla kesin cennete gideceğimizi iddia ederek kendi kendimizi tezkiyeden yana olmayalım.

İşte bilelim ki bizim bu mutmain halimiz değişimin önündeki en büyük engeldir. Bizim değişimimizin önündeki en büyük engel budur. Yahudi'nin değişiminin önündeki en büyük engel buydu çünkü. Onlar bu inançlarından

dolayı değişmeye gerek görmediler. Mutmaindiler çünkü bu konuda. O halleriyle cennete girecek olan bu insanlar, İslâm'ı kabule gerek görmediler.

İşte bakın bu mutmain ve değişime gerek duymayan, değişi-me razı olmayan, statik ve durağan hayatlarını, geleneklerini devam ettirmeden yana olan bu insanları reddediyor Allah. Öyleyse şunu kesinlikle kabul etmek zorundayız ki hiçbirimiz kendi durumumuzdan mutmain olmamalıyız. Hiçbirimiz kendi kendimizi tezkiyeden yana olmamalıyız. Hiç birimiz statükodan yana olmamalıyız. Çünkü bu değişimin önüne dikilmiş en büyük engeldir. Ben iyiyim! Biz iyiyiz! Putu bilelim ki değişmenin önüne dikilmiş en büyük engeldir. Çünkü bugün hiçbirimizin, hiçbir grubun, hiçbir ailenin, hiçbir cemaatın elinde cennetlik olduklarına dair bir senet bir garanti yoktur. İşte âyetler bunu anlatıyor. Hiçbir kimsenin ölünceye kadar da nasıl bir çizgi takip edeceğine dair elinde bir garanti olmadığına göre öyleyse kendimizi garanti cennetlik görmeyelim, halimize mutmain olmayarak sürekli Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünneti ışığında hayatımızı sağlamaya alalım inşallah.

Hiçbir zaman unutmayalım ki tezkiye Allah'a aittir. Allah'a karşı kendi kendimizi tezkiye etmeye cüret etmediğimiz gibi başkalarını da tezkiye etmeye hakkımızın olmadığını bilelim. Buhârî ve Müslim'in bu konuda Rasulullah Efendimizden rivâyet ettikleri hadisler çoktur. Bir hadislerinde Allah'ın Resûlü:

"Bir kimseyi tezkiye edip cennetlik olduğunu söyleyen kişinin yüzüne toprak atın."

Buyurur. Yine bir defasında bir kişinin bir kişiyi övüp tezkiye ettiğini gördü de Allah'ın Resûlü ona şöyle buyurdu:

"Yazık sana! Bu yaptığınla kardeşinin boynunu kopardın."

Buyurdu ve sözlerine şunları ekledi:

"Herhangi biriniz birini övecekse bari böyle olduğunu zannediyorum desin ve Allah'a karşı hiç kimseyi tezkiye etmesin."

Buyurdu.

Tezkiye Allah'a aittir. Allah dilediğini temizler, temize çıkarır. Hiç kimse ben Müslümanım, ben cennetliğim diyerek kendi kendini temize çıkarma hakkına sahip değildir. Hiçbir yahudi ben Mûsâ (a.s) nın yolundayım diyerek, hiçbir hıristiyan ben Îsâ (a.s)'ın izindeyim diyerek, hiçbir Müslüman da ben Hz. Muhammed (a.s) in yolunu takip ediyorum diyerek kendisini tezkiye etmeye yetkili değildir. Bu yetki sa-dece Allah'a aittir. Allah kimin için temizdir

demişse o temizdir, kimin için murdardır demişse o murdardır. Allah'ın kitabında temiz dedikleri Allah'a Allah'ın istediği biçimde ve peygamber örnekliliğinde iman etmiş Müslümanlardır. Değilse Allah'ın kıstaslarına uymadan bir kişi ben Müslümanım demekle kendisini demize çıkarma hakkına sahip değildir. Kur'an'ın öngördüğü, Rasulullah Efendimizin örneklediği şekilde yaşayanlar ancak temizdirler. Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayanlara Allah necis demişse, pis demişse onlar istedikleri kadar kendilerini tezkiye etmeye çalışsınlar onlar pistirler.

Allah dilediği kimseyi temizler ve Allah hiç kimseye hurma çekirdeğindeki iplik kadar zulmetmez, haksızlığa uğratmaz. Zerre kadar işlediği bir amelini bile zayi edip karşılıksız bırakmaz.

50. "Allah'a nasıl yalan yere iftira ettiklerine bir bak. Bu, apaçık bir günah olarak yeter."

Baksana Allah'a nasıl da yalan iftirada bulunuyorlar. Allah'a nasıl da yol göstermeye, akıl vermeye çalışıyorlar. Allah konusun da böyle düşünmeleri, kendilerini Allah karşısında temize çıkarıp, bizler Allah'ın sevgili kullarıyız, Allah kesinlikle bizim hayatımızdan razıdır ve kesinlikle bizleri cehennemine atmayacaktır şeklindeki iftiraları apaçık bir günah olarak onlara yetmektedir.

51. "Kendilerine kitap verilmiş olanların, puta ve şeytana kanıp, inkâr edenlere: "Bunlar, inananlardan da-ha doğru yoldadırlar" dediklerini görmedin mi?"

Şu kendilerine kitap verilenlere bir baksana peygamberim, onlar cibt ve tâğuta iman ediyorlar. Arkadaşlar cibt konusunda sihirdir, Allah sisteminin dışındaki sistemlerdir, Allah yasalarının dışında yasa-lardır, putlardır, şeytandır, Allah yerine ikâme edilip kendisine itaat edilen Ka'b Bin Eşreftir deniyor.

Tâğut da Allah yasalarını beğenmeyerek, Allah karşısında bilgi iddiasında, güç iddiasında bulunan ve Allah kullarını Allah'a kulluktan koparıp zorla kendisine kulluğa, kendi yasalarına itaate çağıran azgın kimselerdir, insanlar üzerinde egemenlik iddiasında bulunan tanrı taslaklarıdır deniyor.

Yâni bu adamlar hem Allah'a inandıklarını söylüyorlar, hem Allah bize kitap gönderdi, bizim kitabımız var diyorlar, bizim peygamberimiz var diyorlar, biz Mûsâ'nın, Îsâ'nın aleyhimesselâm yolundayız di-yorlar, biz Muhammed (a.s) in izindeyiz diyorlar hem de utanmadan cibt ve tâğuta iman ediyorlar. Allah'tan başka kendilerinin egemen olduklarını, ilâh olduklarını, tanrı olduklarını iddia eden, hâkimiyet bizdedir diyen bir kısım tanrı taslaklarına da iman ediyorlar. Onların da egemenliklerini kabul edip, hayatlarına karışma yetkisi veriyorlar. Ve bir de üstelik:

Kâfirlere, inkâr edenlere bunlar, inananlardan daha doğru yoldadırlar diyorlar. Kâfirleri, müşrikleri Müslümanlara tercih edip üstün tutuyorlar. Âyetin

nüzûl sebebiyle alâkalı tefsir kitaplarında şöyle bir rivâyet var: Bir ara yahudi âlimlerinden İslâm düşmanı zalim Ka'b Bin Eşref müşriklere geliyor ve peygambere karşı tavır almış bulunan müşrikler bu kâfire soruyorlar. Ey Ka'b! Bu Muhammed ve beraberindeki ona inanmış Müslümanlarla aramız şöyledir. Sizler kitap ehli kim-selersiniz. Din konusunda, Allah konusunda, peygamber konusunda bilgi sahibi bizim üstatlarımızsınız. Bize söyler misin biz mi ha-yırlıyız, yoksa bu Müslümanlar mı? Biz mi doğru yoldayız, yoksa Müslümanlar mı? Alçak diyor ki hayır, siz onlardan daha hayırlı ve daha doğrusunuz.

Görüyor musunuz? Güya Allah'a inandığını, Tevrat'a inandığını, Mûsâ (a.s) in yolunda olduğunu iddia eden adam kâfirleri Müslümanlardan hayırlı ve üstün kabul ediyor. Alçak herif kendi inanç sistemini reddediyor, kendi bindiği dalı kesiyor. Sebep ne? Sebep, bu son elçi kendi ırklarından, kendi familyalarından çıkmadı. Bu peygamber İsrail oğullarından değil de ümmîlerden çıktı diye.

Yâni öyle bir insan tiplemesi çıkıyor ki karşımıza, benim kitabım var diyor. Benim Tevrat'ım, benim İncil'im, benim Kur'an'ım var diyor, benim peygamberim var diyor, ama öyle bir düşüncenin sahibi oluyor, öyle bir hayat yaşıyor ki yaşadığı hayat mahza kâfirlere, müşriklere endeksli. Kâfir ve müşrik dünyadan kaynaklanan bir inancın, bir yaşantının içinde. Allah'a inanıyorum dediği halde kendisine kendisi gibi iman eden mü'minler daha yakın olması gerekirken yaşadığı pislik içindeki hayatından dolayı, kâfir ve müşrik dünyadan devşireceği menfaatlerinden dolayı Müslümanları kötü kâfirleri daha hayırlı gö-rüyor.

Gerçekten şu anda bunun örneklerini çok görüyoruz. Müslümanlara ol-madık iftiralarda bulunan, olmadık isimler takarak, onları terörist, kan dökücü ilân eden yahudi ve hıristiyan dünyanın, kâfir ve müşrik dünyanın güdümünde hareket eden, güya adı Müslüman olan kimi zavallıların Müslümanları haksız, karşılarındaki kâfirleri haklı gör-düklerini, kâfirlerin daha doğru yolda olduklarını söyleyebiliyorlar, yazıp çizebiliyorlar. Kâfirler daha doğru yoldadırlar ve zaten dünyada onlarsız bir hayat yaşamak mümkün değildir diyebiliyorlar zavallılığın zirvesinde olanlar.

Hayır hayır, kim ne derse desin, doğru yolda olanlar, hakta o-lanlar Müslümanlardır. Her ne kadar güçsüz olmaları sebebiyle, zayıf oldukları için seslerini duyuramasalar da. Allah yeryüzünde Müslü-manları seviyor, Müslümanlardan razıdır ve kâfirlere, müşriklere de, adı ne olursa olsun, ister yahudi, ister hıristiyan kâfirlere de lânet ediyor Rabbimiz.

52. "İşte Allah'ın lânetledikleri onlardır. Allah'ın lânetlediği kişiye asla yardımcı bulamayacaksın."

Allah kâfirlere lânet ediyor. İşte bunlar Allah'ın rahmetinden kovduğu, uzaklaştırdığı kimselerdir. Allah kime lânet edip de merha-metinden mahrum etmişse artık ona kim yardımcı olabilir? Kim onu Allah'ın gazabından, azabından kurtarabilir?

Rabbimiz Nisâ sûresinin bu âyetlerinde bizi bir grubun karşısında durdurdu, bize bir grup tanıttı ve ısrarla bizim onlara bakmamı-zı, onlar üzerinde düşünmemizi, onları yakından tanımamızı istedi. Bunlar kendilerine kitap verildiği halde, Allah bilgisine ulaştırıldıkları halde Allah'a iman etmeleri gerekirken, Rablerinin istediği bir hayatı yaşamaları gerekirken, Allah'ı bırakıp da Allah berisinde birtakım cibt ve tâğutlara iman eden, bunları dinlemeye, bunlara ibâdet etmeye yö-nelen ve kâfirleri Müslümanlara tercih eden, menfaatleri sebebiyle kâfirleri Müslümanlardan daha Medenî, daha doğru yolda göre gören in-sanlardır. Gerek yahudilerden, gerek hıristiyanlardan gerekse Müslü-manlardan olan ehl-i kitap insanlardır bunlar. İşte Rabbimiz onlar için yine şöyle buyuruyor:

53. "Yoksa onların hükümranlıktan bir payları mı var? O zaman insanlara bir çekirdek parçası bile vermezler."

Yoksa onların mülkten bir nasipleri mi var? Mülkten bir payları mı var? Yâni Allah onlara İlâhi otoritesinden, mülkünden bir yetki mi vermiş? Yoksa Allah egemenliğinin, rubûbiyet ve ulûhiyetinin bir kısmını onlara mı devretmiş ki, kimin doğru yolda, kimin eğri yolda olduğunu kararlaştırmaya kalkışıyorlar? Nereden almışlar bu yetkiyi? Hangi yetkiyle tezkiye ediyorlar kâfirleri? Hangi yetkiyle yargılıyorlar mü'minleri? Eğer onlara bu konuda bir yetki verilmiş olsaydı cimriliklerinden başkalarına zerre kadar bir pay vermezlerdi. Eğer bu ehl-i kitabın elinde herhangi bir yetki olsaydı, insanlara zırnık bile koklatmaz-lardı.

Çünkü bunlar cimridirler, Allah'ın kendilerine lütfettiği nîmetlerine karşı çok nankör davranıyorlar. Allah kendilerine iman ve kitap nîmeti verdiği halde menfaatleri sebebiyle Müslümanlardan kaçıp kâfir ve müşrik dünya ile birlikte hareket etmeye çalışıyorlar. Ellerindeki kitaplarını tasdik ederek gelen Kur'an'a ve son elçiye inanmıyorlar. Bu son elçiye verilen nîmetleri çekemiyorlar. Halbuki Allah kendilerine de aynı nîmetleri vermişti. İbrahim (a.s) in oğlu Yâkub (a.s)'a kendilerini nisbet eden bu insanlara peygamberleri vasıtasıyla sayısız nîmetler lütfedilmişti. Mısır'da çok mutlu bir hayat yaşamışlardı. Sonra kendi amelleri sebebiyle özgürlüklerini yitirip köleleştirildikleri bir dönemde Mûsâ (a.s) ve Harun (a.s) rehberliğinde kölelikten kurtarılmışlardı. Allah onları çölün ortasında akla hayale gelmedik nîmetlerle doyurmuş-tu. Sonra Dâvûd (a.s) ve Süleyman (a.s) döneminde gerçekten dünyanın en büyük nîmetlerine nail olmuşlardı. Ama eğer bu İsrâil oğulları yine Müslümanca bir hayata devam etmiş olsalardı, Allah'ın kendilerine gönderdiği Îsâ (a.s), Zekeriyya ve Yahya

(a.s) döneminde de Müslümanlıklarını devam ettirebilselerdi ve son elçi geldiği zaman da ona iman etmiş olsalardı, Muhammed (a.s) in de mü'mini olarak Kur'-an'ın pratikte uygulayıcıları olsalardı elbette eski konumlarını yeniden kazanacaklar ve Müslümanların içinde dünyanın en üstün insanları olma şerefini kazanacaklardı. Ama ne yazık ki bu adamlar bunca nîmete sahipken, atalarının yolunu terk etmişler, Peygamberlerinin getirdiği kitaplarının sistematik hayat tarzını reddetmişler, kendi kendilerine yahudilik diye bir yol ihdas etmişler, hıristiyanlık diye bir yol çıkarmışlar ve böylece yeryüzünde küfrün iki kanadını oluşturarak ataları İbrahim (a.s) in torunu olarak kendilerine gönderilen Muhammed (a.s)'a ve ona iman eden İsmail oğullarına hasetlerinden düşman olarak kâfir ve müşrik dünyayla birlikte hareket etmeye başlamışlar.

54. "Yoksa Allah'ın bol nîmetlerinden verdiği kimseleri mi çekemiyorlar? Oysa İbrahim ailesine kitap ve hikmet verdik. Onlara büyük hükümranlık bahşettik."

Yoksa onlar Allah'ın lütfundan verdiği şeyler konusunda in-sanları kıskanıyorlar mı? Allah'ın Muhammed (a.s)'a peygamberlik vermesini, Müslümanlara bu sayede nimetlerini ulaştırmasını kıskanıyorlar mı? Allah'ın Müslümanları izzet ve şerefe ulaştırmasını kıska-nıyorlar mı? Yoksa onlara mı soracaktı Allah nîmetini kime vereceği-ni? Onların keyiflerine mi kalmıştı bu iş? Kendi sapıklıkları sebebiyle peygamberlik ellerinden alındı da İsmail oğullarına verildi diye kıskançlıklarından onu reddetmeye mi kalkışıyorlar? Bu yüzden mi Müslümanlara düşman kesilerek kâfirlerle, müşriklerle beraber hareket et-meye çalışıyorlar bu adamlar?

Halbuki İbrahim'in soyundan olan atalarınıza biz peygamberlik verdik, onlara kitaplar indirdik, onlardan Dâvûd ve Süleyman (a.s) la-ra peygamberlikle birlikte büyük bir mülk ve saltanat verdik. O halde niye önceki peygamberleri kabul ediyorsunuz da son elçiyi reddediyorsunuz? Neden Allah'ın nîmetini lütfettiği diğer elçileri değil de sadece Muhammed (a.s)'ı kıskanıyorsunuz? Ey Allah'ın tarih içinde ken-dilerine sayısız nîmetler lütfettiği ehl-i kitap! Sizler şunu çok iyi bilmek zorundasınız ki Allah biz İbrahim (a.s) in ailesine çok büyük nîmetler verdik derken hem az evvel de ifade ettiğim gibi, önceki dönemlerde İbrahim ailesinden İshak ve Yâkub'un oğulları olan İsrail oğullarına verdiği nîmetlerini gündeme getiriyor, hem de İbrahim (a.s) in İsmail isimli oğlunun torunlarından olan son elçiye, Muhammed (a.s)'a verilen kitap ve peygamberlik nîmetleri gündeme getiriliyor. Unutmayın ki bizim peygamberlerimiz dediğiniz İshak (a.s) Yâkub (a.s) ne kadar İbrahim (a.s)'a yakınsa İsmail (a.s) da o kadar yakındır. İshak (a.s) ve Yâkub (a.s) ne kadar İbrahim (a.s) in yolundaysa İsmail (a.s) da o kadar Onun yolundadır. Mûsâ, Harun, Dâvûd, Yahya, Zekeriyya ve Îsâ (a.s) lar ne kadar İbrahim (a.s) in yolundalarsa Muhammed (a.s) da o kadar İbrahim (a.s) in yolundadır. Bu son elçiye iman etmedikleri sürece bu İsrâil oğullarının, bu yahudi ve hıristiyanların önceki peygamberlere iman ediyoruz demelerinin hiçbir mânâsı kalmayacaktır.

Çünkü önceki her bir peygamber kendi döneminde onlardan son elçiye iman etmeleri konusunda ahit almıştır. Bu ahitlerini yerine getirmeyenler asla mü'min değillerdir. Ama gelin görün ki:

55,56. "Onlardan ona inananlar ve yüz çevirenler vardı. Çılgın bir alev olarak cehennem yeter. Doğrusu, âyetlerimizi inkâr edenleri ateşe sokacağız; derilerinin her yanışında, azabı tatmaları için onları başka derilerle değiştireceğiz. Allah Güçlüdür, Hakîmdir."

O yahudi ve hıristiyanlardan kimileri o kitaba ve peygambere iman ederlerken kimileri de hasetlerinden ötürü sırt çevirmektedir. Çok azı iman etmiş, pek çoğu da fâsıklar olmuşlardır. İşte bu ifade İsrâil oğullarının kıskançlık dolu konuşmalarına ve tavırlarına bir cevaptır. Küfür ve inatlarına karşılık, kıskançlık ve yoldan çıkışlarına karşılık cehennem çılgın bir ateş olarak onlara yeter.

Âyetlerimizi örtenleri, örtbas edenleri, âyetlerimizi gündemle-rinden düşürenleri, âyetlerimizi yok farz edenleri, âyetlerimizden ha-bersiz bir hayat yaşayanları işaret levhalârımızı kamufle ederek yol-larına devam edenleri, uyarılarımıza aldırış etmeden burunları doğru-suna gidenleri ateşe sokacağız, ateşe yaslayacağız, cehenneme sallayıvereceğiz diyor Rabbimiz. Aman Allah'ım! Bizi böyle bir ateşle, bizi böyle bir cehennemle karşı karşıya bırakma! Bizi böyle bedbahtlar-dan kılma ya Rabbi! Kimmiş bunlar? Kimmiş bu cehennemin ashabı? Allah kendilerine hayatlarını düzenlesinler diye bir kitap gönderdiği halde, Allah kendilerine yeryüzünde rahmet kapıları açtığı halde, Allah'ın âyetlerini örtüp örtbas edenler, hayatlarını Allah'ın âyetleriyle düzenlemeye yanaşmayanlar, sanki böyle bir kitap gelmemiş gibi hareket edenler, hayat programlarını Allah'ın kitabına sormadan yaşa-yanlar, kitapsız bir hayattan yana olanlar, kitaplarıyla ilgilerini kesen-ler.

Öyleyse anlıyoruz ki bir dönemler İbrahim (a.s) ile beraber olmak, bir dönemler İshak (a.s) ile, Yâkub (a.s) ile, Dâvûd (a.s), Süley-man (a.s), Mûsâ ve Îsâ (a.s) larla beraber olmak, bir dönemler Muhammed (a.s)'la beraber olmak, eğer bu beraberlik son döneme kadar, ölüme kadar gitmemişse hiçbir değer ifade etmeyecektir. Önceki toplumlar için ilk peygamberden son peygambere kadar iman edilmedikçe bu iman kabul edilmeyeceği gibi bizim için de ölünceye kadar devam etmedikçe iman kabul edilmeyecektir. Allah bizden ölünceye kadar bir iman ve teslimiyet istiyor. Kıyamet kopuncaya kadar bütün peygamberlerin yolunu takip etmemizi istiyor. Hiçbir zaman bu yoldan ayrılma hakkına sahip değiliz. Evet özgürlüğümüz var, dilediğimiz za-man bu yolu terk edip başka yollara gidebiliriz diyorlarsa bu ehl-i kitap o zaman cehennem onların gideceği yerdir. Hem öyle bir cehennem ki:

Onların derileri yanıp döküldükçe, derileri yanıp, kül olup duy-guları kayboldukça, derilerinin ucundaki azabı, acıyı hissetme merke-zi olan sinirleri özelliğini kaybettikçe, hissetmeleri kayboldukça azabı tatmaları için onları başka

derilerle değiştireceğiz. Onların derilerini değiştirecek, tekrar onlara hayat verecek, yeni bir direnç ve güç vereceğiz ki azabı tekrar tekrar tatsınlar. Allah korusun dünyadaki ateşlere benzemeyen, dayanılması mümkün olmayan bir ateş. Ve üstelik Rasulullah Efendimizin hadislerinden de öğreniyoruz ki cehennemde-kilerin vücutları her bir bölgeden azabı tatsınlar diye çok büyük ve dayanıklı yaratılacaktır. Dişlerinin dağ büyüklüğünde, ciltlerinin farklı uzunlukta yaratılacağını haber veriyor Allah'ın Resûlü. Ve her bir saatte derilerinin yüz kere, yüz yirmi kere değiştirileceğine dair rivayetler vardır.

Muhakkak ki Allah Azîz ve Hakîmdir. Yapacağı azap konusun-da kimse onun önüne geçemez, kimse onun azabına engel olamaz ve Allah Hakîmdir, hâkimiyet sahibidir, hikmet sahibidir, kime ne yapacağını bilen hikmet sahibidir. Yaptığını yerli yerince ve adâletle yapandır.

57. "İnanıp yararlı iş işleyenleri, içinde temelli ve ebedî kalacakları, içlerinden ırmaklar akan cennetlere koyacağız. Onlara orada tertemiz eşler vardır. Onları en koyu gölgeliklere yerleştireceğiz."

Ama beri tarafta iman eden, Allah'a Allah'ın istediği gibi iman eden ve imanla birlikte salih ameller işleyen kimseleri de zeminle-rinden ırmaklar akan, içinde ebedî kalacakları cennetlere ithal buyura-caktır Allah. İman eden ve salih ameller işleyenler. İman etmişler ve imanlarını hayatlarına geçirmişler, hayatlarını iman kaynaklı yaşa-mışlar. Fıtratlarını bozmamışlardır. Allah'ın yarattığı ahsen-i takvim oluş özelliklerini hayatlarının sonuna kadar muhafaza etmişler ve bu fıtratlarına uygun ameller işlemişler.

Salih amel, fıtrata uygun amel demektir. Salih amel, Allah'ın razı olduğu, sevdiği ve emrettiği ameldir. Salih amel, Rasulullah e-fendimizin hayatında, sünnette yeri olan ve mahza Allah için yapılmış amel demektir. Salih amel, salih bir imandan kaynaklanan ameldir.

Evet inanan ve inancını yaşayan, inanan ve imanını hayatında görüntüleyen, inanan ve inancını pratize eden, hayatını iman kaynaklı yaşayan, hayatlarıyla imanları özdeş olan kimseler, içinde ebedî kalacakları altlarından ırmaklar akan cennettedirler.

Orada onlar için tertemiz eşler vardır. Bu eşlerin temizliği hem madde olarak kan, idrar, koku, hayız, nifas, dışkı vs gibi maddî pisliklerden arındırılmış, maddî pislikleri olmayacak şeklinde tertemiz. Hem de mânâ olarak yalan, dolan, cinsinden aldatma cinsinden, ahlâksızlık geçimsizlik cinsinden de bir kötülüğü, bir pisliği, necisliği, necesliği, bir küfrü, nifakı, inkârı olmayacak tertemiz eşler verilecektir onlara.

Ve onlar ne soğuk ne sıcak tam kararında gölgelerin içindedirler. Evet çok rahat, onların üzerine bir cennet gölgesi, ama tam istenen bir gölge var. İstenilen biçimde sarkmış, ihtiyaca cevap verecek özellikte uzatılmış bir gölge. Uzakta değil, yaklaştırılmış, dünüv kazandırılmış, böyle insanla sanki içice olmuş,

insanın içine nüfuz etmiş bir gölge vardır onlar için. Dünyada bile gölgenin rahatını biliyoruz.

Hani Rasulullah bir gün: ***"İstifade ettiğiniz tüm nîmetler-den hesaba çekileceksiniz!"*** buyurunca, sahâbeden biri, üzerinde sadece göbeğine kadar avret yerlerini örten bir peştamaldan başka malının olmadığını, ondan da hesaba çekilip çekilmeyeceğini sormuştu da, Allah'ın Resûlü: Evet, sen de hesaba çekileceksin, çünkü gölge ve soğuk su buyurmuştu. Gölge büyük bir nîmettir gerçekten.

Yaz gününü düşünelim. Sıcak iklimleri düşünelim. Mekke, Medine'yi düşünelim, gölgenin ne anlama geldiğini o zaman anlayacağız. Cehennem ortamını yanında cennet ortamıdır âdeta gölge. Evet orada onlar için gölgeler vardır. Cehenneme yaslananlardan farklı bir hayat var onlar için. Rabbim bizi onlardan eylesin inşallah. Bu hafta da burada kalalım ve gelecek hafta inşallah kaldığımız yerden devam edelim. Velhamdü lillahi Rab bil Âlemin.

58. "Hiç şüphesiz Allah size, emânetleri ehline teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adâletle hükmetmenizi emreder. Allah size ne güzel öğüt veriyor. Şüphesiz Allah işitir ve görür."

Nisâ sûresinin bu bölümünde Rabbimiz emanetten ve emanetin tevdî edileceği kimselerden söz edecek. Kur'an'ı hiç tanımayan insanlara anlattığımız bölüm ile, onu biraz tanıyan insanlara anlattığımız bölüm elbette farklı olacaktır. Kaldı ki aynı bölümü kadına anlatırken ayrı, erkeğe anlatırken ayrı, ihtiyara ayrı, gence ayrı, hastaya ayrı anlatıyoruz. Neden? Eh adamın hayatı değişik de ondan. Meselâ diyelim ki, şu anda okuduğumuz bölümlerde içkiyle ilgili bir âyet gelse, aman ha gardaşlar, sakın içki içmeyin! diye bir saat anlatacak değilim elbet-te içinizde içki içen birileri yoksa. Ama adam meyhaneden gelmiş kokusu ağzındaysa henüz ve ben onu yakalamışsam, bir ayık zamanını ele geçirmişsem iyi kötü sağdan soldan vurmaya çalışırım, dengede dursun diye. Çünkü sallanıyordur zaten o.

Ona öyle yaparım, ama sizin de başka sarhoşluklarınız varsa ki; insanların çeşitli sarhoşlukları vardır. Meselâ kimisi mal sarhoşudur, aman malsız olmaz diyordur. Kimisi makam sarhoşudur, illa da koltuk lâzım diyordur. Kimisi kadın sarhoşudur, kadın peşindedir. Kiminde yükseklik hastalığı vardır, adam azıcık cüzdanının üzerinde yükselmeye başladı mı sendelemeye başlayıverir. Cüzdanı önce ince-ciktir, sonra azıcık yükselmeye başlar, o kadarcık yükseklik bile adamı sendeletiverir. Adam biraz daha yükseldi mi, meselâ koltuk kadar filan yükseldi mi daha fazla havalara girip yalpalamaya başlayıverecektir Allah korusun. Ve aleyküm esselâm, buyur, şuraya gel gardaş. Hayır hiçbir şey olmaz. Keseriz bir daha başlarız, bu çok normal bir şeydir.

Bakın bir defasında Rasulullah Efendimiz hutbede konuşma yapıyor ve tüm sahâbe dinliyor. Bu arada adamın biri geliyor: Ya Ra-sulallah bana dini anlatsana! Ben faydalanmak, öğrenmek istiyorum! diyor. Onun bu samimi talebini alan Allah'ın Resûlü iniyor minberden, kesiyor hutbesini, sahâbe bekliyor, olsun, ilgileniyor o adamla, sonra çıkıyor ve hutbesine devam ediyor. Ne güzel değil mi? Ama bizde böyle rahat din yaşama pek gelişmemiş. Birisi çıkacak, konuşmaya başlayacak, tamam herkes sütliman onu dinleyecek. Ağzını açmak yok, edepsizlik yapma! deniyor.

Edepsizlik türünde bir hareketi birisi konuşmazken de yapmayalım. Veya şöyle söyleyelim: Benim yanımdayken, siz kendi kendinize nasıl oturuyor idiyseniz öylece oturun. Ama efendim ben kendi kendimeyken şöyle şöyle yapıyordum. Eğer o, kendi kendinize iken de edepsizlikse orada da yapma! Kendi kendineyken de yapma, benim yanımda da yapma! Yok kendineyken normalse benim yanımdayken de normaldir. Yâni evde kendi kendinize nasıl oturuyorsanız burada da öylece oturun! Yâni yaptığınız şey Allah'ın izin verdiği bir hareketse her zaman rahat olun! Benim yanımda da kendi kendinizeyken de rahat olun inşallah diyerek bu hafta okuyacağımız bölümün ilk âyetini okumaya başlayalım.

Muhakkak ki Allah emânetleri ehline vermenizi, emânetleri ehline tevdi etmenizi, emânetleri ehlinde tutmanızı, emânetleri ehline vermenizi, emâneti ehline, sahibine göndermenizi, emâneti yerine ulaştırmanızı, ehline gönderme yapmanızı emreder size.

Emânet bir tesbih mi almıştın arkadaşından? Yerine, ehline, sahibine gönder onu. Para mı almıştın bir arkadaşından emânet? Yerine ulaştır, ehline, sahibine tevdi et onu. Kız mı almıştın Allah'tan e-mânet? Kız mı almıştın bir Müslümandan nikâhla? Evlenmek üzere emânet bir kadın mı almıştın Allah'tan ve kardeşinden emânet olarak? Sahibine gönder onu. Sahibinin istediği yerde tut o emâneti. Sahibinin istediği gibi davran o emânete. Satma onu! Ya da harcama onu! Kadınını yanında emânet bil ve onunla ilişkin konusunu emânetin sahibine sor. Ya Rabbi! Bu hanımım senin bende emânetindir. Emânetin sahibi olarak bu kadınıma nasıl davranmamı istersin? Onu nasıl giydirmemi, onunla nasıl bir ilişki içinde olmamı istersin? diyerek emânetin sahibine sormak zorundasın.

Onu Allah'la peygamberle tanıştırarak, kitapla sünnetle tanıştırarak yerine, cennete göndermek zorundasın. Çünkü hanımın sana emânettir. Nerede olmalıydı o? Nerede tutmalıydın onu? Eh koluna takacaksın, çarşı pazar gezip, âleme teşhir edeceksin! ise öyle yap! Yok eğer eve hapsedeceksin, hiç günyüzü göstermeyeceksin ise öyle yap. Ama Allah öyle değil de şöyle yap! demişse o zaman Allah'ın dediği gibi yapmaya çalışacaksın.

Allah sana emânet olarak para mı verdi? Onu nereden kaza-nacağını, nerelerde harcayacağını emânetin sahibine sormak zorun-dasın. Allah sana emânet olarak çocuklar mı verdi? Onlara vereceğin isimden tut da, onlara ulaştıracağın günlük eğitime varıncaya kadar emânetin sahibine sormak zorundasın. Yanında Allah'ın sana verdiği boş zaman mı var emânet olarak? Onu emânetin sahibinin istediği yerde kullanmak, emâneti sahibine vermek zorundasın. Veya emânet olarak senin yanında göz, kulak, el, ayak, kafa, kalp mi vardı? Onları yerinde kullan. Onları emânetin sahibinin razı olduğu yerlerde kullanarak emânetin sahibine teslim et.

Emâneti emânet bilmemizi, emâneti sahibine vermemizi, emâneti emânetin sahibinin istediği gibi kullanmamızı istiyor Rabbimiz. Emânetle ilişkilerimizi emânetin sahibinin istediği şekilde ayarlamamızı istiyor. Allah emânet olarak bize ne vermişse. Akıl mı verdi Allah emânet olarak? Sıhhat mı verdi? Zaman mı verdi? Mal, mülk, fırsat, imkân mı verdi? Ev, araba, arsa mı verdi? Evlât mı verdi? Hanım mı verdi? Veya din mi gönderdi? Kitap, peygamber mi gönderdi? İrade mi verdi emânet olarak? Bunların tümünü emânetin sahibinin razı olduğu yerlerde kullanarak emânetlerimizi yerine getirmemiz isteniyor. Öyleyse burada anlatılan emâneti iki türlü anlıyoruz:

a- Bu emânet Ahzâb sûresindeki emânettir.

"Doğrusu Biz, emâneti (sorumluluğu) göklere, yere, dağlara sunmuşuzdur da onlar bunu yüklenmekten çekin-mişler ve ondan korkup titremişlerdir. Pek zalim ve çok cahil olan insan onu yüklenmiştir."

(Ahzâb 72)

Emânet işte bu âyette anlatılan emânettir. Yâni âyetin ifade ettiğine göre emânet tekâlif-i İlâhiyedir. Dindir, imandır, hidâyettir, Kur'-andır, sünnettir, candır, bedendir, iradedir. Allah'ın bize emânet ettiği şeylerdir. Meâric sûresinin ifadesine göre namazcılar bu emânetlere riâyet ederler. Bu emânetlere sahip çıkarlar. Bu emânetlerle ilişkilerini Allah'ın istediği biçimde ayarlarlar. Bu emânetlere asla hıyanette bu-lunmazlar. Bunları zayi etmezler.

Meselâ Allah bu mânâda Kur'an'ı bize emânet göndermiş. Kimileri bu emâneti Allah bana bunu güzel yazsın diye gönderdi zannet-miş ve nefis yazılarla, sülüs yazılarla onu ortaya koymaya çalışmış. Kimileri Allah onu bana bassın diye gönderdi zannedip basmaya, kimileri Allah onu bana satsın diye gönderdi zannedip satmaya çalışmış. Kimileri çok güzel okuyup insanları onunla mest etsin diye gönderdi zannedip emâneti ifa icralarına başlamış. Kimileri onu bana para kazanmam için gönderdi zannedip onunla bol para kazanma yolunu tutmuş, kimileri harcasın diye göndermiş Allah onu bana demiş, onu günbegün harcama yolunu tutmuş. Halbuki Allah emâneti nerede tutmamızı istemişse onu orada tutmamızı emreder.

Bakara emânet size, Âl-i İmrân emânet, Nisâ, Mâide, Zuhruf, Câsiye Hadîd emânet size. Allah için meselâ Câsiye'yi nerede kullan-dınız bugüne kadar? Biliyor musunuz bu sûreyi? Var mı sizin kitapta böyle bir sûre? Zümer'i nerede harcadınız? Yâsîni nereye yerleştirdi-niz? Eh yerinde duruyor işte, emânet sandığına yerleştirdik, elli yıldır bekliyor mu? Eyvah! Eyvah emâneti sahibine vermemişiz! Emâneti ehline teslim etmemişiz.

Meselâ ağız emâneti vermiş Allah. Ne için vermiş? Peynirin küflüsünü, turşunun modelini tespit için veya onunla peynir ekmek yesin diye, laf edelim, çay içmede kullanalım diye mi? Yoksa onunla âyet anlatalım, çoluk çocuğumuzun âyet hadis ihtiyacında kullanalım diye mi? Bunları nerelerde kullandığımızı bir düşünelim yâni. Halbuki İnsana verilen bu azalar, bu irade, bu güç, bu bilgi, bu akıl bu enerji mahza emânettir. Allah'ın emânetidir bunlar. İnsan Allah tarafından kendisine emâneten verilen bu gücü, bu enerjiyi, bu aklı dondurmak, dumura uğratmak, kullanmamak hakkına sahip değildir. Bunları hayata hiçbir şey kazandırmayacak ve hayatı bir adım daha ileri götürmeyecek boş şeylerde kullanamaz.

b- Bir de emânet, insanların kendi aralarında birbirlerine emânet ettiği, emânet verdiği şeylerdir. Hattâ bu mânâda kâfirin emânetidir de. İşte buna karşı da riâyetkar davranmamız, nezih davranmamız isteniyor. Emânet sahiplerine karşı sahtekârlık yapmamamız, hıyanet-te bulunmamamız isteniyor.

Evet emânetlere dikkat edelim inşallah. Bakın A'râf sûresinde Rabbimiz buyurur ki:

"Pek az şükrediyorsunuz"
(A'râf 10)

Ne kadar da az şükrediyorsunuz? Bütün bunları, Allah'ın size verdiği bütün bu emânetleri ne kadar da az kullukta kullanıyorsunuz? Ne kadar da az yerinde kullanıyorsunuz? diyor Allah. Bugün meselâ sabahtan akşama kadar ağzınızı nerelerde kullandınız? bir düşünün. Ağzınızı hep paradan puldan, işten aştan söz etmede mi kullandınız? Yoksa Allah'ın vahyinin sözcülüğünde mi kullandınız? Kimilerimiz san-ki üzerinde böyle bir ağız nîmeti yok da, tatmış gibi efendim ben nasıl becereyim vahiy anlatmayı? diyor.

Bakın Rasulullah Efendimiz bana dedi ki: Size de dedi mi? Bil-mem. Çünkü ben gidip sorduğum için bana dedi, siz de gidip sorduy-sanız size de demiştir. Ama ömrünüzde bir defa gitmemişseniz deme-miştir tabii. Kim Kur'an okurken, Kur'an anlatırken zorlanırsa ona iki sevap vardır diyor peygamberim. Yâni şimdi sen benim kadar rahat okuyamıyor musun? Veya çocuklarına onu anlatırken benim kadar ra-hat anlatamıyor musun? Al sana iki sevap. Ne kadar

güzel değil mi? Birisi okumanın, anlatmanın sevabı, ötekisi de zorlanmanın sevabı. Öyleyse ne duruyoruz? Niye bu emâneti sahibine iade etmeye koş-muyoruz? Neden bu ağızlarımızı vahyin sözcülüğünde kullanarak e-mânetin sahibine teslim etmiyoruz?

İnşallah Allah'ın size verdiği birkaç emânetten daha söz edelim, ondan sonra âyetin devamına geçelim. Vakit emâneti ve mal, can emâneti, ömür emâneti, eylem emâneti. Acaba onları ne ettiniz? Nerelerde tuttunuz? Allah, verdiği tüm emânetler konusunda basîret versin bize, yolunda kullanma imkânı lütfetsin inşallah.

Demek ki aile emânettir, din emânettir, hayat emânettir, mal mülk emânettir, Kur'an sünnet emânettir ve bunlar ehline verilecek. Emâneti yerinde kullanmak zorundayız.

Bir de insanlar arasında görev verme konusunda ehil insanların seçilmesi gerekmektedir. Ehil olmayan kimselere görev verilmemelidir.

Riyazus Salihîn'de Abdullah ibni Abbas'tan şu rivayet vardır:

"Kim ki ümmet içinde o işe kendisinden daha ehil kimseler varken bir kişiye bir görev verirse, Allah'a, Resûlüne ve mü'minlere ihanet etmiştir."

"Kim ki bir adama görev verirse, yetkili bir adamdan söz ediliyor. Bir adama toplumsal bir görev veriyor. Üstelik o grup içinde Allah'ın daha çok razı olacağı bir kimse vardır. Veya başkaları vardır. Ama buna rağmen o idareci ondan daha alt kademede, Allah'ın rızasına daha az yakın olan birisini görevlendiriyorsa, tayin ediyor, istihdam ediyorsa, işte o zaman o adam, o toplumun sorumlusu, o grubun reisi Allah'a da, Resûlüne de, mü'minlere de hıyanet etmiştir haberi ola.

Bir grupsunuz. Çocuklarınızla birlikte bir aile grubusunuz. Bir mahallede yaşıyorsunuz, mahalledekiler içinde siz sözü dinlenen reis durumundasınız. Bir cami cemaatisiniz. Bir arkadaş grubusunuz. Onların içinde siz söz sahibi durumundasınız. Veya bir yerlerde siz söz sahibisiniz. O grubun içinden birisini bir göreve atadınız. Onu bir yerlerde istihdam ettiniz. Şu iş senin işin, haydi bakalım grup adına sen bu konumdasın dediniz. Kendi bireysel yaşantısıyla ilgili değil, o grup adına görevlendirdiniz. Ama o grup içinde sizin görevlendirdiğiniz o kişiden daha ehil, Allah adına daha lâyık, Allah'ı daha çok razı ede-cek, Allah'ın daha çok razı olduğu birileri var. Buna rağmen siz onlar-dan daha alt kademede birilerine görev verdiniz. Emretme görevi, hükmetme görevi, yönetme, yönlendirme görevi, eğitme görevi, na-maz kıldırma görevi, zekât toplama görevi gibi bir görev verdiniz. Dik-kat edin, işte o zaman siz Allah'a,

Resûlüne ve müslümanlara hıyanet ettiniz. İstemiyorsanız böyle bir duruma düşmeyi, o zaman lâyık olanlara verin o görevi.

Tabi bundan kurtuluşun belki de aklıma gelen en güzel çaresi istişare edin. Bir kere toplumu tanıyın. Tanımıyorsanız zaten o durumda olmayın. Tanıyorsanız buna rağmen istişare edin, istişareden sonra aldığınız karar en azından yanlışınıza bir mazeret olacaktır. Ama geri dönüşü olan bir yanlış olacak ve siz pişmanlığınızı, tevbenizi ortaya koyacaksınız.

Bir de insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adâletle hükmetmenizi emreder Allah. Yâni insanlara bir şeyler dediğinizde, yap! Ya da yapma! Dediğinizde, git! gitme! Dediğinizde, otur! Kalk! gel! Gelme! Al! Alma! Ver! Verme! Oku! Okuma! Yaz! Yazma! Dediğinizde. Şunu yeme! Bunu içme! Şunu giy! Bunu giyme! dediğinizde adâletle hükmedin, yâni zulüm olmasın hükmünüz. Yâni insanlardan istedikleriniz Allah ve Resûlünün isteddiklerine uygun olsun demektir bunun mânâsı. Demek ki çevremizden bir şeyler dediğinizde, o konuda sizin deliliniz olsun diyor Rabbimiz. Konya'nın mümtaz hocalarından birisi Mekke'de Kâbe'nin avlusunda otururken, ayaklarını Kâbe'ye doğru uzatarak yatan bir çocuk gördü de: Evlâdım, edeptir, öyle yapma! Ayaklarını toparla! filan deyince o çocuk dedi ki: Med delil? Delilin ne bu konuda? Var mı kitaptan ya da sünnetten bunu meneden bir delil? Varsa söyle hemen vazgeçeyim bundan, deyiverince hoca efendi başını yere eğmek zorunda kaldı. Bunu her zaman soralım kendimize. Ne yapmıştın? sor kendine: Med delil? Sabah ne zaman kalkmıştın niye? Med delil? Kim dedi de öyle yaptın? Hangi tür giyinmiştin neden? Kimlere uğradın bugün, neden? Komşularınla üç aydır ilgin yok, neden? Bugüne kadar İbrahim (a.s)'ı tanımamış mıydın, neden? Nedeni sürekli sorun kendinize yâni.

Eğer tüm bu yaptıklarınıza delil olarak kafanızda hiç bir âyet ve hadis canlanmıyorsa, o zaman acaba bütün bunları emreden Rabbim kim de yaptım? Kimin kuluyum şimdi ben? Kimi memnun etmek için yaptım bütün bunları ben? diye bir düşünün. Yoksa Zerdüşt buyurdu da öyle mi yaptık? Allah dediyse evet, Peygamber dediyse evet, ama ya hocalar dedi, hacılar dedi, filanlar dedi, falanlar dedi diyeyse Allah korusun da hani hocanın kulu değildin sen! İşte babam rahmetlik böyle yapardı. Meselâ sabahleyin lavabonun karşısına geç, rahmetlik babam ellerini şöyle yıkardı, ayaklarını da yıkardı galiba hatırlıyorum da, ama arada bir de başını ıslatır mıydı? Yoksa kaşır mıydı başını? Filan dersen senin yaptığın abdest filan değildir yâni. Ama istersen rahmetlik babandan öğren, istersen ahretlik anandan öğren ama abdesti Peygambere ulaştıracak biçimde öğrenirsen böyle iyi olacaktır işte. Evet:

İnsanlar arasında hükmettiğinizde adâletle hükmediyorsanız, insanlar arasında hükmünüzü gündeme getirdiğiniz zaman âdil davranabiliyorsanız o zaman bu emâneti ehline vermiş olacaksınız. Eğer kendi menfaatimizi, ailemizin

menfaatini, anamızın babamızın menfaatini, toplumumuzun menfaatini, Müslümanların menfaatlerini bile ön plana çıkarıp adâletten ayrılıyorsak emâneti yerine getirmemiş olacağız. Kimin menfaati olursa olsun, hangi tür menfaat olursa olsun hakkı menfaatin üstünde tutarak davranırsak, hükmümüzü buna göre verirsek o zaman emâneti yerine getirmiş olacağız.

-İleride gelecek- eğer hak, bir yahudi'ninse, onun olacaktır. Hak bir hıristiyanınsa, onun olacaktır. Yâni bir yahudi'yle, bir hıristiyanla bir Müslüman karşı karşıya geldikleri zaman haklı olan yahu-di'yse, haklı olan hıristiyan'sa hak onun olacaktır. Eğer bu toplumda bir Müslüman karşısında hak bir kâfirinse onun olacaktır. Hak onunsa Müslümanların hâkimi kâfirin haklılığına hükmedecektir. Hiçbir zaman Müslümanlardan haksız bir hüküm, bir yargı çıkmayacaktır. Çünkü Rabbimiz emânetlerin yerine verilmesini, ehline verilmesini isterken gerek hak hukukta, gerek mülkte, gerek devlette, gerek toplumda, gerek ailede tam bir adâletle hüküm vermemizi istemektedir. Ve bu-nun tek yolu da Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine uygun karar vermekten geçer. Öyleyse kitabı ve sünneti tanıyacağız, tüm kararlarımızı kitaba ve sünnete uygun olarak vereceğiz.

Allah ne güzel vaaz ediyor değil mi? Tam bizim için söylüyor Allah. Tam bize göre, tam bizim ihtiyaçlarımız için söylüyor. Meselâ yolda giderken siz şöyle bir trafik levhası görmüşsünüzdür: "Bu yolda dağa tırmanmak yasaktır" Var mı öyle bir levha? Olmaz bu yolda böyle bir levha değil mi? Veya: "Bu yolda yüzmek yasaktır" diye Ankara yolunda bir levha gördünüz mü? Olmaz değil mi bunlar. Çünkü o yolda gidenin problemi değildir bunlar.

Demek ki Allah'ın bizim için bu söyledikleri, bizim yolda gidenlerin problemleridir. Biz bir yola girdik ya, biz Müslümanlarız ya, İslâm yolunda gidiyoruz ya işte Allah'ın anlattıklarının tamamı bizim ihtiyaçlarımız içindir. Allah'tan gelenlerin tamamı bu dünyada bizim kulluğumuz içindir. Kulluğumuz adına bize neler lâzımsa Allah bize onları göndermiştir. Ve unutmamalıyız ki bizim bu dünyada varlık sebebimiz sadece o'na kulluktur. Meselâ Allah size verdiğim emânetleri yerinde tutun diyordu. Meselâ âyet mi öğrendiniz? Onu yerinde tutun, yerinde kullanın, onu hava atmada kullanmayın, yerinde tutun. Nerede? Allah nerede tutmanızı istiyorsa orada tutun, orada kullanın.

Muhakkak ki Allah işiten ve görendir. İsterseniz anlamayın, isterseniz anlamazdan gelerek Rabbinize isyan içinde bir hayat yaşayın, unutmayın ki Allah yarın sizi hesaba çekecek olandır, sakın gaflet etmeyin. Rabbimiz bütün bunları söylüyor ama, öyle bedavadan, çeşit olsun diye, aksesuar olsun diye söylemiyor. Bilesiniz ki yarın sizi bütün bunlardan hesaba çekecektir ona göre.

59. "Ey İnananlar! Allah'a itaat edin, Peygambere ve sizden buyruk sahibi olanlara itaat edin. Eğer bir şeyde çekişirseniz, Allah'a ve âhiret gününe inanmışsanız onun hallini Allah'a ve peygambere bırakın. Bu, hayırlı ve netice itibariyle en güzeldir."

Ey inanalar! Ey inandığını iddia edenler! Neye, neye inananlar? Neye inandığını iddia edenler? Abdeste, namaza. Yoo! Öyle bir şey söylemiyor Allah. Ya ne? Az önceki anlatılan konulara inandığını iddia edenler. Emânet konusunda şöyle şöyle davranması gerektiğine inandığını iddia edenler. Hâkimiyet konusunda böyle inanmaya evet diyenler, ey inandığını iddia edenler. Ey Kur'an'ın bu bölümde dediklerinin kendi hayatında görüntülenmesine inandığını iddia edenler. Ey Allah'ın bu konuda dediklerinin kendi hayatlarında görüntülenmesine inandığını iddia edenler.

Öyle değil mi? Meselâ namaza iman öyle değil mi? Ben nama-za inanıyorum. Ben namazın kılınması gerektiğine inanıyorum. Namazsız din olmaz. Ben Müslümanların namaz kılmaları gerektiğine inanıyorum. Birileri mutlaka namazı kılmalı efendim. Böyle bir iman var. Bir de ben namaz kılmam gerektiğine inanıyorum. Ben namazın kendi hayatımda görüntülenmesine inanıyorum şeklinde bir iman var. Hangisi imandır bunun? Hangisi İslâm'ın imanıdır? İkincisi değil mi? Ben namazın kılınması gerektiğine inanıyorum, kılınmalı efendim, her-kes kılmalı efendim, namazsız din olmaz ki. Peki kim kılacak? Eh birileri kılsın işte. Ben de bunun sözcülüğünü yapıyorum.

Bu, İslâm'ın istediği bir iman değildir. Meselâ bir adam diyor ki; "ben Kur'anın yaşanmasına inanıyorum. Ben Kur'anın okunup, anlaşılıp, anlatılmasına inanıyorum" Kendisine; "hadi buyur öyleyse! Ne duruyorsun? Niye yapmıyorsun? Sen yapmayacaksın da kim yapacak bunu?" Bunun üzerine diyor ki adam: "Birileri okusun! Birileri yaşasın! Birileri yapsın efendim! Boş kalmasın! Birileri meşgul olsun bu işlerle!" Bu tür bir iman, Allah'ın istediği iman değildir. Veya meselâ; Ben Müslümanların cihad etmesine inanıyorum. Ben mutlaka emr-i bil'maru-f'un yapılmasına inanıyorum. Ben Müslümanların örtünmesi gerekti-ğine inanıyorum, dedikleri halde inandım dedikleri konunun amelini gündeme getirmeyenlerin imanları Allah'ın istediği bir iman değildir. Allah korusun, bakıyoruz da hep birinci imandan yana bugün insan-lar. Allah'ın asla kabul etmeyeceği bir imandan yanalar.

Ey inandığını iddia edenler. Eğer siz de buraya kadar anlattığım şu bir âyetin anlattığının hayatınızda görüntülenmesine iman ediyorsanız Allah size de söylüyor: Meselâ siz gözlüklü arkadaşım! denilince, gözünde gözlük olmayan adam bu sözün kendisine ait oldu-ğunu kabul eder mi? Etmez değil mi? Ey iman edenler! Öyleyse ben de iman ediyorsam, Rabbim bana da söylüyor olarak kabul edeceğim ve öylece dinleyeceğim. Öyleyse kulak verelim söze. Bugüne kadar kimlere, nelere vermedik ki bu kulağı? Allah bize kulak vermiş, biz kimlere kulak veriyoruz? Allah'a sıra bile gelmiyor neredeyse Allah korusun. Ey inanalar! Mademki inandık diyorsunuz, öyleyse:

Denileni yapmak üzere itaat edin Allah'a! İstediklerini yapmak üzere itaat edin Allah'a! Peki ne ister o Allah bizden? Ne diyor Allah bize? Ne diyorsa,

sayamam şimdi onları. Sabah şöyle kalk diyorsa, akşam şöyle yat diyorsa, şunu giy, bunu giyme diyorsa, şunu iç, bunu yeme diyorsa o konuda Allah'a itaat edin!

Bakın burada ben size bir soru sorayım: Şöyle bir kağıt kâlem alın elinize ve "Rabbim benden ne istiyor?" diye bir cümle yazın bakalım. Yazın bakalım ne çıkacak? Kaç tane çıkacak bakalım. Ben bu işin tahsilini yapmış kimilerine şöyle bir soru sormuştum: Ebu Bekir Efendimizi tanıyoruz demişlerdi de, söyleyin bakalım, Ebu Bekir Efendimiz kimdir? dedim. İlk Müslümandır dediler, yazdık. Peygamberimiz Efendimizin kayın pederidir dediler, yazdık. Birisi dedi ki, Hz. Ayşe'nin babasıdır, A! olur mu canım? dedim, öncekinin aynıdır yâni, olmazsa dön bir daha söyle, nerdeyse Esmanın da babasıdır diyeceksiniz, de-dim. Yâni söyleyecekseniz mutlak özellik söyleyin dedim. Birisi dedi ki, Kur'an kendi zamanında toplanandır, tamam dedik, yazdık. Hicret-te Peygamberle birlik yola çıkandır, yazdık. İlk halifedir dediler, yazdık. Başka? Başka yok.

İşte üç beş maddelik bir Ebu Bekir. Dedim ya Allah'tan korkun, Ebu Bekir bu mu? Üç beş maddelik bilgi ve Ebu Bekir. Halbuki insanlığın en şereflilerinden biri, en şereflinin en yakın arkadaşı için bu ka-darcık bir bilgi züldür yahu. Falanı anlat, filanı tanıt desem 100, 200 maddelik bilgi çıkarabilecekken üç beş maddelik bir bilgi. Peygamberi de böyle tanıyoruz biz. Evet kitabı tanırsak Allah'ın bizden neler istediğini bilebileceğiz, değilse kitapla ilgimiz yoksa Allah'ın bizden istedikleri itaat konularını da birkaç maddeyle bitireceğiz demektir. Evet Allah'a itaat edin.

Peygambere de itaat edin. Yâni Allah ne demişse, Allah sizden ne istemişse Peygamber örnekliliğinde onu uygulayın. Allah ne demişse onu Peygamber örnekliğinde yapmaya çalışın. Çünkü model adam, motif adam, form dilekçedir peygamber. Allah'ın bizden istediği her bir kulluk biriminde örnek alacağımız varlıktır Peygamber. Meselâ demişse ki Allah tevbe edin! Nasıl ya Rabbi? Nasıl tevbe edeyim? Kim gibi ya Rabbi? Şekilde görüldüğü gibi. Kim o? Hz. Adem. Allah Adem'i anlatmasaydı tevbeyi nasıl bilebilirdik biz? Hem öyle güzel anlatmış ki Allah ona tevbeyi, Bakara'da anlatılır Rabbimiz Hz. Ademe tevbenin modelini öğretmiş, sözlerini öğretmiş, o da buna teslim olmuş.

Evet Allah bütün istediklerini Peygamberlerle şekillendirmiştir yâni. Aslında bugün çevrelerinde örnek şahsiyet arayanlar peygamberleri tanıma zahmetinden kaçan insanlardır. Bu zahmete yanaşmayan insanlardır.

Ve de Müslüman olup size bir şeyler emredenler de olursa onlara da itaat edin, onları da dinleyin. Arkadaşlar zinhar Kur'an-ı Kerîm-le ilgili kavramları dışardan, Kur'an dışı kaynaklardan öğrenip, sonra da onu Kur'an-ı Kerîme adapte etmeyin! Bu büyük bir cinâyettir. Kur'-an hakkındaki bir kavramı, Kur'an'ın ortaya koyduğu bir kavramı yine Kur'an'la öğrenmek, Kuranla tanımak ve dışarıdaki kavramları da bununla yargılamak zorundayız. Kur'an

temeldir, Kur'an asıldır bunu unutmayalım. Allah korusun da bugün Müslümanlar tam tersini yapıyorlar. Şimdi bakın Rabbimiz şöyle buyuruyor.

Ülü'l emir diye bir kavram, herkes söyler, herkes anlatır bunu. Allah için söyleyin, bu âyet geldiğinde yeryüzünde Ülü'l emir var mıydı? Mümkün değil! O gün yeryüzünde bugün Müslümanların dilindeki Ülü'l emir olmalıdır iddiası var mıydı? Asla! Çünkü o gün Peygamber vardı. O gün peygamber hayattaydı, O baştaydı. O ne isterse emrederdi ve sahâbe-i kirâm efendilerimiz de ona tabi olurlardı. Bir problemi olan gelip Allah'ın Resûlüne sorardı ve Rasulullah ne bu-yurmuş-sa ona teslim olurlardı. Peki bu ne ya? Bunun Türkçe'si emir sahibi demektir. Bize bir şeyler emreden kişi, ya da kişiler demektir. Bir üstteki âyeti hatırlayın.

Ne demişti Allah? İnsanlar arasında hükmederken âdil olun. İnsanlara bir şeyler emrederken adâletli emredin. İnsanlardan bir şeyler isterken Allah ve Resûlünün isteğinin dışında bir şeyler istemeyin diyordu ya. İşte, size bir şeyler emredenleri de dinleyin! diyor Allah. Arkadaşın, eşin, dostun, kocan, baban eğer senden bir şeyler istiyor, sana bir şeyler emrediyorsa onları da dinle. Ama önce Allah'ı dinle! Mutlak, kayıtsız şartsız dinle onu! Ama ya Rabbi! diyerek O'na akıl vermeye kalkma! Ama ya Rabbi, tamam da şunu şunu da düşündün mü? Tamam ya Rabbi anladım, yapacağım da bana bunu emrederken, benden bunu isterken benim şartlarımı da düşündün mü? Benim ortamımı da biliyor musun? filan demeye kalkma ona.

Peygamber de senden bir şeyler istemişse peygamberi de dinle. Kesin dinle onu da. Peygambere de akıl vermeye yol gösterme-ye kalkışma, onu da mutlak dinle. Ama bir de bir üçüncü grup senden bir şeyler isteyenler olacak. Yarın şuraya gidelim, şöyle giyinelim, şu işi yapma, önce şunu yapalım, önce şunları okuyalım, çocuklarımızı şöyle eğitelim, çevreye karşı şöyle bir tavır takınalım, şuradan kazanıp burada harcamayalım diye sana bir şeyler emredenler olacaktır, bu emredenleri de dinle, ama burada bir kayıt var. Bakın bunları dinlemek mutlak değildir. Burada bir kayıt var. O da bu emir sahipleri Allah ve Resûlüne itaat edecek ve senden istedikleri de Allah ve Resûlünün istekleriyle çatışmayacak. İşte bu şartla onlara itaat edilir.

Yâni Allah'a ve onun peygamberine yapılacak itaat mutlak bir itaattir, lâkin sahiplerine istenen itaat ise mukayyet bir itaattir. Yâni emir sahipleri Allah'a ve Resûlüne itaat ettikleri sürece ve de kendilerine itaat beklediklerinden istedikleri Allah'ın ve Resûlünün istediklerine ters düşmediği sürece onlara da itaat söz konusudur. Onlara itaat ancak bununla kayıtlıdır. Allah ve Resûlüne itaat etmeyen kim olursa olsun onlara itaat haramdır. Hiç kimsenin bu Kur'anî kavramları yamultmaya, tahrif etmeye ve istedikleri anlamlar yüklemeye hakkı yoktur.

Bakın Allah'ın Resûlü bir emire itaatin şartlarını bir hadislerin-de şöyle açıklar:

"Allah'a isyan konusunda hiç bir beşere itaat söz konusu değildir, itaat ancak maruf olandadır."
(Buhârî 8/ 132)

Yine Rasulullah Efendimiz şöyle buyurur:

"Yaratıcıya isyan hususunda hiç bir yaratılmışa itaat yoktur."
(Ahmed)

Bütün bu ve benzeri hadislerden anlıyoruz ki Müslümanların Allah'a itaat etmeyen ve Allah'a isyanı emreden yöneticilere itaat etmeleri haramdır. Onlara ancak maruf hususlarda itaat söz konusudur. Bunlar ister babamız anamız makamında olsunlar, ister devlet başkanı olsunlar, ister amir müdür konumunda olsunlar, ister koca, ister ilim adamı makamında bulunsunlar Allah'a itaat etmeyene kesinlikle itaat haramdır. Efendim onlar ne yaparlarsa yapsınlar, ne ederlerse etsinler, mutlaka bir hikmete mebni yaparlar, binaenaleyh bize düşen onların yaptıklarını sorgulamadan yerine getirmektir diyenlerin, efendilerine kayıtsız şartsız teslimiyet göstermeden yana olanların sapıklıkları da anlatılıyor bu âyet-i kerîmede.

Yine mezhepçilik taassubu içinde hareket eden, mezheplerinin görüşüne tabi olmayı Allah'ın ve peygamberin anlayışına tabi olmaya tercih eden bir kısım mutaassıp taklitçilerin de bu yaklaşımlarının yanlışlığı anlatılıyor bu âyet-i kerîmede. Yine şu anda kendilerine Müslüman ismi verdikleri halde Allah'ın kitabı ve peygamberlerinin sünnetiyle uzaktan ve yakından ilgisi olmayan bâtılı hıristiyan ülkelerden dev-şirilme yasalara itaatten yana tavır belirleyen, onlara karşı çıkmayan, onları değiştirip yerine Allah yasalarını hâkim kılma derdi taşımayan yığınların da sapıklıkları anlatılmaktadır bu âyette.

Evet kendisine itaat edilecek yöneticinin bizzat kendisi Allah'a ve peygamberine itaat eden, Allah'ın emir ve yasaklarına riâyet eden birisi olmasının yanında aynı zamanda insanlardan istedikleri de Allah ve Resûlünün isteklerine ters düşmemelidir. Kendisi Allah ve Resûlüne itaat eden iyi bir Müslüman olsa bile insanlardan istediği Allah ve Resûlünün istediklerine ters düşerse yine o kimseye itaat edilmez. Meselâ Allah ve Resûlü aksini söylediği halde başınızı şöyle açacaksınız, kılık kıyafetiniz şöyle olacak, hukukunuz böyle olacak, eğitiminiz ekonominiz böyle olacak, mîrasınız şöyle olacak, hayatınız böyle olacak diyorsa ona itaat haramdır diyor Rabbimiz.

O halde kitabı ve sünneti bilmeliyiz ki onu bize ulaştırıp bizden itaat bekleyenin kitap ve sünnete uyup uymadığını bilme ve anlama imkânımız olsun. Değilse kitap sünnet bilgisinden mahrum olursak bizden itaat isteyenlerin itaat istedikleri konuların Allah ve Resûlünün arzularıyla çatışıp çatışmadığını bilemeyiz ve sonunda belki isyan edil-mesi gereken konuya itaat, itaat edilmesi gerekenlere de isyan içinde olabiliriz Allah korusun.

Demek ki birincide, yâni Allah'a itaat konusunda, Allah bir ko-nuda bir şey dedi mi senin için, senin o konuda önceki bildiklerinin hepsini bir kenara at! Allah'ın dediğini yap! Çünkü Allah'a itaat mutlak itaattir. İkinci itaat konusu Peygamberdi. Peygamber bir konuda bir şey dedi mi, benim dünkü bildiklerim, bileceklerim geçersizdir, bitti artık. Peygamber (a.s) ne demişse o doğrudur, mutlak doğrudur ve ona itaat etmem gerekecektir. Çünkü ona itaat da mutlak itaattir.

Allah ve Resûlünün arasını ayırmaya kimsenin hakkı yoktur. Ben Allah'a itaat ederim, Allah'ın kitabına itaat ederim ama Resûlüne itaat etmem, Resûlünün sünnetine itaat etmem demeye hiç kimsenin hakkı ve yetkisi yoktur. Allah'a itaat O'nun kitabıyla mümkündür, Resûlüne itaat onun sünnetiyle mümkündür. Şu anda dünya üzerinde Allah'ın kitabı da Resûlünün sünneti de vardır. Allah'ın kitabı da Resû-lünün sünneti de dimdik ayaktadır. Kimileri Rasulullah'ın sünnetine bir kısım uydurmalar, birtakım yalan yanlış şeyler karışmıştır, binaen aleyh onlara güvenilmez filan demeye çalışıyorlarsa da uydurmalar bellidir, mevzu hadisler, yalanlar ayıklanmıştır, ayıklanmaktadır. Doğrular da, sahihler de bellidir.

Yâni Rasulullah Efendimizin pratik hayatı da dimdik ayaktadır. Samimiyetle kitaba ve sünnete yönelen herkes onlara ulaşma imkânına sahiptir. Yeter ki insanlar Müslümanca bir yönelişle yönelsinler, her ikisine de ulaşma imkânı dün de vardı, bugün de vardır, yarın da olacaktır Allah'ın izniyle.

Allah'ın hükmü mutlaktır, Rasulullah'ın hükmü de mutlaktır. Allah şeriat ortaya kor, peygamber şeriat ortaya kor, bu şeriatın ismi İslâm'dır, bu yolun adı İslâm'dır ve buna böylece iman edip teslim olan kişi de Müslümandır. Binaenaleyh bu konuda kendi kendine bir din koyarcasına Allah'la Resûlünün arasını açmaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

Evet diyor ki Rabbimiz: Eğer bir konuda gerek itaat edilmesi gereken emir sahipleriyle gerekse herhangi bir Müslümanların uygulamasıyla senin uygulaman arasında onun anlayışıyla senin anlayışın arasında bir çatışma, bir ihtilaf söz konusu olmuşsa o zaman eğer Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsanız onu Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine havale edin diyor Rabbimiz. Hani üçüncü konu da emir sahiplerine itaatti ya, sen bir konuda bir şeyler biliyorsun, ama bir Müslüman da o konuda sana bir şeyler emrettiyse, onun emrettiği dinle

senin daha önceden bildiğin din çatışırsa, senin daha önce bildik-lerinle onun sana emrettikleri ayrı ayrı olursa, o zaman yapacağın iş, ukalalık edip bu konuda kendini, kendi görüşünü putlaştırma! Karşı-daki Müslümana hakaret edip onu ve dinini reddetme! Kendininkinden vazgeçip karşıdakini putlaştırma! İkisini de reddetme! İkisini de kabul etme! Ya ne? O zaman yapacağın iş şudur:

Eğer Allah'a ve âhiret gününe iman iddianda samimiysen onu, o ihtilaf konusunu Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine döndür. Evet o meseleyi Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetine arz edeceğiz.

Meselâ bir Müslüman dedi ki cemaatle kılınıyor da olsa mutlaka Fâtiha okunmalıdır. Bizim önceki dinimiz de Fâtiha'nın imamın arkasında okunmamasından yanaydı. Böyle biliyorduk. Ne yapacağız şimdi? Bu konuyu Allah ve Resûlüne arzedeceğiz. Ama şurası unutulmamalıdır ki onu falana veya filana arzetmek değildir mesele. Dindir bu yahu! Din herkese arzedilmez ki! Bu dinin temel kaynakları vardır ve mesele onlara arzedilir. Arzettik meselâ Kur'an'a ve peygamber Efendimizin sünnetine. Rasulullah Efendimizde böyle bir konuda üç tavır görüyoruz:

a- Allah'ın Resûlü böyle bir durumda ikiden birisini haklı görüyor. Meselâ beni haklı görüyorsa karşımdaki kendi görüşünden vazgeçecek ve o zaman o bana uyacak. Veya eğer Allah'ın Resûlü karşımdakini haklı görmüşse o zaman ben kendi görüşümden vazgeçip bu defa da ben ona uyacağım. b- Veya bazen ikisini de haklı görebilir Allah'ın Resûlü. c- Veya bazen de ikisini de haksız görür. Eğer ikimizi de haksız görmüş ikimizin yaptığı da doğru görül-memişse, ikimiz de görüşümüzden vazgeçip doğruya yöneleceğiz. Ama ikimizin de doğru olduğunu, haklı olduğunu söylemişse, ikinizinki de doğrudur, sen bildiğin gibi, sen de bildiğin gibi devam et demişse o zaman ikimiz de yolumuza devam edeceğiz, ortada bir ihtilaf yoktur diyecek ve birbirimizi yemekten vazgeçeceğiz. Öyleyse mesele Allah ve Resûlüne arzedildikten sonra artık teslimiyetten başka çare kamlıyor.

Yâni Allah'ın Resûlü ikiniz de haksızsınız, cemaatle kılınan bir namazda Fâtiha ne okunur ne de okunmaz diyorsa, oldu mu bu ya Rasulallah? Şu dediğini beğendin mi yâni? Yâni bu bir mantık oyunundan başka bir şey olmadı demenin anlamı yoktur. O ne demişse tamam doğrudur. Okunmalıdır dediyse, okunur diyen haklı okunmaz diyen haksızdır. Veya ikinizinki de doğrudur, sen öyle bil, sen de öyle bil! demişse, tamam o öyle bilir, öbürü de öyle bilir, tamam iş biter. Tekrar ediyorum, Allah bir konuda bir şey dedi mi tamam. Peygamber bir şey dedi mi tamam. Ama Allah ve Resûlü dışında birileri sana bir şeyler dedi mi, senin önceden bildiğin dinle onun sana emrettikleri arasında herhangi bir çatışma konusu çıkmışsa, o zaman yapılacak iş bu meseleyi Allah ve Resûlüne arzetmektir. Yâni bu meseleyi kitap ve sünnete arzetmektir. Kitap ve sünnet seninkini doğru diyorsa, onunkini de doğru diyorsa sen devam et yoluna, ama seninkini yanlış diyor-sa, o zaman inat etme, hemen doğruya uyuver. İşte

böylece ihtilaflı konular kitaba ve sünnete arzedildiği zaman ihtilaf olmaktan çıkacak, rahmete dönüşecektir. Rabbimiz ve Resûlü böyle durumlarda bizi kitaba ve sünnetine sarılmaya ve çözümü orada aramaya çağırmaktadır.

İşte bu, böyle hareket etmeniz yorumu hoş, neticesi güzel, sizin için hayırlı bir yoldur. Evet, bakın burada Allah'ın ve Resûlünün hükmünü bırakarak başka yerlerde itaat arayanlara, başkalarının hük-müyle muhakeme olmak isteyenlere, tâğutun hükmüne müracaat edenlere bir örnek verecek.

60. "Ey Muhammed! Sana indirilen Kuran'a ve senden önce indirilenlere inandıklarını iddia edenleri gör-müyor musun? Putların önünde muhakeme olunmalarını isterler. Oysa, onları tanımamakla emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak ister."

Baksana! Bakmıyor musun? Farkında değil misin? Görmedin mi? Şu sana indirilen ve senden öncekilere indirilenlere inandığını iddia edenler var ya. Ben Kur'an'a inanıyorum! Ben Allah'ın vahiy gönderdiğine inanıyorum! Ben Allah'ın benim hayatıma karışmasına inanırım! diyenler var ya.

Tağutla muhakeme olmak istiyorlar. Peki tâğut nedir? Tâğut kelimesinin şer'i mânâsı Allah ve Resûlünün belirlediği ölçülerin dışı-na çıkarak, Allah'ın belirlediği kanunların, yasaların dışında kanun koyarak insanları Allah kanunlarını bırakıp kendi kanunlarına uymaya zorlayan ve böylece haddini aşan kişi tâğuttur. Allah'a karşı isyan edip, azgınlaşıp, zorla veya gönül rızasıyla insanların kendisine ibâdet ve itaat etmelerini isteyen gerek şeytan, gerek insan, gerek put, gerek müessese ve kurumların hepsi tâğuttur. Kanunları, görüşleri, hükümleri Allah kanunlarının önüne geçirilip, onları putlaştırıp insanların ona boyun bükmeleri istenilen her varlık Firavun gibi, Nemrut gibi tâ-ğuttur. İnsanları Allah yolundan uzaklaştırmak isteyen, insanları Allah dinini öğrenmekten meneden, yâni din eğitimini yasaklayan her program, her sistem tâğuttur.

Allah'ın insan hayatı için belirlediği kulluk yasalarından habersiz olarak, kitap ve sünnete müracaat etmeyerek kendi hayatını belirlemeye kalkışan, kendi kendine bir hayat programı belirleyen herkes tâğuttur. Allah karşısında bilgi iddiasında bulunan, Allah bilirse biz de biliriz! Bizim de bilgimiz var! Bizim de aklımız var! Bizim de keyfimiz var! Biz de biliriz kılık kıyafetin nasıl olacağını! Biz de biliriz eğitimin nasıl olacağını! Biz de biliriz nereden kazanıp nerelerde harcayacağımızı! Biz de biliriz nasıl bir hukuk yapacağımızı biz de biliriz nasıl bir hayat programı belirleyeceğimizi diyerek Allah karşısında bilgi iddiasında bulunan her insan tâğuttur. Sen öyle diyorsan biz de böyle di-yoruz! Sen kılık kıyafetiniz şöyle olsun diyorsan biz de böyle olacak diyoruz! Sen mîrasınız şöyle olsun diyorsan biz de böyle olmalı di-yoruz! diyerek Allah karşısında bilgi iddiasında bulunan herkes tâ-ğuttur. Evet Allah'a, Allah'ın gönderdiği kitaplara inandığını iddia eden insanlar:

Tutuyorlar Allah’tan başkalarının hükmüne müracaat etmek diliyorlar, Allah’tan başkalarının hükmüne başvurmak istiyorlar. İnandık dedikleri halde inandıkları Allah’ın hükmüne razı olmayarak anlaş-mazlıklarında, ihtilaflarında, muhakemelerinde tâğutun önünde yargı-lanmak istiyorlar. Uzatmadım. Eğer Allah uzatsaydı ben de uzatırdım. Elleziyne filan deseydi Allah ben de bir saat tâğutu anlatırdım, kimile-rinin yaptığı gibi. Ama yok öyle, burası tâğut anlatmaya gelen bir bölüm değil.

Çünkü Allah’ın indirdiklerine inandım dedikten sonra insanlar, hayatlarına tâğutların karışmasına, karıştırılmasına meyilliler gibi. Peki hayatlarının hangi bölümüne? Unutmayın ki hayatımız eğitim birimidir, kim karışıyor oraya? Bir düşünün. Hayatımız askeri birimidir, sosyal birimdir, siyasal birimdir, ekonomik birimdir, hukuk birimidir, yemek birimidir, içmek birimidir, giyinmek birimidir. Peki şu anda hayatımızın bu birimleriyle alâkalı konularda hükmü kim veriyor? Kim karışıyor hayatımızın bu bölümlerine?

Tüm bu konularda hükümleri kim ulaştırıyorsa size, siz onun hükümlerini kabulleniyorsunuz anlamına gelecektir. Meselâ sabah kahvaltısı anlayışınızı size hangi âyet kazandırdı? Veya çocuklarınızı Allah’ın istemediği bir eğitime tabi tutmanızı kim istedi? Kim dedi de böyle yapıyorsunuz? Öğlen yeme modelinizi hangi vahiy biriminden belirlediniz? Neden böyle bir evde, böyle bir şehirde oturuyorsunuz? Neden böyle bir okulda okuyorsunuz? Hangi vahiy birimi hükmetti buna? Neden bu okuldasınız? Neden böyle giyiniyorsunuz? Size böyle bir planı uygulattıran Allah mı? Vahiy mi? Yoksa tâğut mu? Bir düşünün.

Bakın birilerini yıllarca tâğut olarak hep karşımızda gördük, yoksa bu biz miyiz ki? Akşam evde çoluk çocuğunuzla ne yapıyorsunuz? Meselâ bakın Allah kitap karşısında insanları ikiye ayırıyor:

1) Bir, kitapla yol bulanlar. Yollarını kitaba sorarak bulanlar, hayatlarını kitap kaynaklı yaşayanlar. Yaptıklarını kitap yap dediği için yapıp, yapmadıklarını da kitap yasakladığı için yapmayanlar.

2) Bir ikinci grup da fark etmez yaşayanlar. Kitap onları ha uyarmış, ha uyarmamış, fark etmez davrananlar. Yâni kendileri için kitabın varlığıyla yokluğu denktir denilen ikinci bir grup. Hani kur'an ne derse desin, Allah ne derse desin ben yine kendi bildiğimi okur, kendi bildiğimi yaparım diyenler var ya, yoksa biz olmayalım onlar? Bir düşünelim, belki de biziz onlar.

Ben Firavun değilim demek çok kolaydır, ama benim amelim Firavunun ameline benzemiyor demek gerçekten çok zordur değil mi? Ne diyordu âyet? Allah’ın indirdiğine inandığı halde, Allah’ın indirdiği âyetleri hayatında görüntülemeyen, ama başkalarının indirdiklerini hayatında görüntüleyenlere

bakmıyor musun? Yoksa biz miyiz bu anlatılanlar? Yoksa burada anlatılan biziz de hep başkalarına mı atıyoruz bunu? Bir düşünelim Allah için. Acaba biz de kendi bilgilerimizi, kendi anlayışlarımızı, kendi hevâ ve heveslerimizi Allah'ın kitabının ve Resûlünün sünnetinin önüne mi geçiriyoruz? Acaba biz de hayata kendimizi etkin mi zannediyoruz? Acaba biz de tâğut muyuz, tâğutluk mu yapıyoruz?

Acaba Allah'a ve Allah'ın kitabına sormadan biz de kendi kendimize hayat programı yapmaya mı çalışıyoruz? Ne yapacağımızı, nasıl yaşayacağımızı, nasıl giyineceğimizi, çocuklarımızı nasıl ve nerede eğiteceğimizi, nerelerden kazanıp, nerelerde harcayacağımızı, hangi meslekleri seçeceğimizi, hangi okullarda okuyacağımızı kendi kendimize belirlemeye mi kalkışıyoruz? Yâni bizim hayat programlarımızı kim belirliyor? Çocuklarımızın mektebine ilişkin, evimize, malımıza ilişkin, dükkanımıza tezgahımıza ilişkin, gündüzümüze gece-mi-ze ilişkin programlarımızı kim yapıyor?

Tüm bu programlarımızı Allah mı belirliyor? Yoksa biz, ya da başkaları mı? Hayatımızın kaçta kaçına Allah karışıyor? Kaçta kaçına biz kendimiz, yahut da Zerdüşt karışıyor? Eğer nefislerimiz, arzularımız, heveslerimiz buyuruyor biz yapıyorsak, ya da Zerdüşt buyuruyor biz yapıyorsak, nefislerimizin ve Zerdüştlerin boş bırakıp gaflet ettikleri bölümü de Allah'ın diniyle dolduruyorsak o zaman bilelim ki burada anlatılan biziz demektir.

Meselâ bakın, ben Müslüman oldum diyen herkese Allah bir kitap verse. Müslüman oldun mu? Al sana bir kitap. Sen de mi Müslüman oldun? Al sana da. Kitapsız Müslümanlıktan kurtulmak için Allah herkese bir kitap verse. Ama öyle bir kitap ki içi bomboş. Öyle bir kitap ki öğrendiğiniz yer, öğrendiğiniz âyet hemen yazılıyor. Şimdi şu anda neresi yazılıyor? Nisâ 58-65 arası. Peki bakın bir kitabınıza, kitap mı, yoksa defter mi? Kimisi bomboş defteri kitap diye bağrına basıyor değil mi? Zavallının öpüp alnına koyduğu kitap değil, defter sanki.

Sahi sizin kitapta Nisâ var mı? Câsiye var mı? Zuhruf var mı? Hud da hiç çizik yok mu? Kimilerinin kitabında hiç çizik yok değil mi? Ya da kimilerinin kitap diye bağrına bastığı şey defter değil mi? Bomboş bir defter. Adam bomboş defteri kitap diye bağrına basmış, benim kitabım var, ben bunun için ölürüm! diyor. Ne garip değil mi? Halbuki bildiğimiz âyetler bizimdir. Uyguladığımız âyetler bizimdir, öğrendiğimiz âyetler bizimdir.

Öğrenmeden kastımın ne olduğunu bilmem söylemeye gerek var mı? O âyetin bizden ne istediğini anlayacak şekilde onu öğrenmek demektir. Tamam, tümüne inanmışız baştan. O külli bir iman. İlk İslâ-m'a girişteki imandı bu. Kur'an'ın tümüne inanıyoruz. Peki Kur'an'ın tümünün nesine inanıyoruz? Birim birim, bölüm bölüm onu öğrenip hayatıma uygulayacağım diye inanmıştık, eh

hani öyleyse? Tümünün imanı birime dökülmedikçe o imanın anlamı kalmayacaktır. Kaldı ki inandık dedikten sonra deneneceksiniz diyordu Allah Ankebut'ta. Evet inandım dedikleri halde kimi insanlar tâğutların muhakemesine başvurmak, tâğutların muhakemesinde yargılanmak istiyorlar.

Rivâyetlere göre Ensâr'dan Müslüman görünen bir münâfıkla bir yahudi arasında bir anlaşmazlık, bir niza söz konusu olur. Medine İslâm toplumunda biliyorsunuz hem yahudiler, hem Müslümanlar, hem de Müslüman görünümünde münâfıklar vardır. Ama bu üçüncü gruptakiler, yâni münâfıklar Müslüman statüsündedirler. İslâm'ın ve Müslümanların güçlü oldukları toplumlarda kâfir oldukları halde etrafları Müslümanlarca kuşatıldığı için menfaatleri gereği kâfirliklerini gizleyip Müslüman görünen kimseler her zaman var olagelmiştir. Bunlar iç dünyalarında kâfir olsalar bile dış dünyalarında Müslüman görünüyorlardı.

İşte bunlardan birisinin bir yahudi'yle problemi vardı. Yahudi dedi ki; gel aramızdaki problemi halledebilmek için Muhammed (a.s) a gidelim, onun hakemliğine başvuralım, onun hükmünü kabullenelim. Müslüman görünen o münâfık da; hayır Kab Bin Eşref'e gidelim diyordu. Kab Bin Eşref'e muhakeme olalım, onun hükmüne müracaat edelim, onun mahkemesine müracaat edelim diyordu. İşte burada Kur'an'ın tâğut dediği, sebebi nüzûle göre Kab Bin Eşreftir. Ama genel mânâsıyla Allah ve Resûlü bir tarafta dururken, Allah ve Resûlünün hükmüne müracaat etmeyerek, Allah ve Resûlünün dışında problemlerin çözümü için gidilen, çözüm için hükmüne baş vurulan her türlü varlık, her türlü müesseseye Allah tâğut ismini veriyor.

Bakın yahudi diyor ki gel bizim aramızdaki ihtilafı Muhammed (a.s) çözsün. Muhammed (a.s) in hükmüne başvuralım. O ne derse kabul edelim. Zira yahudi kesin biliyor ki kendisi haklıdır ve kesin biliyor ki Muhammed (a.s) peygamber olarak âdil bir hüküm verecektir. Hem peygambere hem de kendisine güvenmektedir. Ama berikisi güya Müslüman, peygamberin hükmüne müracaat etmiyor da yahudile-rin reisi olan Kab'a gitmek, onun mahkemesine müracaat etmek isti-yor. Adâleti orada görüyor.

Nihâyet Rasulullah Efendimize geliyorlar, Allah'ın Resûlü ikisini de dinledikten sonra hükmünü veriyor ve bu konuda yahudi haklıdır, Müslüman da haksızdır diyor. Allah'ın Resûlü hükmünü adâletle veriyor. Yâni o kişiyi yahudi olduğu için haksız çıkarmamıştır Allah'ın Resûlü, bizzat adâlet gereği bu hükmünü vermiştir. Yâni isterse o ya-hudi'nin karşısında Hz. Ebu Bekir olsun, isterse Hz. Ömer olsun, isterse kızı Fatıma bile olsa Allah'ın Resûlünden adâletin dışında bir hüküm çıkmayacaktır.

Tarih şahittir ki, dost düşman tüm dünya şahittir ki Rasulullah Efendimizden ve onun pırlanta halifelerinden zerre kadar bile bir adâletsizlik, bir haksızlık sadır olmamıştır. Zerre kadar bir kayırma söz konusu olmamıştır. Dünya tarihinde dillere destan bir uygulamadır bu. Yeryüzünde hiçbir melikin, hiçbir devlet başkanının, hiçbir toplumun gerçekleştiremediği bu adâleti Rasulullah ve onun kutlu halifeleri gerçekleştirmişlerdir. Yahudi'si gelmiştir onların mahkemelerine, hıristi-yanı gelmiştir, Mecusi'si gelmiştir, dinlisi gelmiştir, dinsizi gelmiştir, bir Müslümanla muhakeme olmuştur ve haklı olan yahudi'yse hakkı ona verilmiştir, hıristiyan'sa ona verilmiştir, kâfirse hakkı ona verilmiştir. Müslümanlığından dolayı hiçbir Müslüman haksız olduğu halde onlara tercih edilmemiştir. Bu konuda hiç kimsenin diyebileceği bir şey yoktur.

Ama eğer şu anda yeryüzünde Müslümanlar beş kuruşluk bir menfaati için değil yahudi ve hıristiyan, babasına bile hayır etmiyorsa, bu İslâm'ın değil tefessüh etmiş, Müslümanlıklarının farkında olmadan bir hayat yaşayan dünya Müslümanlarının problemidir. Bu konuda yine İslâm'ı suçlamaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

Allah'ın Resûlü adâletle hükmünü veriyor ve yahudi'yi haklı, Müslümanı da haksız çıkarıyor. Aslında iş bitmiştir. Ama Rasulullah'ın bu hükmüne kalbi yatışmayan, içinde bir daralma duyan o münâfık ısrarla bir de Ömer'e gidip ona soralım der ve Ömer'e giderler. Duruma muttali olan Hz. Ömer Efendimiz de Allah ve Resûlünün hükmüne razı olmayan bir kimsenin cezası işte budur diyerek o münafığı öldürür. Allah için bir düşünelim, şu anda Allah ve Resûlünün hükmüne değil de hep başkalarının hükmüne müracaat eden, hep başka yerlerde çözüm arayan, başkalarının mahkemelerinden adâlet bekleyen Müslümanların itikadî durumları nedir? Ömer hayatta olmuş olsaydı bu Müslümanlardan kaç kişi hayatta kalırdı? Halbuki:

Halbuki tâğutu küfretmekle emrolunmuşlardı. Hayatlarına tâ-ğutlar karışmamalıydı. Hayatlarına sadece Allah karışmalıydı. Hayat-larını sadece Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünneti düzenlemeliydi. Allah ve Resûlünden başkalarını dinlememelilerdi. Arlarında vuku bulan ihtilaflarında sadece Allah ve Resûlüne başvurmalılardı. Allah ve Resûlünün hükmüne başvurmaları gerekiyordu. Tâğutların mahkemele-rine gitmemeleri, oradan adâlet beklememeleri gerekiyordu. Ama:

Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmeyi murad ediyor. "Da-lalen baiyda". Şeytan onları çok boyutlu saptırmayı diliyor. Şeytan çok boyutlu saptırıyor insanları. Kazanma boyutunda saptıramazsa harca-ma boyutunda saptırıyor, evlenirken saptıramamışsa geçinirken saptırır, koca olarak saptıramamışsa baba olarak saptırır, iman boyutunda saptıramamışsa amel boyutunda saptırır, itikat boyutunda saptırama-mışsa uygulama boyutunda saptırır, gece saptıramamışsa gündüz saptırır. Biraz öyle değil miyiz? Kitapsız

olmaz, Kur'an'sız olmaz diyen bizler, kitaba sarılmamızı yoksa ekmeğe sarılmamız kadar yücetle-medik mi? Allah için kendimizi bir tartalım, bir yargılayalım. Babamızı mı daha yakın tanıyoruz, yoksa peygamberi mi? Hocamızı mı daha iyi tanıyoruz, yoksa peygamberi mi? Efendimizin, şeyhimizin, üstadımızın, arkadaşımızın, sünnetini mi daha iyi tanıyoruz, yoksa peygamberin sünnetini mi? Evimizi mi daha iyi tanıyoruz yoksa kitabımızı mı? Şeytanın farklı boyutlarda saptırdıklarından mıyız, değil miyiz? iyi düşünelim inşallah. Bakın şeytanın saptırdığı insanlar ne yaparlar? Nasıl davranırlarmış?

61. "Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Peygambere gelin" dendiği zaman münâfıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün."

İnsanlardan şeytanın saptırdıklarına, insanlardan bu tür davrananlara, yâni hayatlarında Allah'ı değil de tâğutları söz sahibi bilenle-re, hayatlarını Allah'ın istediği gibi değil de kendi istedikleri gibi, ya da tâğutların istedikleri gibi düzenlemeye çalışanlara, eğitim hayatlarını, sosyal, siyasal, toplumsal ve bireysel hayatlarını Allah ve Resûlünün belirlediği prensiplere göre ayarlamak yerine, kitap sünnete başvurmak yerine kendi hevâ ve heveslerine göre, ya da tâğutların direktif-lerine göre ayarlayıp düzenleyenlere denilse ki:

Gelin Allah'ın indirdiğine! Gelin peygambere! Gelin Allah'ın kitabına, gelin peygamberin sünnetine! denilse, bir problem mi var? Çözüm mü arıyoruz? Bir hukuk problemi var da çözüm mü arıyoruz? Bir eğitim problemi var da ne yapalım mı diyoruz? Bir ihtilaf mı var? Muhakeme olmak mı istiyoruz? Bir konuda karar vermek mi istiyoruz? Bir karar mı alacağız? Bir iş mi yapacağız, ya da yapmayacak mıyız? Pozitif ya da negatif bir eylem mi ortaya koyacağız? Yâni bir konuda bir tavır mı belirleyeceğiz? Gelin Allah'la belirleyelim! Gelin peygamberle belirleyelim! Gelin onu Allah desin ve biz peygamber örnekliğin-de yapalım onu! Din budur zaten. Arkadaşlar işte din budur. Din Allah'ın bizden istediklerini fert planında peygamberimiz, toplum planın-da sahâbe nasıl uygulamışsa ben de onu din kabul edip aynen uygulamaya çalışırsam ben dindarım. İşte gelin Allah'a, gelin peygambere denilince, yâni Allah'ın isteddiklerini peygamber örnekliğinde anlamaya, kabul etmeye, uygulamaya çalışalım deyince bu tür insanların:

Münâfıkları görürsün ki diyor Allah, onlar senden bir yan çizerler ki, bir yamukluk yaparlar ki. Senden bir kaçıp uzaklaşırlar ki. Peki suçun ne senin? Sen sadece onlara Kur'an okuyalım dedin. Sen sadece onları Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine çağırdın. Kitapsız ve sünnetsiz din olmaz dedin. Suçun ne senin? Niye kaçıyorlar senden? Sen problemleri Kur'an'la ve sünnetle çözelim dedin. Sen kitaba ve sünnete gidelim dedin. Peki o ne yapıyor? Hayır problemleri babamla çözerim ben! Hocamla çözerim! Abimle çözerim! Şeyhimle, efendimle, büyüğümle çözerim! Eh kitabı anladık, saygı değerdir, hür-met ederiz, ara sıra teberruken okuruz onu. Peygamberi de anladık, hürmete lâyık birisidir, bazen bazen salavat göndeririz, arada bir ziyaret ederiz, toprağını öperiz, adı anılınca elimizi kalbimize koyarız ve şöyle bir saygı ihraz ederiz.

Ama benim büyüğüm var, benim efendim var, benim şeyhim var, benim yazarım, çizerim var, benim emirim, a-mirim var, benim sözünü dinleyeceğim ve problemlerimi kendisine ar-zedeceğim birilerim vardır diyorsa, onlar münâfıklardır diyor Kur'an. Sen onları kitaba ve sünnete dâvet edince öyle bir yan çizerler ki:

Konya'da bildiğim bir arkadaşım var. 30 küsur senedir tanıştığımız çok sevdiğim ve kendisinden çok istifade ettiğim bir arkadaş. Pek çoğunuzun yakından tanıdığı bu arkadaşımın hayatta bir tek derdi var. Derdi Kur'an. Gece gündüz insanlar Kur'an'a yönelsinler, insanlar Kur'an okusunlar, anlasınlar diye koşturur. Okumak, okutmak, anlamak, anlatmak, bildiğim kadarıyla gece gündüz bunun dışında başka bir derdi yok arkadaşın. Konya içinde, Konya dışında tüm derdi insanları Kur'an yoluna dâvet etmek. İşi gücü bu. Kendisi kendisinin reklam edilmesini de sevmediği için burada adını söylemeyeceğim. Sürekli hakkında dua ederim, Allah gayretini artırsın, yolunu açsın ve uzun uzun ömürler versin de bu toplumu kendisinden istifade ettirsin inşallah. Ben dahil arkadaşlarına bu işi ısrarla empoze etmeye başlayınca, ısrarla arkadaşlarını Allah'ın kitabına ve Rasulullah'ın sünnetine yönlendirmeye başlayınca, Allah affetsin ama arkadaşları arasından şöyle diyenler çıktı: Vallahi acele işimiz olmasa, mecbur kalmasak senin sokaktan geçmek istemiyoruz dediler. Arkadaşı bir sokaktan geçerken görmüşlerse yollarını değiştirdiler. Sebep ne? Diyorlardı ki vallahi bizi yine yakalayacaksın ve son okuduğun âyeti anlat! Son tanıdığın hadisi anlat! diyeceğinden korktuğumuz için seni uzaktan görünce cadde değiştiriyoruz dediler.

Çok garip değil mi? Halbuki öyle birbirimizden kaçmayıp da birbirimize şöyle desek olmaz mı? Farz edin ki bir sokakta, bir cadde-de, bir dükkanda, evde, düğünde, dernekte karşılaştık. Konu mu açacağız? Niye biz açıyoruz da? Allah'a açtıralım, peygambere açtıralım konuyu. Nasıl? Gardaş, sen son okuduğun âyeti anlat! Ben de son okuduğum hadisi gündeme getireyim desek, hep Allah'ı ve Resûlünü konuştursak ne kadar güzel olur değil mi? Bir Allah söylese, bir peygamber söylese o zaman çok hoş olacaktır.

Meselâ bir dostun dükkanına gidiyorum, veya bir arkadaşın bürosuna gidiyorum. Diyorlar ki ne alırsın? Ne istersin? Buyur bir şeyler ikram edelim. İyi, tamam, Allah razı olsun, bir âyet, ya da bir hadis ikram et de dinleyelim diyorum. Adam şaşırıyor, afallıyor ben böyle deyince. Çünkü âyetten de, hadisten de haberi yok adamın. Diyor ki hocam, ben çay söylesem de, o senden olsa! Âyeti, hadisi sen ikram etsen olmaz mı? Niye diyorum bu sefer de, senin kitapta yok mu bunlar? Senin görevin değil mi bu? Sen kitapsız, peygambersiz misin? Biraz sıkıştırınca terliyor, sıkılıyor, zorlanıyor işte yeri gelince hocaları imtihan etmek için öğrendiği bir âyet, bir hadis vardır ya kafasında onu okuyor ve bitiriyor işi. 10 gün sonra, 20 gün, 1 ay sonra bir daha gidiyorum dükkanına,

tekrar 1 âyet, 1 hadis diyorum yok adamda. 1 aydır, 15 gündür kitapsız ve sünnetsiz yaşamış adam.

Halbuki kitapsız, sünnetsiz filan dediniz mi köpürür değil mi adam? Ama işte kitapsız dolu piyasa, sünnetsiz dolu. Sözüm yabana, meclisten ırak mı, İran mı onu bilmem de sizler 1 aydır ne kadar kitaplısınız? 15 gündür ne kadar sünnetli, yahut sünnetsizsiniz? Yâni sizler de mi kitapsız ve Sünnetsizlerdensiniz? Eyvah! Eyvah! Eyvah ki iki Sünnetimiz kalmış bizim. Birisi yemek tabağının tabanında son yemek kırıntıları filan kalmışsa onu temizleme Sünneti, sonra ikincisi de çocuğumuzun bilmem nesinin Sünneti. Tamam hepsi bu kadar.

Öyleyse bakın Allah diyor ki, gelin Allah'ın kitabına, gelin peygamberin sünnetine denilince münâfıkları görürsün ki senden yan çizerler, tüyüp giderler. Peki acaba biz ne yapıyoruz? Bizler yoksa fikir planında yan çizmiyoruz da eylem planında mı yan çiziyoruz? Fikir planında tamam, kitap sünnet, okunmalı, anlaşılmalı, kitapsız sünnet-siz olmaz diyor da bunu eyleme dönüştürüp gerçekleştirme planında mı tüyüyoruz? İman planında iddia planında tamam da amel planında mı yan çiziyoruz? Kur'an'ı bir araştırın başından sonuna Allah onun hiçbir yerinde ben iman edenlere cennet vereceğim buyurmuyor. Yalnız iman karşılığında cennet vaadeden bir tek âyet görmedim ben bu-güne kadar. Ya? İnanalar ve inancını yaşayanlara, inanıp salih amel işleyenlere cennet var diyor Kur'an. Bir de müstakıllen amel karşılığında cennet vardır diyen âyetler de var.

Öyleyse unutmayalım ki inanmamız, inandım dememiz hiç mi hiç yetmeyecektir amel işlememişsek. Yâni fikir planında kabul yetmiyor. İman ve amel, düşünce vehareket, iddia ve eylem birlikte olacak-tır.

Kitaptan ve sünnetten kaçanlara, kitaba ve sünnete karşı yan çizenlere, kitaptan ve sünnetten habersiz yaşayanlara, kılık kıyafet düzenini, eğitim düzenini, kazanma ve harcama düzenini, ev düzeni-ni, tüm düzenlemelerini Allah'a ve Resûlüne sormadan yapanlara, yâ-ni kitapla ve sünnetle diyalogu keserek yaşayanlara şöyle bir teklifim olacak:

Elektrik kabloları, lavabo muslukları, koltuk takımları ve sergiler de dahil olmak üzere evimizdeki tüm eşyaları şöyle bir çıkarıp sokağa dökelim. Hepsini sokağa çıkaralım. Sonra evimizi yeniden düzenlemek için bu eşyaları yeniden yerleştirirken koşup peygamber Efendimizi çağıralım. Diyelim ki ey Allah'ın Resûlü! Vallahi pişmanım! Sana sormadan, bilir bilmez bunlar bunlar lâzımdır, şunlar şunlar ihtiyaçtır diye eve neler neler almışım! Sonradan anladım ki bunların ihtiyaç mı? İsraf mı? Lüks mü? olduğunu sana sormam lâzımmış! Ama şimdi anladım bunu! İşte ev, işte eşya, işte sen ve işte ben! Buyur ver kararını!

Senin bunlar lâzımdır, bunlar ihtiyaçtır dediklerini eve koyacağım, değildir dediklerini de atacağım! deseniz ne kalır evinizde hiç düşündünüz mü? Eğer İslâm o yerleştirmeye düzen demiyorsa bozgunculuk demektir bu. Yâni İslâm onlara ihtiyaç demiyorsa, tamam bu da olmalı! Bu da ihtiyaçtır! Evde bu da bulunmalı! demiyorsa, biz Allah'a ve Peygambere sorarak düzen yapmadığımız için bizimki de bozuk demektir ve biz de düzen bozucuyuz demektir.

Veya çocuklarımıza aktardıklarımız, hanımlarımıza duyurduk-larımız, kendi kafamıza yerleştirdiklerimiz eğer Allah ve Resûlüne so-rulmadan yapılmışsa biz de düzen bozuyoruz demektir. Biz de ifsat edenlerdeniz demektir.

Meselâ kafamızı şöyle bir keselim, içindekileri bir masanın üzerine boşaltalım ve çağıralım Kitap ve sünneti. Diyelim ki Ya Rabbi! Ya Rasulallah! İşte ben bilir bilmez bütün bunları lâzımdır diye doldurmuşum kafamın içine! Kafamın içi çöplük gibi! Ama şimdi anladım ki bunu size sormadan yapmışım bunu! Şimdi pişman oldum! Gelin ya Rabbi, ya Rasulallah şunları, şu kafamın içindeki bilgileri bir ayıklayalım! Bunlardan lâzım dediklerinizi, kalsın dediklerinizi tekrar koyacağım ve gereksiz bulduklarınızı atacağım! desek acaba neler kalır oraya koyabileceğimiz? Bir düşünün. O zaman belki kafamız: Tamtakır, bomboş sanırsın bir kaval, martavaldır, martavaldır martaval mı olacak?

Biraz öyle gibi değil mi? Nehir isimleri at, şehir isimleri at, arkadaş isimleri at, artist isimleri at, cadde isimleri at, plaka numaraları at, fizik problemleri at, cebir denklemleri at, kimya formülleri at, şarkıları at, türküleri at, at, at. Ne kaldı geriye? Tabi ben burada kendi arzumuzla kafamıza yerleştirdiklerimizi kast diyorum. Yoksa biz istemeden gardiyanların okuduklarından öğrendiklerimiz değil tabii. Hani gardiyanlar sürekli bir şeyler okurlar mahkûmlar da mecburen öğrenirler ya o ayrı. Ben onları kast etmedim.

Soralım Rasulullah'a, ya Rasulallah bilir bilmez bir sürü şey yer-leştirmişim ben bu kafaya, gel şunları yeniden bir yerleştirelim! diyelim. Nerede kullanacağımıza göre yerleştirmeliyiz ama. Meselâ adam Bakara öğreniyor para kazanmak için, Âl-i İmrân öğreniyor doçent olmak için, Nisâ öğreniyor kitap yazmak içinse bu da bozuk düzen olacaktır elbette.

Dün peygamber onları Allah'ın kitabına ve kendi hükmüne çağırmıştı. Bugün biz de insanları Allah'ın hükmüne, Allah'ın kitabına, Allah'ın yasalarına ve peygamberin pratikte uygulamalarına çağırırken Müslümanız dedikleri halde bu insanlar eğer buna razı olmazlar da başka başka hayat tarzları, başka başka yasalar, başka başka hayat programları arayışları içine giriyorlar, başkalarının kanunlarını uygulamadan yana bir tavır sergiliyorlarsa kesinlikle bilelim ki onar da münâfıklardan olacaklardır. Allah ve Resûlünün istediği bir hayatı ya-

şamayarak başka başka hayat anlayışlarına yönelenler kesin münâfık olacaklardır.

62. "Başlarına kendi işlediklerinden ötürü bir mûsîbet çattığında sana gelip: Biz, "İyilik etmek ve uzlaştırmaktan başka bir şey istemedik" diye de nasıl Allah'a yemin ederler?"

Hal böyleyken nasıl olur da kendi elleriyle işledikleri suçların sonucu olarak kendilerine bir musibet isabet edince, sana gelerek: Kuşkusuz biz iyilikten ve uzlaşmadan başka bir şey düşünmedik, iyilikten başka bir şey istemedik diyerek Allah'a yemin edebiliyor bu adamlar? Nasıl yapabiliyorlar bunu? Ne yüzle geliyorlar senin huzuruna? Bu, Allah'ın ve Resûlünün hükmüne razı olmayanlar kendi ellerinin kazandıkları sebebiyle, kendi anlayışları sebebiyle, Allah ve Resûlünün programını terk ederek kendi hayatlarına kendi hevâ ve hevesleriyle düzenlemeye kalkışmaları sebebiyle, adâletsizlik yapmaları, zalim olmaları sebebiyle işleri bozulur, başlarına birtakım sıkıntılar, belâlar gelince sana gelirler ve biz ancak ihsan istiyoruz, biz iyilikten başka bir şey istemiyorduk demelerine de inanılmayacaktır.

Çünkü Allah bunların kalplerinde olanları bilmektedir. Allah biliyor ki bunlar yalan söylüyorlar. Öldürülen münafığın arkadaşları gelerek işte bizim niyetimiz şöyleydi, böyleydi, biz ihsan istiyorduk dediler. Hem Allah ve Resûlüne isyan ediyorlar, hem Allah ve Resûlünün hükmüne razı olmuyorlar, Allah ve Resûlünün istediği hayat tarzına razı olmuyorlar, ondan sonra da yemin ederek diyorlar ki biz ihsan istiyoruz, biz barış istiyoruz. O tâğuta giderken başka bir niyetle değil sadece iki kişinin arasını düzeltmek için, toplumda huzur ve sükunu sağlamak için gitmiştik diyorlar. Bugün tâğutun mahkemelerine gi-denler de aynı şeyleri söylüyorlar.

63. "İşte bunların kalplerinde olanı Allah bilir. Onlardan yüz çevir, onlara öğüt ver, kendilerine tesirli sözler söyle."

Ama Allah onların kalplerini bilmektedir. Kalplerinde dilleriyle söylediklerinden farklı şeyler taşıdıklarını Allah çok yakından bilmektedir. Onların kalplerini bilen Rabbimiz peygamberimize ve Müslümanlara buyuruyor ki onlar yalancıdır, yüz çevir onlardan. Değer ver-me onlara. Birlikte iş yapma onlarla. Ama nasihat et onlara. Muhak-kak ki Allah'ı asla atlatamaz, asla kandıramazlar onlar. Çünkü Allah her şeyi bilir. Peygamberi kandırmak isteyenler de peygamberi kandıramazlar. Her şeyi bilen Allah peygamberine bildirmektedir. Müslümanları kandırmaya çalışsalar da onları da kandıramazlar, çünkü Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetiyle bilgilenen Müslümanlar ferasetli olurlar ve asla bu tür insanların oyunlarına gelmezler. Bunlar sadece kendilerini kandırabilirler.

Öyleyse gelin ey Müslümanlar Allah ve Resûlüyle beraber olalım. Eğer samimi Müslümanlar olursak, Allah ve Resûlünün bilgisiyle bilgilenirsek hiç kimse bizi kandıramaz. Ve gelin ey İslâm düşmanları, ey münâfıklar kesinlikle bilin ki sizler ne yaparsanız yapın Allah'ı kandıramazsınız, Müslümanları da kandıramazsınız. Her halinizle Allah ve Resûlüne düşmanlığınız belidir. Konuşmalarınızla, yaşadığınız hayalarınızla kendinizi ele veriyorsunuz, bir de utanmadan biz de Müs-lümanız filan diyorsunuz. Gelin yapmayın bu işi demek zorundayız. Yâni onların anlayacakları dilden onlara vaaz ve nasihatte bu-lunmak zorundayız. Kendi enfüslerinden, kendi dünyalarından, kendilerinin anlayacağı dilden onlara "kavlen beliyğa" yapmak zorundayız. Yâni kavlen beliyğa adamın kendi dünyasından, kendi hayatından söz söylemektir. Meselâ adam fâizin içine batmış, biz gidip ona kendi dünyasından konuşmuyoruz da, kendi problemini, kendi bozukluğunu gündeme getirmiyoruz da selâmın faziletlerinden söz ediyorsak bu beliy-ğa bir söz olmayacaktır.

64. "Biz her peygamberi ancak, Allah'ın izniyle, itaat olunması için gönderdik. Onlar kendilerine yazık ettiklerinde, sana gelip Allah'tan mağfiret dileseler ve Peygamber de onlara mağfiret dileseydi, Allah'ın tevbeleri daima kabul ve merhamet eden olduğunu görürlerdi."

Müslümanım dediği halde, Allah ve Resûlüne inandığını iddia ettiği halde böyle bir yahudi'yle arasındaki davasında Allah'ın gösterdiği şekilde peygambere gitmeyen, peygamberin hükmüne razı olmayan, peygambere itaat etmeyen ve peygamberin gösterdiğinin ötesinde bir hayat yaşamaya yönelen bir münafığın cezası elbette ölümdü. Çünkü zaten Allah'ın peygamber göndermesinin sebebi de buydu. Peygamber ancak Allah'ın izniyle kendisine itaat edilsin diye vardır. Peygamberin varlık gâyesi kendisine her konuda itaattir. Biz peygam-berleri ancak kendilerine itaat edilsin diye gönderdik. Yâni Rabbimiz burada peygamber göndermesinin sebebini anlatıyor. Biz ancak onları Allah'ın izniyle kendilerine itaat edilsin diye gönderdik. Öyleyse pey-gambere itaat etmeyen, peygamberin hükmüne boyun büküp teslim olmayan bir münafığın cezası ölümdür, çünkü Rabbimiz peygamberini itaat edilsin diye göndermiştir. Kendisine itaat edilmeyen bir pey-gamber, peygamber değildir.

Bugün de her ne kadar peygamber (a.s) aramızda yoksa da onun sünneti, onun yolu, onun getirdiği kitap aramızdadır ve ona itaat vaciptir. Kur'an ve sünnet dimdik ayaktadır. Kur'an ve sünnetle hayatımızı düzenlemek zorundayız. İşte böylece peygambere itaat etmek zorundayız. Biz Kur'an'a itaat ederiz, Kur'an'a itaat peygambere itaattir diyerek Peygambere sadece bir postacı gözüyle bakamayız. Öyle değil mi? Eğer peygamberin görevi sadece Kur'an'ı bize ulaştırıvermek olsaydı Rabbimiz bu âyetinde bir de ayrıca peygambere itaat edin der miydi? Bakın Rabbimiz kendisine itaati, kitabına itaati emrettikten sonra peygamberine de itaati emretmektedir.

Bugün kimileri Rasulullah'ı devreden çıkararak kendi sosyal hayatlarına, ekonomik hayatlarına, siyasal hayatlarına, kendi zevk ü sefalarına çok rahat bir şekilde fetva bulabilmenin derdindeler. O zaman Kur'an'ı kendi istedikleri gibi yorumlayabilecekler, keyiflerine göre bir din yaşayabilecekler. Çünkü Kur'an genel naslar ihtiva eder. O genel nasların pratikte uygulaması Rasulullah'ın hayatındadır. Peygamberi devreden çıkardınız mı ortada ne Kur'an kalır ne din? Çünkü peygamberi devreden çıkardınız mı genel özellikleriyle bir din ortaya çıkacaktır ve insanlar bu dinle alâkalı kendi yorumlarını din kabul edecekler ve sanki Kur'an'ın pratiğiymiş gibi bir hayat yaşayacaklar. Sonra da insanları kendilerine, kendi anlayışlarına, kendi dinlerine çağıracaklar, gelin bizim gibi olun, gelin bizim gibi yaşayın diyecekler, gerçekten bu çok yanlış bir şeydir.

Öyle yapmayalım da, kendi yorumlarımızı, kendi anlayışlarımızı, kendi hevâ ve heveslerimizi bir kenara bırakalım da, kendimizi ve kendimiz gibileri bir tarafa bırakalım da Allah'ın onayladığı Rasu-lullah Efendimizin, Kur'an'ın ve Rasulullah Efendimizin onayladığı öteki peygamberler örnekliliğinde, yine Allah ve Resûlünün onayladığı sahâbe örnekliliğinde bir hayat yaşayalım. Bakın Allah diyor ki:

Eğer bu insanlar Allah'ın ve peygamberin hükmüne razı olmayarak kendilerine zulmettikten sonra sana gelseler ve senin huzurun-da işledikleri bu suçlardan sonra Allah'a istiğfar etselerdi, yaptıkların-dan pişman olup Allah'a yönelselerdi, işlediklerinden dolayı Allah'tan mağfiret dileselerdi, Resul de onlara mağfiret dileseydi gerçekten o zaman Allahı Tevvab ve Rahîm bulacaklardı. Eğer Allah'a yönelip yal-varıp yakarsalardı, peygamber de onlar için Allah'a istiğfarda bulunmuş olsaydı, ya Rabbi bunları affet deseydi gerçekten Allah onları affedecekti, Allah onların tevbelerini kabul edecekti.

Bugün de Müslümanlar Allah ve Resûlünün istediği şekilde hayatlarını düzenleme kavgası verirlerken hata edip Allah ve Resûlünün istemediğine düştükleri zaman Allah'a yönelip tevbe etseler, Allah'a istiğfar etseler, birbirleriyle birlikte top yekun Allah'a tevbe edip ya Rabbi biz daha iyi Müslüman olmak istiyoruz, biz bu haksız hükümlerimizden, haksız yaşantılarımızdan, insanlara vermiş olduğumuz haksız kararlarımızdan vazgeçip sana ve senin hükümlerine yöneliyoruz diyebilirsek bilelim ki Rabbimiz bizleri de affedecek, bizim toplumuzda da adâleti, hakkı hâkim kılacak, bizim hayatımızı da güzelleştirecektir.

65. "Hayır; Rabb'ine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip, sonra senin verdiğin hükmü içlerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe inanmış olmazlar."

Hayır hayır Rabbine andolsun ki aralarında çekiştikleri, niza ettikleri şeyler konusunda seni hakem kabul edip sonra da senin onların aralarında verdiğin hükme içlerinde en ufak bir haraç, en ufak bir sıkıntı, bir isteksizlik,

hoşnutsuzluk duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş sayılmazlar.

Demek ki peygamber (a.s) bizim hakkımızda bir şey söyleye-cek, bir hüküm verecek, peygamber bizim durumumuzu bir karara bağlayacak, bizim adımıza bir karar alacak, şöyle giyinin, böyle yaşayın, şunu yapın, bunu yapmayın diyecek, aldığı bu karar bizim aleyhi-mize de olsa, lehimize de olsa, hoşumuza da gitse, huzurumuzu da kaçırsa onun bizim adımıza verdiği bu kararı kabul etmek, hem de içimizde en ufak bir isteksizlik, kalbimizde en fak bir burukluk, yüzümüzde en küçük bir işmizaz hissetmeden teslim olup uygulamak zorundayız. Peygamberi hayatımızda karar mercii bilmek zorundayız. İhtilaf mercii, karar mercii olarak peygamberimizin hayatımızda evet ve hayır deme yetkisinde olduğunu kabul etmedikçe Müslüman olamayacağımızı asla unutmayacağız.

Ve üstelik bizim adımıza karar verme makamında olan peygamberin bizim adımıza aldığı kararlara tamı tamına teslim olup onları uygularken de kalbimizden en ufak bir tereddüt geçirmeden uygulamadıkça Müslüman sayılmayacağımızı bir an bile hatırımızdan çı-karmamalıyız. Onun emir ve yasaklarından zerre kadar bir şüphe etmediğimiz gibi ona akıl verip yol göstermeye de kalkışmayacağız. İyi ama ya Rasulallah şunu şunu da düşündün mü? Benden bunları uygulamamı isterken benim durumumu, benim konumumu, benim statümü düşündün mü? Halbuki benim durumum buna müsait değildir, şu şöyle olmalıydı, bu böyle olmalıydı, bu devirde bunları uygulamak mümkün değildir gibi Allah Resûlüne akıl vermeye, din öğretmeye de hakkımız yoktur. Bunu daha önce demeye çalışmıştım. Verilen kararı aynen olduğu gibi, hem de coşkuyla uygulamak zorundayız. Değilse işte âyet Müslüman sayılmayacağız Allah korusun.

Tabii bu emir sadece Rasulullah Efendimizin kendi dönemiyle, kendi hayat süresiyle sınırlı değildir. Rasulullah Efendimizin Müslümanlar adına aldığı kararlar kıyamete kadar geçerlidir. Rasulullah Efendimizin sünneti kıyamete kadar bizim için bağlayıcıdır. Allah'ın Resûlü kıyamete kadar tek otorite insan olarak kalacaktır. Bir insanın gerçek Müslüman olup olmadığına bu otoriteyi kabul edip etmediği, bu otoriteye itaat edip etmediği belirleyecektir. Ona itaat edenler mü'-min, itaat etmeyenler de kâfir sayılacaktır.

66. "Şâyet onlara "Kedinizi öldürün" yahut "Memleketinizden çıkın" diye emretmiş olsaydık, pek azından başkaları bunu yapmazlardı. Kendilerine verilen öğüdü yerine getirmiş olsalardı onlar için daha iyi ve daha sağlam olurdu."

Eğer sizinle ilişkimiz rahmetimin gereğine dayanmasaydı, eğer gerçekten biz size büyük büyük yazılar, ağır ağır yazgılar yazsaydık, daha ağır

sorumluluklar yükleseydik ne yapardınız? Ne ederdiniz? Nasıl altından kalkardınız? Eğer onlar üzerine daha büyük yasalar belirleseydik, kendilerinden öncekilere farz kıldığımız meşakkatli, ağır a-melleri yüklemiş olsaydık, meselâ İsrâil oğullarına yaptığımız gibi toplumsal bir kısas olarak kendi kendinizi öldürün, yahut birbirlerinizi öldürün, yahut vatanlarınızı terk edin deseydik pek azı müstesna onlar-dan kimse buna tahammül edemeyecekti.

Rabbimiz burada kendilerinden istenilen fıtratlarına uygun bir itaati gerçekleştiremeyenleri çok güzel bir sorgulamaya tabi tutuyor. Bu konuda ufacık bir fedâkârlığa bile katlanamayanlar büyük fedâ-kârlıklara hiç katlanamayacaklardır. Yâni kendilerinden Allah için ha-yatlarını fedâ etmeleri, mallarından, mülklerinden, vatanlarından, yurtlarından vazgeçmeleri istense bunu hiç yapamayacaklardır. Meselâ haydi nefislerinizi öldürün, canlarınızı verin, Allah için kelle koltukta bir savaş ortamına girin, hayatlarınızı benim için fedâ edin, yerlerinizi, yurtlarınızı benim için terk edin ve böylece benim rızamı ve cennetimi kazanın denseydi, sizin için böyle bir yazgı, bir yasa belirlenmiş olsay-dı gerçekten çok azınız müstesna çoğunuz beceremeyecektiniz.

Şu anda bize de böyle bir emir verilse, haydi ne duruyorsunuz! Kendinizi öldürün! İntihar edin! Haydi benim yolumda tüm mallarınızı, mülklerinizi, evlerinizi, barklarınızı terk etmedikçe, benim yolumda canlarınızı fedâ etmedikçe cennetimi kazanamayacaksınız! diye bir emir gelse ne yaparız? Becerebilir miyiz bunu? Belki de olduğumuz yerlerimizde yığılıp kalıp, bize bu emri veren Allah'a isyanın doruk noktasında Onunla karşı karşıya kalacaktık. Öyleyse bilelim ki Rab-bimiz bize karşı çok Raûf ve Rahîmdir. Bize bizim altından kalkabile-ceğimiz yükler yüklemektedir. O halde onun bizden kendisine ve Resûlüne istediği itaati gönül rahatlığı içinde gerçekleştirmek ve Rab-bimize ham etmek zorundayız.

Halbuki onlar Allah kendilerine neyi emretmişse onun gereğini yerine getirselerdi, Allah'ın vaazını dinleselerdi, vaaz u nasihatin gereğini icra etselerdi, yâni Allah'ın tarif buyurduğu gibi Allah ve Resûlünün emirlerine itaat etselerdi onlar için daha hayırlı olurdu. O zaman Rableri tarafından onların hayatlarının düzeltilmesi, aile hayatlarının sağlamlaştırılması, toplumsal hayatlarının dengeye getirilmesi, tüm işlerinin ıslah edilmesi noktasında onlar için daha hayırlı olacaktır. Yâni eğer o münâfıklar böyle bir tereddüt, böyle bir zihni bocalama göster-meyip de Allah ve Resûlünün hükmüne razı olsalardı Allah da onların kalplerine imanı yerleştirir sabit kadem kılardı. Çünkü Allah'ın emirleri bizim hoşumuza gitmese de doğru olandır, güzel olandır, hayırlı olandır.

67,68. "O zaman onlara kendi katımızdan büyük bir ecir verir ve onları doğru yola eriştirirdik."

Eğer onlar bizim emirlerimize itaat etselerdi o zaman biz de onlara katımızdan büyük bir ecir verirdik. Ve onlara mutlaka dünyada büyük bir mülk ve saltanat, güçlü bir egemenlik ve iktidar verirdik. Onları sırat-ı müstakime hidâyet eder, doğru yolu gösterir, âhirette de cennet verirdik. İşte Allah'ın emirlerine Allah'ın istediği gibi itaat eden, boyun büken, Resûlünün emirlerine itaat eden, Rasulullah ve onun pırlanta ashabı Rablerinin kendilerine vaâdettiği dünyada en büyük izzet ve şerefe nail olmuşlar, öteki âlemde de Rablerinin rızasına ve cennetine ulaşmışlardır. Aynı neticeye ulaşmak istiyorsak bizler de onların yaptığını yapmak zorundayız. Bizler de onlar gibi bu fıtrî dini Allah'ın istediği yaşayıp onların gittiği cennete gitmeliyiz inşallah.

69, 70. "Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, işte onlar Allah'ın nîmetine eriştirdiği peygamberlerle, dosdoğru olanlar, şehidler ve iyilerle beraberdirler. Onlar ne iyi arkadaştırlar! "Bu nîmet Allah'tandır. Bilen olarak Allah yeter."

Rasulullah Efendimizin arkadaşlarından birisinin serzenişleri sonucunda inen bir âyet-i kerîmeyle karşı karşıyayız. Bir sahâbe diyor ki; ey Allah'ın Resûlü, gerçekten ben seni çok seviyorum! Seni o kadar çok seviyorum ki ara ara seni görmeye gelip, ziyaret edip evime dönüyorum. Fakat bir şey beni çok mahzun ediyor, çok düşündürüyor. Beni sürekli meşgul eden şey şudur: Düşünüyorum ki bir gün gelecek ben bu dünyadan ayrılacağım. Siz de ayrılacaksınız. Siz de ben de vefat edeceğiz. Bu dünyada görebildiğim sizden öte âlemde ayrı kalmak, sizi görememek beni kahrediyor. Çünkü öbür tarafta sizin ulaşacağınız derecelere, makamlara benim, bizim ulaşmamız mümkün olmayacaktır. İşte şu anda ben öbür tarafta sizi görememenin, sizinle birlikte olamamanın ıstırabını yaşıyorum diye dert yanınca Rabbimiz de tüm ümmetine müjde veren bu âyetini inzal buyurdu. Tabi ki bu müjde sadece sebeb-i nüzûl olan o sahâbeye ait değildir. Kıyamete kadar ki mü'minlere müjde olarak Allah buyurdu ki:

Kim Allah ve Resûlüne itaat ederse, içindeki şek ve şüpheleri bırakarak kim ki Allah ve Resûlünün hükümlerine gönül hoşnutluğu içinde teslim olursa, kim ki Allah'a, Allah'ın kitabına teslim olur, Resû-lünün pratikte uyguladığı bir hayatın mü'mini olarak imanıyla, teslimiyetiyle bir hayat yaşamış olursa işte onlar Allah'ın kendilerine nîmet verdiği kimselerle beraberdirler. İşte onlar nebiler, sıddîklar, şehidler ve salihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel arkadaştırlar? İşte bu Allah'ın fazl u keremidir. Bu lütuf ve ikram Allah'tandır. Bu müjde Rab-bimizin her namazımızda okumamızı istediği Fâtiha sûresinde de en güzel biçimde anlatılmaktadır.

Mü'minler her gün, her zaman bu arzuyu, bu isteği gönüllerin-de yaşamaktadırlar. Buna ulaşabilmek için dua dua her namazlarında Rablerine yalvarmaktadırlar. Evet bunlar kitabında Rabbimizin sırala-masına göre

insanlığın atası Hz. Adem (a.s) dan bu yana, Adem (a.s) in hidâyet üzere olan oğulları, torunlarından İdris (a.s), tufanda gemi-de kurtarılan Nuh (a.s) ve onunla beraber olanlar, peygamber safında yer alanlar, peygamberin gemisine binip, tercihini bu istikâmette kullananlar, Âd toplumuna gönderilen Hud (a.s) ve onunla birlik olanlar, Semûd kavminin peygamberi Hz. Salih (a.s) ve ona inanlar, İbrahim (a.s) ve ona iman edip onunla birlikte hareket edenler, Hacer anamız, Sara anamız, İshak (as), İsmail (as), Yâkub, Yusuf, Şuayb, Mûsâ, Harun, Dâvûd, İlyas, Elyesa, Zülkifl, Zekeriyya Îsâ ve Muhammed (a.s), Ashab-ı Kehf, Meryem, Asiye, gibi şu anda isimlerini hatırlayamadığım Kuranın ve Rasulullah Efendimizin onayladığı peygamberler, sıddîklar, şehidler ve salihlerle beraber olacaklardır yarın kıya-met günü.

Tabii onların sergileyip örneklediği bir hayatı yaşayanlar onlarla beraber bir hayatın içinde olacaklardır. Allah'ın bu müjdesi kıyamete kadar bunu gerçekleştirenler içindir. Kim Allah'a ve Resûlüne itaat ederse, kim Allah'ın istediği kulluğu peygamber örnekliğinde gerçekleştirirse bu müjde onlar için geçerlidir. Çünkü unutmayalım ki Allah'ın fazlına ancak Allah'ın istediği gibi kulluk edenler nail olacaktır. Bunları kimlere vaâdetmişse Rabbimiz ancak onlara lütfedecektir. Ve Allah'ın fazlına kimse engel olamaz. Allah kimi bu nimetine ulaştırmayı murad etmişse kimse ona engel olamaz.

Öyleyse Allah ve Resûlüne nasıl itaat edilecekse öylece itaat edelim. Bu konuda az önce zikrettiğim yasal örneklerimizi örnek alalım. İmanımızı, İslâmımızı, takvamızı, teslimiyetimizi, itaatimizi onlar gibi yapalım. Allah ve Resûlü gerek bireysel, gerek ailevi, gerek toplumsal bizden nasıl bir hayat tarzı istiyorsa öylece yapalım, yaşayalım da dünyamız da güzel olsun, âhiretimiz de güzel olsun inşallah.

71. "Ey İnananlar! İhtiyatlı davranın bölük bölük veya hep birden savaşa gidin."

Ey iman edenler! Haydi imanlarınızı yaşayabileceğiniz, imanlarınızı hayatınızda görüntüleyebileceğiniz, iman kaynaklı yaşayabile-ceğiniz bir hayat ortamı oluşturmak üzere savaş hazırlıklarınızı yapın, İslâm düşmanlarına karşı, düşmanlarınıza karşı, Allah'ın bilip sizin de bildiğiniz, Allah'ın bilip sizin bilmediğiniz düşmanlara karşı tedbirlerinizi alarak bölük bölük savaşa çıkın. Ya da topluca savaşa çıkın.

Allah ve Resûlüne itaatten sonra burada bir savaş emri geli-yor. Bu konulardan sonra böyle bir emrin gelişi Medineli yeni huzura kavuşmuş, yeni bir vatan elde edip rahat bir şekilde yaşamaya baş-lamış Müslümanların hayat tarzlarına yepyeni bir değerlendirme, bir hedef seçimi getiriyordu. Artık Mekke'nin sıkıntılı dönemleri bitmiş, işkenceler geride kalmış, devletlerini kurarak toplumsal problemlerini halletmiş, başlarındaki peygamberin riyasetinde

huzur içinde bir hayata kavuşmuş Müslümanlara işte tam böyle yaşayacakları bir ortam-da böyle bir savaş emri geliyordu. Ey Müslümanlar tedbirlerinizi alın ve bölük bölük, ya da topluca savaşa çıkın.

Savaş için tedbir alınacak, hazırlık yapılacak. Savaş için tedbir güzel şey-dir, ama savaşan için güzeldir. Savaşmayan kimsenin tedbir alması abdest alıp da namaz kılmayan kimsenin durumu gibidir. Şu anda tedbir aldıklarını söyleyen Müslümanlar sırtlarında zırhlarıyla ya-tağa giren kimselerin durumuna benzer. Hiçbir şey yaptıkları yok ama tedbiri elden bırakmadıklarını söylüyorlar. Elli tane de zırh giyse bile böyle hiçbir şey yapmayan bir kimse o tedbir almış sayılmayacaktır. Resûl-i Ekrem Efendimiz Uhud'a giderken üst üste iki tane zırh giymiştir, ama unutmayalım ki Uhud'a giderken giymiştir.

72. "Şüphesiz aranızda pek ağır davrananlar vardır; size bir mûsîbet gelirse: "Allah bana iyilikte bulundu, çünkü onlarla beraber bulunmadım" der."

Ama sizden kimileri böyle bir emir karşısında ağır davranıyor. İnsan fıtraten savaştan hoşlanmaz. Savaş, insan nefsine ağır gelir. Çünkü savaşta ölmek vardır, öldürmek vardır, yaralanmak vardır, maldan ve candan fedâkârlıklar vardır. Bu yüzden insan fıtraten güçlükleri sevmez. Ama yeryüzünde zulmün, işkencenin, adâletsizliklerin, kullara kulluğun bitirilip yerine adâletin ve Allah'a kulluğun gerçekleştirilebilmesi için savaş kaçınılmaz bir sonuçtur. Yâni yeryüzünde savaş, barış ortamının gerçekleştirilmesi için bazen kaçınılmaz bir vakıa olabilir.

Zira yeryüzünde hakkın hâkimiyeti olmadan, fitne kaldırılmadan barış ortamını görmek mümkün değildir. İşte Allah'ın kullarını Allah'a kulluktan koparıp kendilerinin kulu ve kölesi haline getiren, Allah kanunlarını kaldırıp kendi kanunlarını yürürlüğe koyan, insanları Rablerine değil de kendilerine boyun eğmeye zorlayan ve böylece Allah'ın kullarını fitneye düşüren tüm tâğutlara kaşı savaşılmadan barışın sağlanması mümkün değildir.

İşte Allah savaşı emredince insanlardan kimilerine savaş ağır geliyor, zor geliyor ve Allah için bir savaşa katılmak istemiyorlar, ağır aldıranlar oluyor. Dünya hayatı, yaşamak arzusu, mal mülk sevgisi a-ğır basıyor. Sonra da:

Sonra da şâyet çıktıkları savaşta peygamberin ya da Müslümanların başlarına bir şeyler isabet edip de o savaşın sonunda onlara bir zarar ulaşınca da bu savaşa katılmayıp ağır davrananlar, Allah'ın ve Resûlünün mahza kendilerinin hayrına olan dâvetine icabet etmeyen bu zavallılar diyorlar ki; doğrusu Allah bana nîmet verdi. Allah beni korudu. Çünkü ben onlarla, o savaşa gidenlerle beraber olmadım. Onlarla birlikte gitmedim de onun için kazandım. Allah bana nîmette bulunup beni korudu da onların başına gelenler benim başıma gelmedi. Allah ve Resûlünün emrettiği bir konuda, bir savaş konusunda

Allah ve Resûlünün emrine muhalefet ederek Müslümanlarla birlikte olmamayı nîmet kabul eden, Allah için bir savaşta Müslümanlar gibi ölmeyi, yaralanmayı, sıkıntı çekmeyi göze alamayan, Allah için böyle bir fedâkârlığa razı olamayan, kendince bir kısım musîbetlerin dışında kalmayı başarı zanneden bu münâfıkların sözleri, anlayışları ne kadar da basit, düşünceleri ne kadar da sığ, hesapları ne kadar da yanlış, ne kadar zavallı değil mi? Bu dünyanın geçici zevk ve eğlencelerine kapılarak Allah için bir savaştan kaçan insanlar ne kadar da zavallı in-sanlar değil mi?

Halbuki Allah'ın ve Resûlünün her dâvetine koşan Müslüman, Uhut'ta şehid de olsa, Bedir'de mağlup da olsa veya şu anda dünya savaşlarında yenilmiş de olsa, görünürde kâfirler karşısında ezilmiş de olsa kazanan yine odur, galip gelen yine odur, üstün olan yine odur. Çünkü galibiyet ya da mağlubiyet, zafer ya da hezimet dünya şartlarına göre hesap edilmez. Galibiyet ve mağlubiyet âhiret şartları-na göre yapılır. Bir Müslüman dünyada mağlup olsa, dünyada kaybet-se bile, eğer âhireti kazanmışsa o galiptir. Şehid edilen, belinden testereyle kesilen, ya da kendisine iki kızından başka hiç kimsenin iman etmediği peygamberler dünya hesabına göre kaybetmişler gibi görün-seler de Allah'ın istediği bir hayatı yaşadıkları için âhiret hesabına göre galiptirler.

73. "Allah'tan size bir nîmet erişse, andolsun ki, sizinle kendi arasında bir dostluk yokmuş gibi: "Keşke onlarla beraber olsaydım da ben de büyük bir başarı kazansaydım" der."

Ama size Allah için katıldığınız bir savaşta Allah'tan bir fazl, Allah'tan bir zafer isabet ettiği zaman da o savaşa gitmeyenler, savaş konusunda ağır davrananlar, Allah için fedâkârlığı göze alamayanlar, tıpkı İsrâil oğulları gibi inandıkları Allah uğrunda fedâyı mal ve fedâyı cana değmez olanlar, böyle bir Allah'a inananlar, Müslümanlarla birlikte savaşa gitmedim diye, Müslümanlarla birlikte olmadım diye Allah için bir zarara uğramadıklarına sevinenler, biz akıllıyız, biz onlar gibi pisipisine ölüp yaralanmadık diyenler, ama Allah'ın fazlıyla, Allah'ın yardımıyla zafere koşan, ganîmetlere ulaşan Müslümanları gördükleri zaman da bu insan tipleri sanki o savaşa katılan Müslümanlarla arala-rında hiçbir yakınlık yokmuş gibi, sanki onlar Müslüman kardeşleri de-ğilmiş gibi diyorlar ki bakın:

Keşke ben de onlarla beraber olsaydım, onlarla aynı hayatı, aynı imanı, aynı teslimiyeti paylaşmış olsaydım da, onlarla birlikte Allah'ın aynı dâvetine icabet etseydim de, ben de büyük bir başarıya, büyük bir kurtuluşa ermiş olsaydım. Tabii bu tür münâfıkların mutluluk dediği, başarı dediği şey yine maldır, yine mülktür, yine saltanattır, yine ganîmettir, paradır, puldur, şandır, şöhrettir. Elbette Allah ve Resûlüne inanmayan, Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetinden habersiz bir hayat yaşayan insanın, dünya mallarına mülklerine, dünya saltanatlarına aldanıp cennete sırt çeviren bir insanın hayatı sağlıklı bir

şe-kilde değerlendirmesi mümkün değildir. Dünyayı da âhireti de bileme-yen bu insan ne anlar Allah yolunda savaşarak, Allah yolunda her şeyini fedâ ederek Allah ve Resûlünün vaâdettiği ebedî bir hayatı ka-zanmaktan? Ne anlar cennetten? Öyleyse ey Müslümanlar:

74. "O halde, dünya hayatı yerine âhireti alanlar, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır, öldürülür veya galip gelirse, Biz ona büyük bir ecir vereceğiz."

Ey dünya hayatı yerine âhireti satın alanlar! Fâniyi verip de bâkîye talip olanlar! Dünya hayatının basit zevklerini bırakıp da cennete ve Allah'ın rızasına talip olanlar! Allah yolunda, Allah'ın egemenliğini gerçekleştirmek için, ilâ-i kelimetullah için savaşın. Çünkü unutmayın ki Allah yolunda savaşanlar geçici ve basit dünya hayatını satıp karşılığında ebedî olan âhireti satın almışlardır. Kim dünya hayatının geçiciliğini, derbederliğini, fâniliğini, zavallılığını bilir de Allah yolunda savaşarak buradaki zevkini, sefasını âhiret hayatı, âhiret mutluluğu için fedâ etmeyi becerebilirse, fâniyi verip bâkîyi kazanmayı becerebilirse, Allah'ın rızasını kazanabilirse işte kazançta olan odur. Dünyayı da âhireti de en iyi değerlendiren odur. Öyleyse dünya hayatına karşılık âhireti satın almak isteyenler Allah yolunda savaşsınlar. Unutmayın ki kim de Allah yolunda savaşırken ölür ya da galip gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz diyor Rabbimiz. Yine unutmayın ki Allah adına savaşan bir Müslüman ölse de galiptir kalsa da.

75. "Size ne oluyor da: "Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, katından bize bir sahip çıkan gönder, katından bize bir yardımcı lütfet" diyen zavallı çocuklar, erkekler ve kadınlar uğrunda ve Allah yolunda sa-vaşmıyorsunuz?"

Yine bir savaş emri geliyor. Allah'a Allah'ın istediği kulluğu icra edemedikleri Mekke'den Medine'ye hicret eden, Allah adına her şeylerini terk eden, Medine'de Allah ve Resûlünün istediği biçimde İslâm toplumunu gerçekleştiren, adım adım dünya insanlığının fitne ve fesattan kurtuluşunu hedefleyen, tüm insanlığa gerçek kulluğu, gerçek hayatı, gerçek adâleti, gerçek hürriyeti ve insanlığı göstererek tüm insanlığı yalnız Allah'a kulluğa ve kurtuluşa dâvet eden Müslümanlara tekrar tekrar bu işin ancak savaşı göze alabilmekle mümkün olabileceğini anlatıyor.

Bu mânâda sanki Nisâ sûresinin ilk âyetleri aile konusunu, ikinci bölüm âyetleri sanki toplum ve devlet konusunu, üçüncü bölüm âyetleri de insanlığa huzuru, güveni, saâdeti, selâmeti, hürriyeti, adâleti, özgürlüğü anlatan âyetlerdir. Dünya üzerinde dünyaya taparak zalimce egemen olan güçlerin belini kırmak, egemenliklerine son verip, onların zulüm ve işkenceleri altında kıvranan mazlumların, mus'-taz'afların imdadına yetişmek üzere Müslümanların savaşa teşvik edildiğini görüyoruz. Bakın Allah diyor ki:

Size ne oluyor da sizler Allah yolunda savaşmıyorsunuz? Gerek erkeklerden, gerek kadınlardan, çocuklardan müs’taz’af oldukları halde, zayıf ve güçsüz oldukları halde kâfirlerin zulümleri altında ezilen ve ey Rabbimiz! Bizi ehli zalim olan bu ülkeden çıkar! Halkı zalim ve zorba olan şu kentten bizi kurtar! Şu şehrin zalimlerinin egemenliğinden bizi kurtar! Bize katından bir velî, bir sahip, bir kurtarıcı gönder diye dua dua yalvaranlar varken size ne oluyor da onların imdadına yetişmek için savaşmıyorsunuz? Ne oluyor size ki onları zalimlerin zulmünden kurtarmak, onları özgürlüğe kavuşturmak, onları bu zelil hayattan aziz ve şerefli bir hayata kavuşturmak, onlar üzerindeki zalim ve fâsık sultaların ellerini, boyunlarını kırıp zulümlerine engel olmak için savaşmıyorsunuz?

Bu âyette anlatılanlar Mekke’de veya başka yerlerde Müslü-man olup da Medine’ye hicret edemeyen, kendilerini kâfirlerin zulüm ve işkencelerinden koruyacak güçleri olmayan kadın, erkek ve çocuklardır.

Evet ne oluyor size ki zalim sultaların Müslümanlara eziyet ve işkencelerinin yasallaştığı bir dünyada bu zalimlerin ellerinde mazlum duruma düşürülmüş Müslümanların feryatları yükselirken savaşı göze alamıyorsunuz? Ne oluyor size ki yerlerinize çakılıp kaldınız? Ne oluyor size ki rahatınızın içine gömülüp kaldınız? Zevkiniz, sefanız, malınız, mülkünüz ağır bastı da Allah yolunda bir savaştan kaçar oldunuz. Duymuyor musunuz dünyanın her yerinden yükselen şu feryatları? Ey Rabbimiz! Ne olur bize yardım et! Bize katından bir yardımcı, bir kurtarıcı, bir velî gönder! Bizi şu zalimlerin elinden kurtar ya Rabbi! diye ağlaşan, kurtarıcı bekleyen insanların durumlarını görmüyor musunuz?

Kim yetişecek bu mazlumların imdadına? Bunların, bu biçare, bu mazlum ve zayıf insanların imdadına Allah’ın yardımında Müslümanlar yetişmek zorundadır. Allah bu vazifeyi Müslümanlara yüklemektedir. Öyleyse ey o günün peygamber rehberliğindeki Medineli ve şu anda da tüm dünya Müslümanları! Bu görev sizin görevinizdir. Allah’ın yasası böyledir. Yeryüzünde zalimlerin, zorbaların zulümleri altında ezilen, Allah’a kulluktan koparılıp ahalisi zalim olan ülkelerde bir takım yapay tanrılara kulluğa zorlanmış ve Allah’tan bir kurtarıcı bekleyen insanları kurtarmak için savaşmak zorundayız.

Zaten İslâm’ın savaşının hedefi budur. İslâm’ın savaşı yeryüzünde Allah kullarını Allah’a kulluktan koparıp, fitnelere düşürüp kendilerine kul köle edinen zalimlerin egemenliklerine son vermek, Allah kullarının önünü açarak özgür iradeleriyle bir hayat yaşamalarını sağ-lamaktır. Tüm sahte rablerin, tüm yapay tanrı ve tanrıça taslaklarının egemenliklerine son verip Allah egemenliğini gerçekleştirmektir. Yeryüzünde fitnenin kökünü kazıyıp Allah kullarının özgürce dinlerini seçebilmelerini sağlamaktır.

76. "İnananlar Allah yolunda savaşırlar, İnkâr edenler ise şeytan yolunda harp ederler. Şeytanın dostlarıyla savaşın, esasen şeytanın hilesi zayıftır."

Mü'minler, inananlar Allah yolunda savaşırlar, kâfirler, küfredenler de tâğutun yolunda savaşırlar. Kâfirler küfür yolunda savaşırlar. Evet bu sûre indiği dönemde Allah yolunda savaşanlar Medineli Müslümanlar, tâğut yolunda savaşanlar da Mekkeli müşriklerdi. Allah yolunda savaşanlar Medine'de Rasulullah'ın yanı başında, Rasulul-lah'ın riyasetinde savaşan Müslümanlar, tâğut yolunda savaşanlar da küfrün ve şirkin egemenliği altında yaşayan tüm dünyadır.

Evet dünyada her devirde, her dönemde mutlaka bu iki tür savaş hep olagelmiştir. Biri imanın savaşı, ötekisi de küfrün ve şirkin sa-vaşı. Zaten dünyadaki tüm savaşlar inancın savaşıdır. Bu inancın da iki tarafı vardır. Bir tarafta Allah'ın dini yücelsin, Allah'ın iradesi, Allah'-ın yasaları hâkim olsun, egemenlik Allah'a ait olsun için savaşan müslümanlar, öbür tarafta da küfrün, şirkin, insanların yasalarının, insanların egemenliklerinin hâkimiyeti için çırpınan kâfirler, müşrikler vardır ki Kur'an buna tâğutlar der.

Öyleyse haydi ey Müslümanlar, şeytanın dostlarıyla savaşın! Unutmayın ki şeytanın hilesi pek zayıftır. Dünya üzerinde belki şeytan taraftarları güçlü görülebilir. Şeytanın hilesi belki güçlü, etkili görülebilir. Şeytan taraftarlarını da yanına alarak tüm dünya egemenliğine soyunmuş olabilir. Şeytan ve dostları şeytan ve aveneleri tüm dünyayı saltanatları altına almış, tüm dünyaya hâkim olmuş olabilirler. Meselâ o gün Bizans imparatorluğu, bugün Amerika, Avrupa, Rusya, İngilte-re, Çin, Japonya şeytanlıkları, daha önce Firavunların şeytanlıkları, daha önce Âd kavminin, Semûd'un şeytanları, şeytanlıkları ne oldu? Allah'ın güç ve kudreti karşısında, Azîz olan, Cebbâr olan Allah'ın desteğindeki Müslümanlar karşısında ne duruma düştüler bir düşünün. Hepsi mağlup olmadılar mı? Hepsi perişan olmadılar mı? Hepsi helâk olmadılar mı?

Yeryüzünün en büyük şeytanları bile, yeryüzünün en süper orduları, güçleri bile Allah safında yer almış bir avuç Müslüman karşısında yok olup gitmiştir. Allah desteğindeki mü'minler karşısında şeytanlar da, şeytanların yeryüzündeki çömezleri, aveneleri de çok zayıf kalmaya mahkûmdur.

Çünkü işte Allah buyuruyor ki şeytan çok zayıftır. Şeytanın hileleri, şeytanın tuzakları, tedbirleri, gücü, kuvveti pek zayıftır. Allah safındaki, Allah desteğindeki mü'minlere karşı onun yapabileceği hiçbir şey yoktur. Tabii elbette şeytanın kendisi bu kadar zayıf olunca, o-nun orduları, onun çömezleri, onun safında yer alanlar haydi haydi zayıf ve güçsüz olacaktır.

Öyleyse gücü olan Allah, mutlak güç ve kudret sahibi olan Allah kendi safında yer alarak, kendi yolunda, kendi desteği altında şeytan ve dostlarıyla savaşmamızı emrediyor. Bu savaşta hep yanımızda olacağını, düşmanlarına ve düşmanlarımıza karşı bizi destekleyeceğini vaad ediyor. Bundan daha büyük bir şeref, bundan daha büyük bir müjde olur mu?

77. "Kendisine: "Elinizi savaştan çekin, namaz kılın, zekât verin" denenleri görmedin mi? Onlara savaş farz kılındığında, içlerinden birtakımı hemen, insanlardan Allah'tan korkar gibi, hattâ daha çok korkarlar ve Rabbimiz! Bize savaşı niçin farz kıldın, bizi yakın bir zamana kadar tehir edemez miydin?" derler. Ey Muhammed, de ki: "Dünya geçimliği azdır, âhiret, Allah'a karşı gelmekten sakınan için hayırlıdır, size zerre kadar zulmedilmez."

Mekke'de İslâm'ın başlangıç dönemlerinde henüz Allah tara-fından savaşa izin verilmediği bir atmosferde Müslümanlar namaz kıl-makla, zekât vermekle emrolunmuşlardı. Rabbimiz mü'minlerin sava-şabilecek durumlarının, güçlerinin olmadığını bildiği için onlara: Ellerinizi savaştan çekin, şu anda savaşacak gücünüz yoktur, şimdi sizler savaşı değil de namazı ve zekâtı icra edin. Bireysel bir kulluk olarak namazı ikâme edin ve toplumsal kulluğunuz olan zekâtınızı verin. Böylece bedenlerinizde ve mallarınızda Allah'ın söz sahipliğini kabul edin diyordu. Bu hem o günün Müslümanlarına hem de kıyamete kadar onların durumunda bulunan, savaşabilecek gücü ve özgürlüğü bulunmayan Müslümanlara Rabbimizin bir ilhamı, bir yasasıdır. Yâni güçsüz ve köle durumundaki Müslümanlara bir hafifletme yasasıdır.

Benzer durumdaki Müslümanlar namazlarını ikâme edecekler, namazla Allah'tan mesaj alacalar, namazla Allah'a rapor verecekler, namaz vasıtasıyla Allah'la diyaloglarını kesmeyecekler, namazda aldıkları mesajla hayatlarını düzenleyecekler, namazda aldıkları mesajı kardeşlerine ulaştırarak zekât verecekler, infakı yaşayacaklar, bencilliği terk edecekler. Toplum içindeki fakirleri, zayıfları, yetimleri kendi hayat standartlarına çekme kavgası verecekler. Savaş öncesi bir savaş yaşayacaklar. Kendilerini savaşa ve fedâkârlığa hazırlayan bir ha-yat süreci içine girecekler. Kardeşçe yaşayabilecekleri, Müslümanca bir dayanışma ortamı hazırlamaları gerekiyordu. Savaşa girip de öldükleri, şehâdet şerbetini içtikleri zaman da arkada bıraktıkları konusunda hiç sıkıntı duymayacak bir güvenle savaşa gidebilme ortamını hazırlamaları gerekiyordu.

İşte bunun için Allah'ın istediği biçimde canlarını, bedenlerini ve mallarını Allah'ın emrine teslim bilincini sağlayacak bir namaz ikâme etmeleri ve zekât vermeleri isteniyordu kendilerinden. İleride grup grup ve tereddüt etmeden Allah için bir savaş ortamında o canlarını ve mallarını fedâ edebilme deneyiminden geçiriyordu Allah, mü'min-leri.

Düşünün ki daha savaşa gitmeden, bir savaş ortamıyla kaşı karşıya gelmeden arkasında bıraktıkları malları mülkleri, hanımları ve çocukları konusunda emin olmayan bir kimsenin savaşta başarılı olabilmesi ne kadar mümkün olacaktır? Daha savaşa gitmeden önce e-konomik, sosyal ve siyasal kaygılarla birbirlerine güvenmeyen, birbir-lerine hayır etmeyen insanlar birlikte ölüme nasıl gidebileceklerdir? O-muz omuza girdikleri bir savaşta birbirlerine ihanet etmeyeceklerine güvenmeyen insanlar nasıl savaşabileceklerdir? Ama bir toplum ki kalpleri, kafaları Allah'a birlikte boyun bükmekte birleşmiş, aynı safta omuz omuza namazda birleşmiş, mallarına malları, canlarına canları gözüyle bakabilmeye alışmış, Allah ve Resûlünün komutasında birleşmiş, Allah ve Resûlünün istediği bir şekilde fedâkârlığa, vefakârlı-ğa, diğer gamlığa ısınmış, ne mal, ne mülk, ne dünya, ne saltanat se-bebiyle birbirlerinin hakkını, hukukunu gasbetmeyi zerre kadar bile olsa düşünmeye yönelmeyecek bir ortamda savaş emrini aldıkları zaman elbette o insanlar, o toplum çok rahat bir şekilde Allah yolunda yürüyebilecek ve hiç tereddüt etmeden canını da malını da Allah için gözden çıkarabilecektir.

İşte Mekke'de Rabbimiz Müslümanları bu ortama hazırlamak için namaz kılın, zekât verin ve ellerinizi savaştan çekin buyuruyordu. Ama onlardan bir grup ah ne olurdu bize bir savaş emri verilseydi de savaşsaydık diyordu. Savaşı temenni ediyordu. Ama ne zamanki Medine'de savaş emri verilince içlerinden bir grup sanki Allah'tan korkar gibi insanlardan korkuyorlar, hattâ daha fazlasıyla. Evet Allah için girecekleri bir savaşta ölümden, yaralanmadan, sıkıntıya düşmekten korkuverdiler. Gerçekten zor bir imtihan değil mi?

Bunlar Allahu âlem savaşa izin verilmeyen dün de, savaş emrini aldıkları o gün de Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman etmemiş, dilleriyle iman iddiasında bulundukları halde, iman gösterisinde bulundukları halde kalpleriyle inanmamış, menfaat ve çıkar ilişkisi içinde bulunan kimselerdir. Rabbimiz kendilerine namaz kılarak zekât vererek nefislerinizi temizleyin, böylece Allah için çıkacağınız bir savaşa, Allah için bir fedâkârlığa kendinizi hazırlayın emrine de daha önce teslim olmayıp çıkar duygusuyla hareket eden insanlardır. İşte kendilerini namaz ve zekâtla maldan ve candan fedâkârlık yaparak böyle bir ortama hazırlamayan bu insanlar bir savaş emriyle karşı karşıya kaldıklarında korkmaya başladılar. İnsanlardan gelebilecek birtakım tehlikelerden ürküverdiler.

İman ve teslimiyet yönünden çok zayıf olan bu insanlar namaz ve zekât gibi herhangi bir tehlike teşkil etmeyen kulluklar karşısında dindar kesiliyorlar ama savaş gibi kendilerince tehlike boyutunda bir sorumlulukla karşı karşıya kaldıklarında korkudan oldukları yerde yığılıp kalıyorlar. Veya bir çıkar duygusuyla İslâm öncesi savaşlarda ganîmet sevdasıyla gece gündüz

koştururlarken şimdi savaşın hedefi Allah için olunca yavaş davranıyorlar. Ölüm korkusuyla savaşı kerih görüyorlar.

Halbuki ölüm her zaman bizim için mukadderdir. Her zaman bizi takip eden, bizi hiçbir zaman bırakmayan ve hesap edemeyeceğimiz bir zamanda gelip bizi bulacak olan bir gerçektir. Öyle değil mi? İnsanlar savaş yapmadan da ölmüyorlar mı? Kurtulabilen var mı ölümden? Dünya üzerinde savaşan toplumlarda ölüm var da savaşma-yan toplumlarda yok mu? Şu anda dünya üzerinde yüz yıllarca ömür sürdükleri halde biz savaşmayacağız, yurtta sulh cihanda sulh içinde bir hayat yaşayacağız diyerek özgürlük ve şereflerini birilerine teslim edip zelilce bir hayata razı olan toplumlara ölüm gelmedi mi?

Evet gözden geçirin dünya tarihini. Şereflice özgürlük savaşı verenler öldü de savaştan korkarak zillet içinde bir hayata razı olanlar ölmediler mi? Ölümü değil de yaşamayı seçenler ölümden kurtuldular mı? Cenneti seçenler öldü de dünyacı kesilenler kurtuldular mı? Allah için, cennet için, ebedî hayat için gözünü kırpmadan savaşa atılanlar öldüler de Âd ve Semûd gibi âhireti unutup da dünyayı kıbleleştirenler, Firavunlar gibi dünyaya kazık çakma sevdasına kapılanlar ölmediler mi? Yeryüzünün en büyük saltanatına sahip Süleyman ve Dâvûd (a.s)'lar öldüler de Nemrutlar, Karunlar yaşamaya devam mı ettiler? Kim kurtulmuş ölümden?

Hangi taraf olursa olsun, ister tercihini Allah'tan yana kullanan, hayatını Allah için yaşayan Müslümanlardan olsun, isterse hayatlarına Allah'ı karıştırmayarak kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamadan yana olan kâfir ve müşrik dünyadan olsun, ister savaşan isterse savaşmayan taraf olsun Allah herkes için ölümü yazmıştır, kimse bu yasanın dışına çıkma imkânına sahip değildir. Savaşanlar da ölecekler bu dünyada savaşmayıp barış taraftarı olanlar da.

İşte mademki hayat böyle devam edip gidiyor, ve Rabbimiz de yeryüzünde mutlak mânâda biz Müslümanlara savaşı emrediyor, ey Müslümanlar! Yeryüzünde insanlara zulmeden, insanların özgürlük-lerini ihlâl eden, insanları fitnelere düşürerek onları zorla Allah'a kulluktan koparıp kendilerine kul köle edinen, insanları zorla kendi yasalarına uymaya çağıran kâfirlerin, zalimlerin, hıristiyanların, yahudile-rin karşılarına geçip egemenliği onların ellerinden alıp yeryüzünde âdil bir hayatı gerçekleştirmemizi istiyorsa bunu gerçekleştirmek zorundayız. O zaman Rabbimizin bu emirleriyle karşı karşıya olan biz Müslümanlar asla savaşı terk ederek kâfirin egemenliği altında zillet içinde bir hayata razı olamayız. Kâfirlerin, zalimlerin, müşriklerin egemenliği altında bir barışa bir Müslümanın evet demesi mümkün değildir.

Kaldı ki biz böyle bir hayata evet desek bile dünya üzerindeki kâfirler de hiçbir zaman savaşsız bir dünyaya evet diyememişlerdir. Dünyada böyle savaşsız bir hayata evet diyen tek tük felsefi ekoller çıkmış olsa da Hz. Adem'in oğlu Kabil'in Habil'i öldürdüğü o ilk gün-lerden buyana dünyada hiçbir zaman savaş bitmemiş, bitmesi de mümkün değildir. Rabbimizin beyanıyla kâfirlerin yeryüzünde müslü-manlara karşı kıyamete kadar amansız bir savaşı sürdürecekleri kesin olduğu gibi, kâfirlerin kendi aralarındaki savaşları da hiç kesilme-den devam edecektir.

Her ne kadar kâfirlerin efendim işte İslâm savaş dinidir, Müslümanlar barbar insanlardır, onların işi gücü kılıç ve kandır onlar bundan başkasını bilmezler gibi iddialarla Müslümanları savaştan uzaklaştırmayı planlıyorlar ve kendi egemenlikleri altında köle bir hayata razı etmeye çalışıyorlarsa da ve bu alçakların propagandaları karşısında kimi zavallı Müslümanlar da aman efendim İslâm savaş dini de-ğildir, İslâm barış dinidir filan diyerek köleliklerini ihraz etme, kullukla-rını tazeleme sadedinde bir şeyler söyleyerek Müslümanları uyutmaya çalışıyorlarsa da şunu kesinlikle bilelim ki dünya üzerinde hiçbir insan, hiçbir inanç mensubu, hiçbir din mensubu, eğer dininin bilincin-deyse, inancının farkındaysa bir başka dinin, bir başka inancın egemenliği altında yaşamaya razı olmaz.

Ne Müslüman, ne kâfir, ne müşrik, ne putperest hiç kimse kendi inancının dışındaki bir inancın egemenliği altında yaşamaya razı olmaz. Herkes inancını yaşayabileceği bir dünya ister. Buna ulaşa-bilmek için insanlar her şeylerini fedâ ederler. Ama ne zamanki insan-lar birtakım egemen güçlerin eğitiminden geçmişler, egemen güçlerin asimilesine uğramışlarsa o zaman bu egemenlerin köleliğinde yaşadıkları zillet içindeki bir hayatı cennet hayatı zannedebilirler. Çünkü artık egemen güçlerin elinde beyinleri dumura uğratılmış, kalpleri duygusuzlaştırılmış, hürriyetleri, özgürlükleri ellerinden alınmış, düşüncelerine ipotekler konulmuştur.

İşte böyle toplumlar için fark etmeyecektir artık. Onlar yemesi-ne, içmesine, plajına, pikniğine, zevkine sefasına ulaştı mı farketmez. Dünya değil mi ne olursa olsun, nasıl olursa olsun. Ama gerçekten bir inancı olan, bir dini olan ve dininin, inancının bilincinde olan, fıtratı bo-zulmamış, özgür iradesiyle karar verebilecek bir durumda olan ne Müslüman ne kâfir asla bir başka sistemin, bir başka dinin, bir başka inancın egemenliği altında zillet içinde bir hayata razı olmayacaktır. Buna hiç kimse evet demeyecektir.

Madem ki fıtrat bunu gerektiriyor ve madem ki insanı yaratan ve onun fıtratını en iyi bilen Rabbimiz de bize böyle bir savaş emri veriyor, o zaman Müslümanlar da yeryüzünün en şerefli insanları olarak, Allah'ın mülkünde Allah adına hareket eden Allah'ın kulları olarak tâ-ğutların, kâfirlerin, müşriklerin egemenliği altında bir hayata razı olmadıkları gibi, böyle bir hayata

zorlanmış Allah kullarını da böyle zillet içinde bir hayattan, zalimlerin kulu kölesi olmaktan kurtarıp, özgür iradeleriyle Rablerine kulluğa yönelebilecekleri âdil bir dünyaya kavuşturabilmek için bu kâfirlerle savaşmak zorundadırlar.

Ama bakın Allah'ın bu savaş emrini alan Medineli Müslümanlardan kimileri serzenişte bulunuyorlar. Ya Rabbi! Bu savaşı bize niye yazdın? Ya Rabbi hiç olmazsa yakın bir geleceğe kadar bunu tehir et-seydin! Bizim için biraz erteleseydin bunu. Çok erken oldu bu iş. Bari bir hazırlık yapsa, kendimizi bir toparlasaydık, çok ani oldu bu iş. Zaten zulümden yeni kurtulmuştuk. Mekke zulüm ortamından yeni gelmiştik Medine'ye. Evet savaşın ertelenmesini istiyorlardı. Halbuki daha önce Mekke'de savaş istiyorlardı. Ne olur Allah'tan bize bir savaş emri gelse de savaşsak diyorlardı. Önce böyle dedikleri halde şimdi isteyip durdukları emir kendilerine geliverince korkaklık gösteren bu insanlara, hastalık içinde bulunan bu insanlara diyor ki bakın Rabbi-miz:

De ki dünya metaı çok azdır. Dünya hayatı, dünya geçimi çok azdır. Dünya metaı hem azdır, hem de geçicidir, fânidir. Yâni şu anda dünyanın ne kadarına sahip olsanız, ne kadarına egemen olsanız, tüm dünya mülkleri, tüm dünya saltanatları sizin de olsa bilesiniz ki çok azdır âhiretin ve âhiret saltanatının yanında. Madem ki dünya metaı çok azdır, madem ki tüm dünya sizin olsa bile bir gün bitecektir, öyleyse bir gün bitecek olan bir dünya metaı hesabıyla Allah için bir savaştan geri kalarak ebedî bir âhiret hayatını, ebedî bir cenneti fedâ etmek akıl kârımıdır? Muttakiler için, Allah'la yol bulanlar için, hayatlarını Allah için yaşayanlar için, Allah'ın koruması altına girip Allah'ın istediği gibi yaşayan, Allah adına canlarını ve mallarını fedâya hazır olanlar için âhiret yurdu gerçekten çok hayırlıdır.

Böyle yapanlar yarın bir kıl kadar, bir iplik kadar bile zulme uğramayacaklardır. Allah adına yaptıklarının, yaşadıkları hayatın karşılığını mutlaka göreceklerdir. Bir tek nefesleri, bir damla terleri bile zayi olmayacaktır. Allah için yaptıkları en küçük amellerini bile yarın hazır bulacaklardır. Çünkü Allah için yapılan hiçbir amel boşa gitmez. Allah için yapılan amel dünya ve içindekilerinin tamamından daha değerli ve üstündür.

Bir de insanların en büyük hastalıklarının konusu olan ölümü değerlendirmesi de enteresandır Rabbimizin. Müslümanlar ölüm korkusuyla savaşın ertelenmesini istiyorlar, ölüm korkusuyla savaş konusunda ağır davranıyorlardı ya, bakın bu konuda buyurur ki:

78. "Nerede olursanız olun, sağlam kaleler içinde bulunsanız bile ölüm size yetişecektir. Onlara bir iyilik gelirse: "Bu Allah'tandır" derler, bir kötülüğe uğrarlarsa "Bu, senin tarafındandır" derler. Ey Muhammed, de ki: "Hepsi Allah'tandır." Bunlara ne oluyor ki, hiçbir sözü anlamağa yanaşmıyorlar?"

Her nerede olursanız olun, hangi durumda, hangi konumda bulunursanız bulunun mutlaka ölüm size ulaşacaktır. Ölüm sizi idrak edecektir. Siz ölüme doğru yol alıyorsunuz. Velev ki sağlamlaştırılmış kaleler içinde, tahkim edilmiş surlar içinde, güçlendirilmiş bürolarınızın içinde, şatolarınızın, villalarınızın içinde, fabrikalarınızda, sığınaklarınızın, zırhlarınızın içinde olsanız bile ecel geldi mi sizi mutlaka yakalayacaktır. Öyleyse niye korkuyorsunuz savaştan? Allah için bir savaş ortamında ölüm size yakın da evlerinizde uzak mı? Halbuki bu konu-da savaşın en ön safında yer alanla evinde oturanın hiçbir farkı yoktur. Mesele ecelin dolup dolmaması meselesidir. Eceli gelen evinde de olsa ölecek, gelmeyen savaşın en ön safında da olsa ölmeyecek-tir.

Kendilerine bir iyilik dokunduğu zaman, istedikleri, sevdikleri cinsten bir imtihan sorusuyla karşılaştıklarında derler ki bu Allah'tan-dır, bu Allah katındandır. Yâni kendilerine zafer ya da mağlubiyetsiz, ölümsüz, yaralanmasız bir savaş ortamı sunulduğunda, kendilerine bol bol nîmetler yağdırıldığında derler ki bu Allah'tandır, bu Allah katındandır. Ama kendilerine istemedikleri, beğenmedikleri cinsten bir kötülük isabet ettiği zaman da bunu peygambere izafe ederek diyor-lar ki senin yüzünden oldu bunlar, senin yüzünden geldi bunlar, bu belâlar başımıza senin yüzünden geldi. Sen olmasaydın bütün bunlar başımıza gelmezdi diyorlar. Halbuki başınıza gelen her şey Allah'tan-dır, iyilikler de kötülükler de Allah'tandır. Size isabet eden iyiliklerden de kötülüklerden de peygamber asla sorumlu değildir. İyilik ya da kötülük size ne gelmişse hepsini gönderen Allah'tır. Hepsi Allah katındandır. Eğer Müslümanların başına bir iyilik gelmişse bu onların iyilik yapmalarından dolayıdır. İyilik yapanlara Rabbimiz iyilik göndermiştir. Eğer bir kötülük gelmişse de bu onların kötülük yaparak kötülüğü hak etmiş olmalarından, kötülüğü hak edecek bir davranışta bulunmalarındandır.

Öyleyse bu insanlara, bu kavme ne oluyor da söz anlamıyor-lar? Ne oluyor bu adamlara ki laf dinlemiyorlar, Allah'ın bu âyetlerini dinlemeye ve anlamaya yanaşmıyorlar?

Evet öyleyse başlarına gelenlerden peygamber değil insanlar bizzat kendileri sorumludurlar. Öyleyse insanlar insan oluşlarını ve beraberinde getirdiği sorumluluklarını çok iyi bilmek zorundadırlar. Yaşadıkları hayatın çeşitli evrelerinde kendilerine kendilerinin hoşlarına gitmeyecek bir şeyler gelmişse, bir kısım kötülükler isabet etmiş-se ki bunların tamamı kendi tercihlerinin, kendi amellerinin karşılığı olarak Allah'ın âdil bir şekilde takdir buyurduğu şeylerdir kendilerine iyilikler ya da kötülükler, cezalar ya da mükafatlar gelmişse bilsinler ki:

79. "Sana ne iyilik gelirse Allah'tandır. Sana ne kötülük dokunursa kendindendir. Ey Muhammed! Seni insanlara peygamber gönderdik, şahit olarak Allah yeter."

Sana bir iyilik geldiği zaman o Allahtandır, Allah'ın lütfuyla gel-miştir. Ama sana bir kötülük geldiği zaman da unutma ki ey insan bu senin kendindendir, kendi ellerinle kazandığın şeyler sebebiyledir. Ve biz seni insanlara bir Rasul bir elçi olarak gönderdik. Buna da Allah şahittir ve şahit olarak da Allah yeter.

Arkadaşlar, bakın dikkat ediyorsanız insanların kendi kendi-lerine üretmeye çalıştıkları bir iyilik kötülük probleminin çözüm uygu-lamasını Rabbimiz ilk olarak pratikte peygamberi üzerinde gösteriyor. Sana bir iyilik bir kötülük geldiği zaman buyuruyor. Zira Rasulullah Efendimiz zaten iyilik ve kötülük olarak Allah kendisine ne göndermiş-se Rabbimizin takdirine razı ve teslim olmuştur. Allah'ın takdirine boyun bükmüştür. Allah'tan kendisine bir kötülük, bir mûsîbet geldiği za-man ey Rabbim bunu bana niçin gönderdin? Beni bununla niye imti-han ettin? Beni buna niye lâyık gördün? diye bir itirazda, bir serzeniş-te bulunmuyordu Allah'ın Resûlü.

Öyleyse bu hitap Rasulullah Efendimizin şahsında onun kavmine, onun toplumunadır. İlk önce ona söylüyordu Rabbimiz ve kızım sana söylüyorum gelinim sen anla buyuruyordu. Yâni eğer Uhut ta Müslümanlar bir yenilgi almışlar, bir hezimete maruz kalmışlarsa, bir felâketle karşı karşıya kalmışlarsa kesinlikle bilesiniz ki bu konuda suçlu Allah değildir, peygamber hiç değildir, suçlu kendileridir. Müslümanların bir yanlış taktiği, bir taktik hatası, acelecilikleri, acele mal mülk peşine koşmaları, Rasulullah'ın yerleştirdiği okçuların konumlarını, mevzilerini terk ederek ganîmete yönelmeleri, Rasulullahın emrine muhalefetleriydi. İşte sebep buydu ve bundan dolayı da zaten Allah onları affetmişti, affettiğini bildirmişti. Ama illa da mağlubiyetin bir sebebi aranacaksa işte sebep kendi hatalarından kaynaklanıyordu. Böylece Allah yaptıkları yanlışlıkları sebebiyle hem onlara bir acıyı, bir hezimeti tattırırken hem de zaferin, galibiyetin sadece kendi elinde olduğunu onlara gösteriverdi. Evet:

Allah peygamberine şahittir. Allah peygamberinin peygamberliğine şahittir. Nesine şahittir Allah onun? Bir kere peygamberinin ti-tizlikle kendisinin emirlerine ve nehiylerine harfiyen teslim olduğuna, kendisine asla isyan etmediğine, Allah'ın istediği bir hayatı yaşadığına ve yaşadığı tertemiz hayatla insanlara en büyük örnek oluşuna şahittir Allah. Allah şahittir ki peygamber insanlara en güzel bir örneklik sergilemektedir. Kıyamete kadar gelecek insanlara örnek olsun diye sürekli Allah tarafından kontrol altında tutulduğuna şahittir Allah. Evet peygamberin hayatı örnek hayattır ve onun Resullüğüne, onun örnekliğine Allah şehâdet ediyor.

Ve buradan anlıyoruz ki Allah onun hayatını onaylamıştır. Eğer Rasulullah Efendimizin hayatında onaylanmayacak bir davranışı olmuşsa hemen uyarı göndererek Rabbimiz onu düzeltmiş veya onaylanmış şeklini ona

göstermiş ve örnek olan peygamberin örnek alacaklara yanlış bir davranışının intikalini önlemiştir. Evet yaşadığı 23 yıllık bir Risâlet, bir örneklik hayatından sonra Kur'an'la birlikte onun hayatı, onun sünneti bizim için bağlayıcı bir örnek olarak devam edecektir.

80. "Peygambere itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse bilsin ki, Biz seni onlara bekçi göndermedik"

Bir önceki âyette Allah'ın, Resûlüne şehâdeti, Allah'ın pey-gamberinin hayatını, örnekliliğini tescili elbette bizim ona itaat etme-mizi, onun örnekliliğine evet dememizi, onun örnekliğinde bir hayatı kabul etmemizi de beraberinde getirecektir. İşte bakın Allah'ın şeha-detinin ve onayının gündeme getirilmesinden sonra devam eden bu âyetinde de öyle buyuruluyor. Resule itaat eden Allah'a itaat etmiştir buyuruluyor. Yâni biz hem Allah'a iman ve itaat etmek hem Resûlüne iman ve itaat etmekle mükellefiz. Yâni hem ***"Eşhedü en lâ İlâhe illallah"*** diyerek Allah'a iman ve Ondan başka İlâh olmadığına şe-hâdet ederken hem de "***Ve eşhedü enne muhammeden abdü-hu ve Resûlühü"*** diyerek Rasulullah efendimizin örnekliliğine şe-hâdet etmek zorundayız. Yâni bizler hem Kur'an okumak, Allah'ın kitabıyla birlikte olmak hem de sünnet okumak, sünneti tanımak ve onunla birlikte olmak zorundayız.

Önceki âyetlerde demeye çalıştığım gibi dinde Allah'la peygamberin arasını ayırmaya hakkımız da yetkimiz de yoktur. Efendim, işte peygamberin görevi sadece bize kitabı ulaştırmaktır, o sadece bir postacı olarak bize Kur'an'ı ulaştırmıştır, peygamberin bunun dışında başka bir görevi, başka bir fonksiyonu yoktur. Binaenaleyh bize Kur'-an yeter. Bizim Allah'ın kitabının dışında başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktur. Biz Kur'an'la beraber olduk mu, Kur'an'la amel ettik mi bize yeter, bizim Resule de, onun örnekliliğine de ihtiyacımız yoktur mantığının zulüm olduğunu da asla unutmamalıyız. Bu en büyük bir zulümdür. Kime karşı zulümdür? Allah'a karşı, Allah'ın âyetlerine karşı, Kur'an'a karşı, peygambere karşı işlenmiş en büyük bir zulümdür bu.

Allah'ın bu kadar apaçık âyetlerini duyduktan, tanıdıktan sonra bir Müslümanın böyle bir zulmün içine düşmesi mümkün değildir. Çünkü eğer gerçekten peygambere ihtiyaç olmasaydı, peygamberin varlığı, peygamberin uygulamaları, peygamberin hayatı, peygamberin sünneti bizim için hiçbir değer ifade etmeyecek olsaydı o zaman Allah bu kitabı gönderirdi herkese, atardı herkesin posta kutusuna ve herkes, insanlar bu kitapla karşı karşıya kalır, öylece herkes ne anlamış-larsa onunla sorumlu olurlardı. Kitaplarından anladıkları gibi bir hayat yaşarlar olur biterdi. Ama bakıyoruz ki Hz. Ademden bu yana yeryüzünde peygambersiz bir toplum olmadığını, peygamber örnekliğinde görüyoruz din gönderildiğini görüyoruz. Allah her topluma o toplum içinden seçtiği peygamberleri önekliğinde din göndermiştir. Acaba bunu neyle izah

edeceğiz. Kitapsız ve sahifesiz dönem var, toplum var, ama peygambersiz hiçbir toplum yoktur. Bu neyin nesidir? Allah ne anlatıyor bu sünnetiyle bize?

İşte bu bize anlatıyor ki mutlak olarak peygamberlere itaat edilecektir. Allah kendilerine itaat edilsin diye peygamber göndermek-tedir. Öyleyse Resule itaat olmayan, peygamberin örnekliliğini redde-den bir din anlayışını yasallaştıracak olursak acaba bu âyetleri nereye koyacağız? Eğer bu âyetlerde anlatılan peygambere itaatten kasıt ona indirilen Kur'an'a itaat anlamına geliyorsa o zaman zaten kitabının her bir bölümünde kendisine ve kitabına itaati vurgulayan Rab-bimizin bir de ayrıca Resûlüne itaati gündeme getirmesinin ne anlamı olacaktı? Ne gerek vardı buna? Bakın bir önceki âyetinde Rabbimiz Resûlünün Risâletine, Resûlünün hayatına şehâdette bulunduktan, onun hayatının temizliğine, örnekliliğine dikkat çektikten sonra ona itaati emrediyor. Evet acaba Rabbimizin Resûlünün hayatını tescil edip onayladığını ısrarla bize bildirmesinin anlamı ne olabilir? Eh madem o peygamberin hayatı, onun sünneti bizi ilgilendirmeyecekti de neden ısrarla örnekliliğinden söz ediliyor? Bunu bir düşünelim.

Kim de peygambere itaatten yüz çevirirse, onun örnekliliğini reddeder, ona itaatten çıkarsa artık onu kendileri bilecektir. Çünkü biz seni onların üzerine muhafız kılmadık, muhafız göndermedik diyor Rabbimiz. Allah'ın istediği gibi Resûlünü dinde temel bilip, kullukta ör-nek bilip onun örnekliliğinde onun gibi bir hayat yaşamaya çalışanlar hem dünyalarını hem de âhiretlerini kazanacaklar, kendileri için güzel bir örneği değerlendirmiş olacaklardır. Ama onu kabul etme-yenlerse o zaman da kendileri bilir cehenneme kadar yolları vardır. Artık onlar için Rasulullah'ın zorlama durumu yoktur. Benim Resullüğümü, benim örekliliğimi kabul edin, benim hükmüme razı olun diye onları zorlamasına gerek yoktur. Canları isterse. Cennet yolu peygamber rehberliğindedir, cehennem yolu da şeytan rehberliğindedir. Dileyen peygam-ber örnekliliğinde cennete, dileyen de şeytan rehberliğinde cehenneme gidebilir. Hal böyleyken insanlardan kimileri:

81. "Peki" derler, fakat senin yanından çıktıklarında, içlerinden birtakımı, geceleyin senin dediklerinden başka bir şey kurarlar. Allah gece tasarladıklarını yazıyor, onlara aldırış etme, Allah'a güven, vekil olarak Allah yeter"

İnsanlardan kimileri "taah" derler. Tamam, biz itaat ettik derler. Yâni kabul diyorlar, emrin başımızın üstüne diyorlar, semi'na ve eta'-na diyorlar, işittik ve itaat ettik diyorlar. Yüzüne karşı, huzurunda böyle diyorlar ama senin yanından ayrıldıktan sonra onlardan bir grup ge-ce karanlıklarda, tenhalârda bir şeyler konuşmaya başlıyorlar ki bu huzurunda söylediklerinin tamamen dışında bir şeyler programlıyorlar, birtakım komplolar hazırlıyorlar. Senin huzurunda evet itaat ettik, tamam kabul ettik, tamam inandık diyorlar, ama senin huzurundan ayrıldıktan sonra da; yok yahu biz aslında inanmadık, inanmayız, ama işte bu sözlerimizle onu idare ediyoruz diyorlar.

Halbuki Allah onların bu yaptıklarını yazıyor, meleklerine yazdırıyor. Halbuki Allah bu karanlıklarda, gecelerde, tenhalârda, yeraltı dünyalarında Müslümanlara karşı ne tür karanlık, kirli ve gizli işler çevirdiklerini bilmektedir. Peygamberim sen yüz çevir onlardan. Sen hesaba katma, kafana takma onları. Sen hiç korkma onlardan ve Rab-bine tevekkül edip sadece Ona güven ve dayan. Tüm düşmanlarına karşı Rabbine güvenip hasbünallal ve niğmel vekil de. Çünkü vekil olarak Allah yeter. Allah'a tevekkül edip güvenen kişiye, Allah desteğinde olan kişiye tüm dünya düşman olsa bile yapabilecekleri hiçbir şey yoktur.

82. "Kur'an'ı durup düşünmüyorlar mı? Eğer o Allah'tan başkasından gelseydi, onda çok aykırılıklar bulurlardı."

Bu adamlar hiç Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Kur'an'ı tedebbür edip anlamaya çalışmıyorlar mı? Okumuyorlar mı Kur'an'ı? Eğer bu kitap Allah'tan değil de Allah'tan başka birileri tarafından indirilmiş, uydurulmuş olsaydı elbette bu kitabın içinde pek çok ihtilaflar pek çok çelişkiler tenakuzlar olurdu? Bakmıyorlar mı bu insanlar kitaba? Oku-muyorlar mı onu? Düşünmüyorlar mı âyetler üzerinde? Halbuki bu kitapta hiçbir ihtilaf, hiçbir çelişki yoktur. Bu kitapta birbirleriyle tenakuz halinde âyetler yoktur. Rasulullah'ın hayatı da böyledir. Ama bunu, Kur'an'ı da Rasulullah'ın pak hayatını da ancak okuyanlar, ilgilenen-ler, üzerinde düşünüp kafa yoranlar anlayabileceklerdir.

Bundan sonra Rabbimiz Müslüman bir toplumun ve o toplumun üyelerinin tavrının nasıl olması gerektiğini de şöylece ortaya koyuyor.

83. "Kendilerine güven veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu yayarlar; halbuki o haberi Peygambere veya kendilerinden buyruk sahibi olanlara götürselerdi, onlardan sonuç çıkarmaya kadir olanlar onu bilirdi. Allah'ın size bol nîmeti ve rahmeti olmasaydı, pek azınız bir yana, şeytana uyardınız."

Bu insanlardan kimileri gerek emniyete dair gerekse korkuya dair birtakım haberler duydukları zaman, kulaklarına birtakım dedikodular ulaştığı zaman hemen hiç düşünmeden, değerlendirmeden onu yayıyorlar. Zafer, hezimet, savaş, ganîmet, mûsîbet gibi birtakım haberler duyduklarında hemen onu Müslümanların arasında yayarak mü'minler arasında fitne ve fesat çıkarmak isterler. Yâni bu haberleri kendi kendilerine yorumlayarak, kendi kendilerine değerlendirerek kendi yorumlarıyla toplumu karıştırmak, karmaşaya düşürmek isterler.

Eğer böyle yapmayıp ta o duydukları haberi, dedikoduyu peygambere ve kendilerinden olan emir sahiplerine, yâni o haberi iyi bir şekilde değerlendirip ondan hüküm çıkarabilecek ve bu haber, bu olay karşısında Müslümanların nasıl bir tavır takınacakları konusunda sıhhatli karar verebilecek peygamberin

komutanlarına getirip bildirselerdi o zaman bu Müslümanlar için daha hayırlı olurdu. Onlar bunu güzel bir şekilde değerlendirir, ders çıkarır ve kim ne yapacağını, nasıl davranacağını bilirdi.

Eğer Allah'ın üzerinizdeki fazlı ve rahmeti olmasaydı pek azınız hariç çoğunuz şeytana uymuş gitmiştiniz. Allah'ın fazlı ve rahmeti üzerinizden hiç eksik değildir. Eğer fazlından rahmetinden size kitap ve peygamber göndererek yolunuzu açmasaydı şeytana uyar ve ayaklarınız kayardı pek çoğunuzun. Ama Rabbiniz her an her şeyi gör-mekte ve duruma müdahale etmektedir. Rabbimizin fazlı ve rahmeti her an üzerimizdedir. Rabbimiz her an Müslümanlara lütfediyor ve kâfirlerin durumlarını, haberlerini bildiriyor. Kâfirler konusunda mü'min-leri bilgilendirirken kâfirlerin mü'minlere yönelik komplolarını, tuzaklarını kendi aleyhlerine çeviriyor, müslümaları da yardımıyla felaha, başarıya ulaştırıyor. Yeter ki Müslümanlar Allah'ın yol gösterisine tabi olsunlar. Yeter ki Müslümanlar Allah'ı Rab, elçisini örnek bilsinler. Yeter ki Müslümanlar Allah'a ve Resûlüne itaat etsinler. Tüm kâfirlere karşı, tüm düşmanlarına karşı Allah onlara yardım edecek ve Müslümanlar dünyanın da âhiretin de galipleri olacaklardır. Dünyada da âhirette de kazananlar onlar olacaklardır. Öyleyse ey peygamberim:

84. "Ey Muhammed! Allah yolunda savaş; sen ancak kendinden sorumlusun, inananları teşvik et; umulur ki Allah, inkâr edenlerin baskınını önler. Allah'ın kahrı da, ibret alınacak cezası da pek şiddetlidir."

Sen Allah yolunda savaş. Arkadaşlar, dikkat ederseniz âyetin ifadesi Rasulullah Efendimizedir. Emir Rasulullah'adır. Rasulullah Efendimizin çevresinde birileri taah deyip de, dilleriyle tamam ey Allah'-ın Resûlü biz sana itaat ettik, emrin başımızın üstüne deyip de, zâhiren ona itaat ediyor ama kalplerinden, içlerinden birtakım numaraların içine girip aslında ona itaat etmiyorlarsa da, biz onu idare ediyoruz aslında ona inanmıyoruz deseler de, kimileri biz de Müslümanız dedikleri halde Müslümanlara karşı aleyhte tavırlar sergileseler de, münâfıklık yapsalar da ve gönülden iman etmiş Müslümanlardan kimileri bu münâfıkların propagandalarından etkilenerek birlikte girişecekleri bir savaşta onu yapayalnız bıraksalar da, kimileri dünya tutkuları, zevkleri ve yaşama arzuları sebebiyle savaştan geri kalıp peygambe-rin yanında yer olmasalar da Allah kontrolünde olan, Allah desteğinde olan ve kıyamete kadar tüm insanlığa tavizsiz bir kulluk örneği sergilemek zorunda olan peygamberlerine ve özellikle son elçisine diyor ki bakın Rabbimiz ey peygamberim sen Allah yolunda savaş.

Öyle bir savaş emri ki, öyle bir savaş ki Rabbimiz peygamberine emrederken sadece ona emretmektedir. Allah için çıkacağı bu savaşta yanında hiç kimse olmasa da, onunla birlikte savaşacak, ona bu savaşta destek olacak hiçbir kimse bulunmasa da, herkes onu yal-nız bıraksa da Rabbimiz

peygamberinin bu savaş emrine uymasını ve tek başına savaşa gitmesini emrediyor.

Peygamberim yürü, sen ancak kendinden sorumlusun. Sen bu konuda başkasından sorumlu değilsin. Başkaları seni ilgilendirmez. Sen tek başına savaşa git. Tek başına bile olsan sen galip geleceksin. Çünkü galibiyet Allah'ın elindedir, zafer Allah'a aittir. Sen Allah safındasın, sen Allah desteğindesin. Allah için çıkacağın bir savaşta yanında birilerinin olup olmaması hiç önemli değildir. Sen tek başına yürü ama mü'minleri de savaşa teşvik et. Eğer onlar böyle bir emre evet diyerek Allah yolunda seninle birlikte savaşa çıkarlarsa, seninle birlikte Allah kontrolünde, Allah desteğinde bir hayatı yaşamaya talip olurlarsa bu elbette onların hayrına olacaktır. Böylece umulur ki Allah kâfirlerin baskılarını, zulümlerini giderir, onların tekebbürlerini, istik-barlarını kırar ve Müslümanları mus'taz'afları da sahili selâmete çıkarır. Unutmayın ki Allah baskısı çok zorlu olan, baskısı kahredici olan, intikamı çok şedit olan, cezalandırıp işi sonuca bağlaması çok zorlu ve müthiş olandır.

Unutmayın ki galibiyet Allah'ın elindedir. Yardım ve zafer onun elindedir. Mülk ve saltanat, egemenlik ve hâkimiyet ona aittir. O dilediğini galip getirir dilediğini mağlup eder. Dilediğine mülkü verir dilediğinden de zorla çekip alır. Dilediğini üstün getirir dilediğini alçaltıp zelil eder. Allah desteğinde bir peygamber çevresinde kendisine yardım edecek bir tek Allah kulu olmadan da tek başına savaşa giderse elbette Allah onu tüm dünyaya galip getirecektir. İşte tarih bunun canlı şahididir. Yeryüzünde Allah adına yürüyen, Allah desteğinde hareket eden nice Allah elçileri nice süper güçlere karşı meydan okumuş ve galip gelmişlerdir. Dünyanın en büyük gücüne ve ordusuna sahip olan Firavunlar karşısında Hz. Mûsâ ve Hz. Harun (a.s)'ların galibiyetini bi-lirsiniz. Sadece iki kişi.

Demek ki peygamber Allah'a kulluk noktasında, Allah'ın emirlerini icra noktasında, Allah'ın bir savaş emrini yerine getirme noktasında tek başına kalabilir. Çevresindeki tüm insanlar Allah'a iman ve Allah'ın istediği bir hayatı yaşama konusunda onu yalnız bırakıp kendince bir dünya yaşamak zorunda kalabilir peygamber. Tüm toplum, tüm dünya kendisine düşman kesilip Allah'a kulluk konusunda sadece kendisi ve iki kızcağızı kalabilir Lût (a.s)gibi. Etrafında hiçbir kimse onun imanını paylaşmaya yanaşmayıp onu destekleme-yebilir. Tüm akrabaları, karısı da dahil onun önünü kesmeye, onu ve davasını yok etmeye soyunabilir. Bütün bu olumsuz şartlara rağmen peygamber yaşadığı hayatını Allah için yaşayacak, tek başına Allah'a kulluğu sür-dürecek, Müslümanların ilki olma kavgasını sürdürecek, kendisi Allah'a Allah'ın istediği kulluğu sürdürürken insanları da buna teşvik edecek. İnsanları da kendi imanına, kendi teslimiyetine, kendi kulluğuna çağırmaya devam edecek. İşte bu dâveti, bu şefaati ve insanların hayrına, iyiliğine, kulluğuna delâleti de bakın Rabbimiz bundan sonraki âyetinde şöyle anlatır:

85. “Kim iyi bir işte aracılık ederse, ona onun sevabından bir pay vardır; kim de kötü bir şeyde aracılık yaparsa, ona o kötülükten bir hisse vardır. Allah, her şeyin karşılığını verir.”

Kim güzel bir iyiliğe şefaat ederse, kim şefaatin güzeline, güzelliğine delâlet edip örneklik önderlik yaparsa, insanların gözü önünde Allah’ın istediği en güzel bir hayat yaşayarak yaşadığı bu hayatıyla insanlara en güzel bir kulluğu sergiler, insanları en güzel bir kulluğa dâveti gerçekleştirirse, söz ve davranışlarıyla insanlığı hayra, hakka, Allah’a kulluğa sevk ederse ona bu örnekliğinden, bu teşvikinden, bu dâvetinden dolayı mutlaka bir ecir, bir pay, bir hisse vardır.

Evet kim ki insanları Allah’a kulluğa dâvet eder, delâlet eder, yol gösterir, örnekler ve teşvik ederek insanların kulluk yollarını açarsa, cennet yollarını açarsa, onun delâletiyle yol bulan insanların işledikleri güzel amellerin sevabının bir misli, onların sevapları eksiltilmeksizin o kişiye verilecektir. Onların aldıkları nasip nisbetinde o kişiye de bir nasip verilecektir.

Kim de kötü bir şefaat rolünü üslenirse, kötü bir hayat yaşayarak, kötü bir örneklik sergileyerek insanlara kötülükte örnek olur, insanları kötülüğe teşvik eder, kötülüğe dâvetiye çıkarır, insanların önü-ne kötülük yollarını açar onların kötülüklerine sebep olursa, insanların cennet yollarına barikatlar koyarak cehennem yollarını kolaylaştırırsa ona da o teşvik edip sevk ettiği insanların işledikleri kötülüklerden mutlaka bir pay, bir hisse vardır. O insanların işledikleri kötülülerin gü-nahı eksiltilmeksizin bir misli de o kişiye yazılacaktır.

Evet demek ki iyiliğe sebep olan, iyiliğe şefaat eden de kötülüğe şefaat eden de bu şefaatinin, bu delâletinin karşılığını görecektir. Öyleyse eğer iyi bir hayat yaşayarak, çevremizdeki çocuklarımıza, hanımlarımıza, komşularımıza ve diğer insanlara karşı iyi bir kulluk sergileyerek onları iyiliğe, hayra teşvik edersek bizim teşvikimizle bu insanlar iyiliklerini devam ettirdikleri sürece onlar kendileri işledikleri bu iyiliklerinin sevabını, menfaatini gördükleri gibi aynı sevaba biz de nail olacağız.

Unutmayın ki Allah her şey üzerinde mukayyettir. Her şeyi görmekte, gözetmekte ve kaydedip muhafaza etmektedir. Yaptığınız hiçbir şey boşa gitmemektedir, Allah’ın kontrolünden kaçmamaktadır. Şu anda bu âyetleri dinlerken sizi, okurken beni de gözetlemektedir Rabbimiz. Hiçbir hareketimiz, hiçbir anımız Allah’ın kontrolünden kaç-mamaktadır. Öyleyse Allah huzurunda olduğumuzu unutmadan yaşayalım, yaptıklarımızı Allah’a lâyık yapmaya çalışalım ve insanları hep hayra teşvik edip, hayır konusunda şefaatte, delâlette bulunalım inşallah.

Allah’ın Resûlü bir hadislerinde bu hususu çok hoş anlatıyor-du: Kim de iyi bir çığır açmışsa, iyi bir çığıra delâlet etmiş, yol göster-mişse kıyamete kadar

o yoldan giden insanların sevaplarının bir misli onun defterine yazılacaktır. Defterinde yazılmış bulacaktır yarın kişi bunu. İnsanların Müslümanlaşması, insanların İslâm'a, Kur'an ve sün-nete yönelmeleri adına kim bir çığır açarsa, kim bir adım atarsa bilelim ki onlarda meydana gelen değişimlerin sevaplarının bir misli o kişinin defterine yazılacaktır. Ama kim de kötü bir çığır, kötü bir yol açmış, insanlara kötü örnek olmuşsa o açtığı çığırın vebali onun olacağı gibi kıyamete kadar o yoldan giden insanların günahlarının bir misli de onun defterine yazılacaktır.

Demek ki insanın yaptıkları sadece kendisiyle sınırlı kalmamaktadır. Anlıyoruz ki insan sadece kendi yapıp ettiklerinden değil ar-kasına bıraktıkların dan da hesaba çekilecektir. Kafasında ve vücudunda taşıdığı virüsü kendisinden başka çocuklarına ve daha sonraki nesillere de aktarmaya çalışan bir kişi elbette onlardan sorumlu olacaktır. Meselâ bir savaş başlatıp döneminde milyonlarca insanın ölümüne sebep olmuş bir adam düşünün. Hattâ bununla da sınırlı kalmayıp arkasından asırlarca milyonların hayatını kötü yönde etkileyen mîras bırakmış bir kişi elbette bu yaptıklarının hesabını verecektir.

Öyleyse yarınımız için iyi şeyler takdim edelim. Geleceğimizi garanti altına alma adına arkamızda güzel şeyler, güzel çığırlar, güzel yollar bırakalım. Öyle bir mîras, öyle bir yol bırakalım ki çocuklarımı-za, onlar o yoldan gittikleri takdirde doğruca cenneti bulsunlar. Madem ki yarın arkamıza bıraktıklarımızdan da sorumlu olacağımıza göre Allah için kendimizi bir sorgulayalım. Nasıl bir mîras bırakıyoruz ço-cuklarımıza? Bizler şu anda bizden sonra yaşayacak çocuklarımıza nasıl bir yol bırakıyoruz? Arkamıza bıraktığımız yol, çoluk çocuğumu-za bıraktığımız usul, onlara gösterdiğimiz din, onlara örneklediğimiz kulluk, çevremize ulaştırdığımız teklifler acaba yarın karşımıza nasıl bir sonuç çıkaracak? Acaba bizim arkamızdan gelenler de ya Rabbi bizi bunlar saptırdı. Bize öyle bir yol, öyle bir din bıraktılar ki biz de onu gerçek yol zannettik. Onu gerçek din zannettik. Bize öyle bir hayat anlayışı, öyle bir mal anlayışı, öyle bir kazanma harcama anlayışı, öyle bir gece hayatı, öyle bir gündüz hayatı örneklediler ki biz de onu gerçek bir hayat zannettik. Bizi başkası değil bunar saptırdı ya Rabbi demeyecekler mi acaba? Çocuklarımızdan torunlarımızdan bu şikâyetlerle, bu lânetlerle karşılaşmayacak mıyız acaba? Bu âyetler ışığında Allah için kendimizi sorgulamak zorundayız.

Selâm, bakın bir iyilik delâleti, bir iyilik şefaati, bir hayır teşviki konusunu gündeme getiriyor Rabbimiz. Nisâ sûresinin 86. âyetinde güzel bir şefaat örneği sunuyor bakın Rabbimiz:

86. "Size bir selâm verildiği zaman, ondan daha iyisiyle selâm verin veya ayniyle mukabele edin. Allah her şeyin hesabını gereği gibi yapandır."

Bir selâmla selâmlandığınızda, size bir Müslüman kardeşiniz tarafından bir selâm verildiğinde siz ondan daha güzeliyle selâm verin ya da aynıyla karşılık verin. Selâma ondan daha güzeliyle mukabele-de bulunun. Nasıl? Meselâ karşılaştığınız bir kardeşiniz size: ***“Esse-lâmu aleyküm”*** mü dedi? Siz:***“Ve aleyküm selâm ve rahme-tullah”*** diyerek. Karşınızdaki:***“Esselâmu aleyküm ve rahme-tullah”*** mı dedi? Siz:***“Ve aleyküm selâm ve rahmetullahi ve berakatuhu”*** diyerek daha güzeliyle, daha ziyâdesiyle, veya ***“Es-selâmu aleyküm”*** diyene aynıyla ***“Ve aleykümüsselâm”*** Diyerek ya ondan daha hayırlısıyla ya da onun dediği gibi karşılık verin.

Selâm sizin üzerinize olsun deyin, selâmla birbirinize dua edin, birbirinize hayır temennisinde bulunun. Birbirinize dar’us selâm temennisinde bulunun. Birbirinize daru’s delâm, selâmet yurdu olan cenneti dileyin. Böylece birbirinize cenneti hatırlatarak birbirinizi cennet yolunda tutmaya, birbirinizi cennette ulaştırmaya çalışın. Birbirinize barış ve esenlik dileyin. Selâm ismiyle müsemma olan Allah’ın esenliği, Allah’ın rahmeti ve bereketi sizin üzerinize olsun diye kardeşlerinize dua ve temennilerde bulunun. Ve unutmayın ki:

Allah her şeyin hesabını tutandır. Allah her şeyin hesabını tam yapandır, güzel yapandır. Ve hesap görücü olarak, hesaba çekici olarak da Allah yeter.

Burada mü’minler arasında bir selâm teşvikinin gündeme geldiğini görüyoruz. Selâmın gündeme getirilmesi bir taraftan Allah’ın bu selâm isminin toplumda yayılması, İslâm topumunda Allah egemen-liğinde bir hayatın gerçekleştirilmesi, hayatın her alanında Allah’ın söz sahibi olması gerçeğini ortaya koymaktır. Bu selâmla mü’minler birbirlerine bunu hatırlatacaklar, bunu teşvik edecekler, buna şefaat ve delâlette bulunacaklar. Düşünebiliyor musunuz? İnsanlar aile hayatlarında, evlerine girerlerken, çıkarlarken, sosyal hayatlarında, ekonomik hayatlarında birbirleriyle karşılaşıp ticari ilişkilere girerlerken, evlenirlerken, boşanırlarken, otururlarken, yatarlarken, savaşırlarken, barışırlarken birbirlerine selâm vermeleri, birbirlerine şu telkini sunmalarıdır: Kardeşim, tüm işlerimizde, tüm ilişkilerimizde, tüm yaşantımızda, tüm hayatımızda Allah bize bereket versin, Allah bize başarı versin, aman Allah’ı unutmadan, Allah’ın tevfikini, selâmını, selâmetliğini, yar-dımını, bereketini unutmadan yaşayalım. Zira Allah’ın yardım ve bereketi olmadan hiç bir şeyi başarmamız mümkün değildir.

Aman hepimiz, sen ben ve tüm toplum öyle bir hayat yaşaya-lım ki bu hayat ailemize bereket getirsin, toplumumuza rahmet ve bereket getirsin, ekonomimize rahmet ve bereket getirsin, dünyaya sulh, selâmet, bereket ve rahmet getirsin de hepimizi öteler âleminde dar’-us selâma, selâmet yurdu olan cennete ulaştırsın diye birbirimize dua edeceğiz.

Veya bir başka mânâsıyla selâm İslâm demektir. Öyleyse toplumda birbirimize İslâm'ı tavsiye edeceğiz. Allah'ın Resûlünün toplumda selâmı ifşa edip yayın emri de bu anlamadır. Karşımızdakine İslâm'ı ve teslimiyeti tavsiye edeceğiz. Teslim ol Allah'ın emirlerine diyeceğiz. Aramızdaki ilişkileri İslâm'la, Allah'a teslimiyetle çözelim, ilişkimiz Allah'a teslimiyet esasına dayanmalıdır diyeceğiz.

87. "Allah'tan başka İlâh yoktur, geleceğinden şüphe olmayan kıyamet günü, sizi mutlaka toplayacaktır. Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?"

Allah'tan başka İlâh yoktur. İlâh kendisine kulluk edilen varlık demektir. İlâh kişinin boynundaki ipin ucu elinde olan varlık demektir. İlâh kişinin hatırını kazanmak için çırpındığı, arzularını gerçekleştirmek için can attığı, itirazsız ve gönül rahatlığıyla isteklerini yerine getirdiği varlık demektir. İlâh kişinin uğrunda fedâyı can ve fedâyı malda bulunduğu varlık demektir. İlâh kişinin uğrunda grup grup malını ve canını fedâ ettiği varlık demektir. İlâh kişinin hayat programını kendin-den aldığı varlık demektir. Yasalarını kendisi için hayat programı kabul ettiği varlık demektir.

Öyleyse Allah'tan başka tüm sahte ilâhları, tüm yapay tanrıları reddedecek ve İlâh olarak sadece Allah'ı kabul edeceğiz. Hayatımızı parçalayıp onun bazı bölümlerinde İlâh olarak Allah'ı öteki bölümlerin-de de başka ilâhları dinleyip şirke düşmeyeceğiz. Hayatımızın tümün-de söz sahibi tek İlâh olarak Allah'ın arzularını gerçekleştireceğiz.

İşte kendisinden başka hiçbir İlâh olmayan Allah, kendisinde, vukuu konusunda hiçbir şüphe olmayan kıyamet gününde sizi toplayacaktır. Sizi toplayacak ve hesaba çekecektir.

Allah'tan daha doğru sözlü kim vardır? Allah'ın her sözü, her va'di hak olduğu gibi bu sözü de doğrudur ve haktır. Çünkü Allah'tan daha doğru hükmeden ve hükmünü uygulayan yoktur. Hüküm verecek olan da odur, hükmünü icraya koyup uygulayacak olan da odur. Madem ki yarın Allah tarafından hesaba çekileceğiz, madem ki yaşa-dığımız hayatın hesabını yarın ona ödeyeceğiz, madem ki yarın hakkımızda hükmü o verecek ve onun hükümleriyle yargılanacağız, onun hükmüne boyun bükmek zorunda kalacağız öyleyse bugünden onun hükmüne boyun bükelim, onun hak dediğini hak bilelim ve bu hak istikâmetinde bir hayat yaşayalım inşallah.

88. "Ey Müslümanlar! Münâfıklar hakkında iki fır-ka olmanız da niye? Allah onları yaptıklarından dolayı başaşağı etmiştir. Allah'ın saptırdığını siz mi yola getirmek istiyorsunuz? Allah'ın saptırdığı kimseye sen hiç yol bulamayacaksın."

O zaman bu münâfıklar konusunda bu ikiye bölünüp ihtilafa düşmeniz niye? Neden bu münâfıklar konusunda ikiye ayrılıyorsunuz? Neden böyle

kimileriniz onlara iyi, kimileriniz kötü diyorsunuz? Neden bir kısmınız onlara Müslüman gözüyle bir kısmınız da münâfık gözüyle bakıyorsunuz? Halbuki Allah kazandıkları sebebiyle, işledikleri suçları sebebiyle onları tepe taklak getirmiştir. Her şeylerini kaybedip hüsrana mahkûm olmuşlardır onlar. Kaybetmelerine, hüsranlarına sebep de Allah'ın onlar hakkında adâletsizce verdiği bir karar, bir hüküm değildir. Allah onlar hakkında verdiği hükmüyle onlara zulmet-miş değildir.

Onlar bu konudaki kendi seçimlerini kendileri vermiştir. Bu adamlar kendi seçimleriyle, kendi seçenekleriyle, kendi tercihleriyle Allah'tan başka güç ve kuvvet sahiplerinin varlığına inanmışlar, Allah berisinde kendilerinde güç ve kuvvet gördükleri bu varlıklara, bu ta-ğutlara güvenip Allah'ı ikinci, üçüncü plana attıklarından dolayı, tağut-ları Allah'a tercih ettiklerinden dolayı dünyaya, dünyanın geçici nîmetlerine meyledip âhireti ikinci plana attıklarından dolayı, kendi kendilerine Allah'ın istemediği bir hayata talip olduklarından dolayı, iki yüzlü bir politika izlediklerinden, Müslüman olmadıkları halde Allah'ı ve Müslümanları kandırabilmek için Müslüman görüntüsü sergilediklerinden dolayı, inanmadıkları halde sırf dünyevî çıkarlar peşinde oldukları için inanmış göründüklerinden dolayı Allah da onların bu seçimlerini onaylamış ve onları tepe taklak getirmiştir. Böylece hem dünyada Allah onların cezalarını vermiş hem de öbür tarafta da onları cehenneme gönderecektir. Ve artık şu anda eğer bir kişide münâfıklık özellikleri açığa çıkmışsa, açıkça ondan münâfıklık özellikleri dökülüyorsa bir Müslümanın kalkıp ta acaba bu adam iyimidir? Kötümüdür? mü'min midir? yoksa münâfık mıdır? diye bir düşünce içine girmesi yakışık almayacaktır.

Yoksa Allah'ın saptırdıklarını siz yola getirmek, hidâyete ulaştırmak mı istiyorsunuz? Zaten bunlar Allah'ı tanımayan, İslâm'ı bilmeyen, kitaptan, peygamberden, hidâyetten habersiz insanlar değillerdir. Bunlar Allah'ı tanıdıktan sonra, Allah'ın hidâyeti kendilerine ulaştıktan sonra kendi kendilerine sapmışlar, sapıtmışlar, hidâyeti bırakarak sapıklığı tercih etmişler, daha önce tanıştıkları İslâm'ı reddetmişler, Allah'ın razı olduğu hayatı terk etmişler, Allah'a ve peygambere itaatten çıkmışlar, Allah da onların sapıklığını onayladığı halde sizler halâ onları hidâyette mi görüyorsunuz? Halâ onlar hakkında hüsnü zan edip iyi şeyler mi düşünüyorsunuz? Veya Allah'ın saptırıp dalâlette bıraktığı bu insanları halâ hidâyete ulaştırabileceğinizi mi zannediyorsunuz? Var mı böyle bir güç elinizde? Ne gücünüz var ki Allah'ın saptırdığını doğru yola getirmeyi düşünüyorsunuz? Allah kimi saptırmışsa artık onu doğru yola ulaştıracak yoktur.

Rivâyetlere göre Rasulullah ve beraberindeki Müslümanlarla Uhut savaşına çıkan insanlardan kimileri savaştan geri dönmüşlerdi. Geri dönerken de müminleri geri döndürmeye çalışmışlardı. Ve işte bu geri dönen münâfıklar hakkında Müslümanlar iki gruba ayrılmışlardı. Bunlardan bir grup bunları

öldürelim, bunlar Allah ve Resûlünün emrine muhalefet edip dinden çıkmıştır derken öteki grup ta hayır öldürülemezler, çünkü bunlar Müslümandırlar diyordu. İşe bunun üzerine Rabbimiz bu âyetini indirdi. Âyetin gelişinden sonra Rasulullah Efendimiz Buhârî ve Müslim'in birlikte rivâyetlerinde şöyle buyurdu:

"Bu gerçekten güzeldir. Ateşin gümüşteki yabancı maddeleri arındırdığı gibi Rabbim bu pislikleri arındırdı"

Buyurmuştur. Durum böyle olunca Müslümanların onlara karşı takınmaları gereken tavır kendi aralarında fırkalaşmaları olmaya-caktır. Bu münâfıklar karşısında ihtilâflara düşerek güçlerini zaafa uğratmayacaklardır. Münafıkların vartalarına düşmeyeceklerdir. Çünkü onların istedikleri zaten budur. Onların en büyük hedefi İslâmı ve müslümanları parçalamaktır. Bu konuda Allah ve Resûlü ne demişse, nasıl bir hüküm vermişse müslümanlar parçalanmadan ona tabi olmak zorunda olacaklardır.

89. "Onlar kendileri inkâr ettikleri gibi, keşke siz de inkâr etseniz de eşit olsanız isterler. Allah yolunda hicret etmedikçe onlardan dost edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse onları tutun, bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan dost ve yardımcı edinmeyin."

O münâfıklar ki Müslümanlar halâ onlar hakkında hüsnü zan besliyorlar. Halâ onlar hakkında iyi şeyler düşünüyorlar. Ey Müslü-manlar, ya da ey Müslümanların içinden bu münâfıklar hakkında safdillikle halâ iyi şeyler düşüne durun. Ama bakın sizin kendileri hakkında iyi şeyler düşündüğünüz bu insanlar isterler ki kendileri gibi sizler de kâfir olasınız. Kendilerinin küfrettikleri gibi isterler ki siz de küfredin, siz de kâfir olun ve böylece onlarla birlik olasınız.

Onlar isterler ki sizler de onlar gibi kâfir olun ve onlarla birlik olun. Küfürde birlik, düşüncede birlik, anlayışta birlik, eylemde birlik, kılık kıyafette birlik, hukukta birlik, hayatta birlik, isyanda birlik, Allah'a kafa tutmada birlik, peygambere isyanda birlik, demokraside birlik, Allah yasalarını reddetmede birlik, cehenneme gitmede birlik, birlik, birlik. Her konuda isterler ki sizinle birlik olsunlar. Yeryüzünde kâfirin tek hedefi işte budur. Kâfir dünyada Müslümanın varlığına ve kendisin-den farklılığına asla tahammül edemez.

Çünkü kâfir kâfirliğinin farkındadır. Yaşadığı hayatın kendisini nereye doğru götürdüğünün farkındadır kâfir. Yaşadığı küfür içindeki bir hayatın kendisine cehennemi kazandırdığının kesin farkında olan ve zaten dünyada da cehennemi bir hayatın sahibi olduğunun mutlak bilincinde olan kâfir düşünür ki, mademki ben şu anda cehennemi bir hayat yaşıyorum, o halde benim yaşadığım bu hayata Müslümanlar niye ortak olmasınlar? Niye bu Müslümanlar göz göre göre dünyada cennet hayatı yaşıyorlar da, yaşadıkları bu hayatın sonunda göz

göre göre cennete gidiyorlar da ben cehenneme gidiyorum? Niye onlar da benim gittiğim yere gitmiyorlar? Niye benim cehennemime onlar da ortak olmuyorlar?

Tıpkı şeytan gibi. Zaten bunlar şeytanın çömezleridir. Evet tıpkı şeytan gibi onun aveneleri olan kâfirler de niye bu Müslümanlar bizim cehennemimize gitmiyorlar? düşüncesiyle Müslümanları da kendi cehennemlerine, kendi hayatlarına, kendi küfürlerine ortak etmek is-tiyorlar. Allah diyor ki Münâfıklar da öyledir. Onlar da mü'minleri kendi sapıklılarına, kendi nifaklarına, kendi cehennemlerine çekerek böylece Müslümanlarla denk olmak istiyorlar.

Mademki biz kaybettik onlar da kaybetsinler, mademki biz saptık onlar da sapsınlar derler. Müslümanların hakta ve hidayette ol-malarına, müslümanların cennete gidişlerine asla razı olmazlar. Halbuki kesin biliyorlar ki Müslümanlar kazançtadırlar. Kesin biliyorlar ki Müslümanlar hak yoldadırlar, doğru yoldadırlar. Bunu bilen bu alçaklar, biz kaybettik onlar da kaybetsinler diyeceklerine, onlar kazançtalar, biz de Müslümanlar gibi olalım, biz de Müslümanlar gibi Allah'a teslim olup onun istediği bir Müslümanlığı yaşayalım da onlar gibi biz de kazanalım, tıpkı onlar gibi biz de Allah ve Resûlüne itaat edelim de cennete gidelim, deyiverseler çok daha iyi olacaktı, onlar da kazanacaklardı ama öyle yapmıyor hainler.

Ey Müslümanlar, onlardan, o münâfıklardan dost ve veliler edinmeyin. Onları dost bilmeyin. Onların yoluna, yörüngesine girmeyin. Onların düşüncelerine, onların anlayışlarına kapılıp, onların girdikleri girdaplara kapılıp, onların kendilerini kaybettikleri anaforlara kapılıp tıpkı onların hayatlarını kaybettikleri gibi, hüsrana mahkûm olup dünyalarını da âhiretlerini de yitirdikleri gibi sakın sizler de dünyanızı ve âhiretinizi kaybetmeyin. Bu tehlikeyi çok iyi bilen Rabbimiz ısrarla bu konuda bizi uyarmaktadır.

Sakın ha sakın ey Müslümanlar, ne yahudileri, ne hıristiyan-ları, ne kâfirleri, ne müşrik ve münâfıkları dost edinmeyin. Ta ki o mü-nâfıklar, bazen Müslüman bazen kâfir görünen, Müslümanlıkları da kâfirlikleri de ortada olan bu insanlar nihaî noktada Allah yolunda, Allah uğrunda, Allah'ın dinini yaşama uğrunda hicret edinceye kadar. Allah yolunda hicret edip size katılıp, sizin yaşadığınız hayatı yaşayıncaya kadar, sizin gibi inanıp, sizin gibi amel edip sizin coğrafyanızda sizinle birlikte sizin sıkıntılarınızı, sizin tasalarınızı, sizin sevinçlerinizi paylaşıncaya, biz sizinle beraberiz, inancınız inancımızdır, düşünceniz düşüncemizdir, tasanız tasamızdır, savaşınız savaşımızdır, barışınız barışımızdır, yemeğiniz yemeğimizdir, dünyanız dünyamızdır, sevinciniz sevincimiz, galibiyetiniz galibiyetimizdir diyecekleri ana kadar sakın onları dost bilmeyin.

Eğer sizin yurdunuza hicret ederler, sizin dünyanıza kendilerini teslim ederler, sizin gibi Allah ve Resûlüne itaat ederek tâğutları reddederler, tâğutların

coğrafyasında tâğutların egemenliği altında bir hayatı terk ederlerse işte o zaman onlar sizin dostunuzdurlar.

İman ve hicret edinceye kadar onlar sizin dostunuz değildir diyor Rabbimiz. Çünkü İslâm'ın bidâyetinde hicret çok önemliydi. O dönemde hicret kişinin Müslüman oluşunun ameli bir ilanı ve pratik bir göstergesiydi. Mekke dar'ul harp ya da dar'ul küfründen Medine dar'-ul İslâm'a hicret Rasulullah riyasetinde Müslümanlarla birlikte velâyet hakkını devretme anlamına geliyordu. Halbuki dar'ul harpte ya da da-r'ul küfürde ikâmete devam edenler velâyetlerini tâğutlara devretmiş bulunmaktadırlar. Bakın Allah diyor ki:

Eğer yüz çevirirlerse, eğer Allah'a ve Resûlüne itaatten yüz çevirirlerse, eğer velâyetlerini Allah ve Resûlüne devretmekten yüz çevirirlerse, eğer sizden, Müslümanlardan yüz çevirirler, Müslümanların yurduna hicretten, müslümalarla birlikte yaşamaktan, Müslümanların inanışlarından, peygamber etrafında birleşerek Allah egemenliğinde bir hayatı gerçekleştirmekten yüz çevirirler, tâğutların egemenliği altında bir hayata razı olurlar, münâfıklığı, küfrü tercih ederlerse, yâni İslâm dışında, İslâm yurdu dışında kalırlarsa, dar'ul harpte ikâmet ederlerse, orasını vatan bilirlerse o zaman da:

Onları her nerede bulursanız öldürün. Yakaladığınız yerde boyunlarını vurun onların. Ve de dost ve yardımcı kabul etmeyin onları.

Dikkat ederseniz konu birdenbire hicrete çekildi. Halbuki önce Medine'deki Uhut savaşından geri dönen münâfıklar anlatılıyordu. Her ikisini de anlatıyor Rabbimiz. Onlarla bunların bir farkı yoktur zaten. Medine'de dünya çıkarları sebebiyle İslâm'ı dışardan kabul ettikleri halde kalpten iman etmeyenlerle Mekke'de yine menfaatleri sebebiyle yerlerinde çakılıp kalanların hiçbir farkı yoktur. İslâm'ı kabul ettiklerini iddia ettikleri halde Medine'ye İslâm beldesine hicret etmeyen, Müslümanlarla beraber değil de içinde yaşadıkları kâfir ve müşrik toplumlarla birlikte hareket eden, onların İslâm'a ve Müslümanlara düşmanlık adına yaptıkları programların içinde yer alanların Medine'deki savaştan geri kalanlardan ne farkı var da? Çünkü Allah'ın Resûlü Mekke'den Medine'ye hicret edip Medine'de İslâm devletini kurduktan sonra Medine dışındaki tüm civar kabilelere haber göndererek tüm Müslümanlara çağrıda bulundu. Mekke de dahil olmak üzere çevrede ne kadar Müslüman varsa Medine'ye hicret etmek, Müslümanlara katılmak zorundadır.

Çünkü Medine'de Müslümanlar için bir güç oluşturmak söz konusuydu. Bu da elbette Müslümanların orada toplanmalarına, güç birliği yapmalarına bağlıydı. Müslümanların tek yumruk halinde, tek güç halinde peygamber etrafında kenetlenmeleri gerekiyordu. Bu durumda şâyet bir kimse ben Müslümanım dediği halde ve bulunduğu küfür ve şirk ortamından Müslümanların yurduna hicret edip onlara katılma imkânı da varken menfaatleri, sürüleri, dükkanı, tezgahı, işi, aşı, ticari hayatı, bulunduğu yerdeki sosyal,

siyasal, ekonomik itibarı, sosyal ve siyasal konumu, makamı, kavmi, kabilesi, akrabaları, eşi, dostu eğer onun İslâm yurdu Medine'ye hicretine, peygamberle ve Müslümanlarla birlikte olmasına engel oluyorsa artık onun imanla, İslâm'la bir ilgisi yok demektir.

İşte nifak da budur zaten. Rasulullah Efendimizin dâvetini alan kimi münâfıklar hicret imkânları varken dünya hesaplarından ötürü hicret edemediler. Yani onların gözünde Allah ve Resûlünün hatırı ile dünya ve dünyalıklar tartıldı da, dünya Allah ve Resûlünden daha ağır bastığı için hicreti göze alamadılar.

Ama Mekke'dekilerin tamamı böyle değildi. Sûrenin ilerisinde 97. âyetinde gelecek kimileri de gönülden hicret istedikleri halde imkânsızlıkları sebebiyle hicret edememişlerdir ki bunları ötekilerden ayırmak zorundayız.

90. "Ancak, sizinle kendileri arasında andlaşma olan bir millete sığınanlar yahut sizinle savaştan veya kendi milletleriyle savaşmaktan bıkarak size başvuranlar müstesnadır. Allah dilseydi onları üzerinize çullandırırdı da sizinle savaşırlardı. Eğer sizden uzak durur, sizinle sa-vaşmaz, size barış teklif ederlerse Allah onlara dokunmanıza izin vermez."

Ancak kendileriyle anlaşma yaptığınız bir kavme, bir topluma aralarındaki anlaşma gereği gidip sığınanlar bundan müstesnadır. Yâni eğer o münâfıklar sizinle anlaşmalı olan bir kavim, bir toplum içinde bulunuyorsa artık onları öldürmeniz caiz olmayacaktır. Çünkü aranızda anlaşma yaptığınız o toplumun kanını dökmenin yasaklığı onlara sığınan o münâfıklar için de geçerlidir.

Çünkü Hudeybiye'de Mekke müşrikleriyle yapılan anlaşma şartlarından birisi de Kureyş'le anlaşmalı olan bir kavme sığınan bir kimseye Müslümanlar dokunmayacak, Müslümanlarla ahitli bir kavme sığınanlara da Kureyş doku-namayacaktı.

Demekki böyle anlaşmalı bir topluma sığınanlara dokunulma-yacaktır. Onları öldürmek yasaktır, ama bu, onlarla velâyet ilişkisi içine girmeye, onları dost kabul etmeye imkân tanımayacaktır. Öldürül-meyecek bu tür münâfıklar, ama dost da bilinmeyecektir. Hayatın programını belirlemede kendileriyle beraber olunmayacaktır. Kendileriyle istişare edipmeyecek, kendilerine sır verilmeyecek, kendilerine güvenilmeyecektir.

Yine bir de sizinle savaşmaktan ya da sizinle savaş halinde olan kendi kavimleriyle savaşmaktan kalpleri sıkışarak size gelenleri de öldürmeniz yasaktır. Ne sizinle ne de içinde yaşadıkları topumla savaşmaktan sadırları bunalmış, ne sizinle ne de kavimleriyle savaşamayan, size karşı da kavimlerine karşı da bir tavır alamayan, her ikisine de güç yetiremeyerek bunalmış bir vaziyette, göğüslerini sıkıntı basmış, kalpleri daralmış ne yapacaklarını bilmez

bir şekilde size gelenleri de öldürmeniz yasaktır. Onlara dokunulmayacaktır. Onlar öldürülmeyecektir.

Çünkü bunlar sizin savaştığınız toplumdan farklı bir toplumdur. Bunlar kâfir ve müşriklerden farklıdırlar. Bunlar, ne sizin lehinize ne de aleyhinize olan kimselerdir. Bunlar, ne iman ne de küfür adına tercihlerini yapamamış şahsiyetsiz, kimliksiz insanlardır. Cesaretleri ol-madığı için, hep menfaatlerini ön planda tuttukları için, menfaatlerinin kulu kölesi oldukları için böyle zillet ve meskenet içinde bir hayatın mahkumu olmuş kimselerdir onlar.

Eğer Allah dileseydi onları, bu iki insan grubunu güçlendirir, onlara cesaret verir, size karşı savaşırlardı da sizleri zor durumda bırakırdı. Ama Allah lütfuyla onların ellerini sizin üzerinizden çekti. Onların kalplerine darlık ve sıkıntı vererek sizinle savaşmalarını engelledi. Öyleyse:

Eğer onlar sizden çekinir, sizinle savaşa girmez, sizden uzak dururlarsa, size saldırmazlarsa ve üstelik de size barış teklif ederek teslimiyet gösterirlerse, sizin varlığınızı, otoritenizi kabul ederlerse artık onlarla savaşmanız ve onları öldürmeniz helâl olmaz. Artık onlar üzerine Allah size bir yol vermemiştir.

91. "Diğerlerinin de sizden ve kendi milletlerinden güvende olmayı istediklerini göreceksiniz. Ne var ki fitneciliğe her çağırıldıklarında ona can atarlar; eğer sizden uzak durmazlar, barış teklif etmezler ve sizden el çekmezlerse onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün. İşte onların aleyhlerine size apaçık ferman verdik."

Bunlardan başka diğer birtakımları daha var. Bunlardan başkaları da vardır ki hem sizden emin olmak, güven içinde olmak isterler, hem de içinde yaşadıkları, mensubu bulundukları toplumlarından, kavimlerinden güven içinde olmak isterler. Bunlar Medine İslâm toplumuyla savaş içinde olan başka toplumların bulunduğu bir ortamda yaşayan insanlardır. Veya İslâm toplumunun savaş halinde olduğu toplumların içinde yaşayan insanlardır. Ve her iki tarafa da mavi boncuk gösteren, Müslümanlara da onların savaş halinde bulundukları kendi toplumlarına da tavır alamayıp hoş görünmek isteyen, her iki tarafı da idare etmeye çalışan, toplumları adına Müslümanlara karşı da, Müslümanlar lehine toplumlarına karşı bir savaşı göze alamayan kimselerdir.

Ama her şeyi en iyi bilen Rabbimizin ifadesine göre bunların bir hesapları var. Eğer toplumlarıyla giriştikleri savaşta Müslümanlar galip gelirlerse akıllarınca kendileri galip gelmiş olacaklar, yok eğer kendi kabileleri galip gelmiş olursa kendileri yine kârlı çıkacaklar. Bu da ayrı bir münafıklık türü. Medine'ye geldiklerinde Müslüman görünürler ama ülkelerine döndüklerinde de kâfir kesilirler.

Bu tür insanlar her ne zaman bir fitneye götürülseler, her ne zaman bir fitneye çağrılsalar, yâni kendi kavimleri onları kâfirliklerini ortaya koymaya çağırsalar çekinmeden bunu icra ederler. Ve kendi kavimleri onları Müslümanlara karşı bir dolap çevirmeye çağırsalar hiç çekinmeden yaparlar

bunu. Gerekirse gözlerini kırpmadan sizi öldürebilirler. Hemen tersyüz olurlar ve size karşı düşmanlarınızdan daha beter bir tavır takınmaktan çekinmezler.

Evet bunlar her ne zaman bir fitneyle karşı karşıya kalsalar hemen başaşağı o fitnenin içine dalarlar. Müslümanlar aleyhine bir fitne söz konusu olup da Müslümanlar kötü bir duruma düştükleri zaman onlardan istifade edebilecekleri bir ortam buldular mı fırsatı ganîmet bilip hemen o fitnenin içine dalarlar ve Müslümanlardan alabildiklerini almaya çalışırlar.

Elbette bütün bunları Müslümanlara haber veren Rabbimiz Müslümanların bu tür insanlara karşı çok güzel bir siyaset uygulamalarını, bir taraftan bu adamlara karşı onların karakterlerini bilerek dikkatli davranmalarını, onları küfre itecek bir davranışta bulunmadıkları gibi tümüyle de onlara güvenmemelerini tavsiye ediyordu.

Eğer onlar sizden uzak durmazlar, barışa yanaşmazlar, siz-den ellerini çekip savaşmaktan vazgeçmezlerse, yâni fırsat buldukları zaman sizin zayıf zamanlarınızdan istifade ederek sizi yok etmek, sizi ezmek, sizi mağlup etmek ve sizin savaş halinde olduğunuz düşman-larınızla beraber hareket etmekten vazgeçmezlerse, sizinle bu tür bozuk ilişkilerini sürdürmeye devam ederlerse o zaman onları bulduğu-nuz yerde, yakaladığınız yerde öldürün diyor Rabbimiz.

Size onlar aleyhine apaçık bir destek kıldık. Onlar aleyhine size deliller gönderiyoruz, bilgiler veriyoruz. Onlar hakkında size hak hukuk veriyoruz. Onlar bu cezayı hak ettiler buyuruyor Rabbimiz.

Allah hep mü'minlerin desteğindedir. Kendi safındaki mü'min kullarını her konuda yalnız bırakmıyor. Yeryüzünde yanlış yapmamaları, hata etmemeleri için sürekli onları bilgilendiriyor. Dosdoğru bilgilerini onlara ulaştırıyor. Hem çevrelerinde kendileri için türlü komplolar kuran, kötülükler düşünen düşmanlarını tanıtıyor onlara, hem de ne yapmaları gerektiğini haber veriyor.

Eğer bu adamlar sizinle barışmak, sizinle beraber olmak, sizin şartlarınızı kabul etmek istemezler ve elleri sizin üzerinizde olursa ve fırsat buldukları zaman her türlü kötülüğü yapabilecek bir durumda olmaya devam ederlerse yakaladığınız yerde onları öldürün diyor Rabbimiz. İşte böylece Medine çevresinde bulunan ve işlerine geldiği zaman kendi kavimleriyle, işlerine geldiği zaman da Müslümanlar lehine hareket eden, Müslümanları zayıf bulduklarında onları yok etmek isteyen münâfıklara karşı Rabbimizin hükmü böylece gerçekleşmiş oluyordu. Münâfıklar hakkında bu hükmün verilmesinden sonra İslâm toplumunda bir Müslümanı öldürmenin ne anlama geldiğini bundan sonraki âyette buluyoruz: